

Vak 73

249

het

de

E

DE LIEFDE VAN
het M. Mart van Jesus
tot zijne schepselen

OF

de Geest der H. Gertruda.

naar het Engelsch

DOOR

P. J. V.

BIBL. ONV.

WIJCHENS

BREDA,

De Prins-Cardinaal, D, 64.

EDUARD VAN WEES.

Snelpers Boek- en Muziekdrukkerij.

UITGEVER.

1887.

de

de

E

V

DE LIEFDE VAN
het H. Hart van Jesus

tot zijne schepselen

OF

de Geest der H. Gertruda.

naar het Engelsch

DOOR

P. J. V.

BIBL. ONV.
O. F. M.
WIJCHENS
B R E D A,

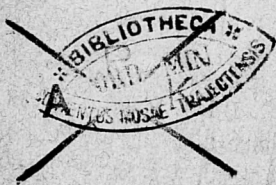
De Prins-Cardinaal, D, 64.

EDUARD VAN WEES.

Snelpers Boek- en Muziekdrukkerij.

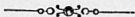
UITGEVER.

1887.

T
bijz
die v
dat
begin
werd
hunne
de gr
de ee
ciscu
van g
Geloo
Gert
de zie
leerde
trouw
De
H. Ge
verzan
vrucht
hopen,

VOORREDE.

Te recht zegt men, dat »de oudste bijzondere godsvrucht der Christenen is die van het heilig Hart van Jesus;» want dat zegt eenvoudig, dat Jesus van den beginne af door de Christenen bemind werd met eene liefde, geëvenredigd aan hunne heiligheid. De H. Augustinus was de groote voorstander dier godsdienst in de eerste eeuwen der Kerk; de H. Franciscus van Assise kan er het levend beeld van genoemd worden in de eeuwen des Geloofs; terwijl de openbaringen der H. Gertruda eene rijke mijn waren, waaruit de zielen schatten van liefde trokken, en leerden hoe het Hart der liefde de getrouwheid zijner bruiden beloont.

De uittreksels uit de openbaringen der H. Gertruda, in dit boekje vervat, werden verzameld vooral met het oog op de godsvrucht van het heilig Hart. Het is te hopen, dat daardoor eenige van de meer

algemeen belangrijke openbaringen der heilige bekend zullen worden aan hen, die wellicht geen grooter en kostbaarder werk kunnen aanschaffen. Mogen deze weinige vonken, uit den grooten oven van het Hart van liefde, de zielen van duizenden ontsteken!

De kleine getijden van de H. Gertruda werden voor het eerst in het Engelsch (1) uitgegeven. De oorspronkelijke, waarnaar wij ze vertaald hebben, zijn te vinden in het Officium Monasticum Beatæ Mariæ Virginis, enz. Pauli V. Pont. Max. auctoritate recognitum pro omnibus sub regula S. P. Benedicti militantibus Venetiis Ex typographia Bullenianâ MDCCLVI.

**KLOOSTER DER ARME OLARISSSEN,
KENMARE.**

Op den feestdag van den H. Joannes voor
de Latijnsche poort, 6 Mei 1866.

(1) Wellicht is dit ook voor het eerst eene Nederlandsche vertaling dier getijden. VERT.

DE GEEST
DER
HEILIGE GERTRUDA.

DEEL I.

Openbaringen over de liefde van het
Hart van Jesus tot zijne schepselen.

HOOFDSTUK I.

e Zaligmaker heeft de onderlinge liefde zijner schepselen niet verboden; in tegendeel, hij heeft die geheiligd en veredeld door zijn eigen voorbeeld en het voorbeeld zijner Heiligen. Hij klaagt slechts dan, wanneer wij aan het schepsel geven, wat rechtens

alleen den Schepper toekomt. Zoo vinden wij een voorbeeld van geheiligde genegenheid jegens een schepsel in de voorliefde, welke allen, die Gertruda kenden, voor haar gevoelden, en in de bijzondere liefde van den dierbaren, hoewel onbekenden vriend, aan wien wij de zorgvuldige verzameling van hare openbaringen verschuldigd zijn.

Toen iemand van groote heiligheid eens voor Gertruda bad, werd haar geopenbaard, waarom deze Heilige zoo bijzonder dierbaar was aan het heilig Hart. »O Goddelijke Liefde,» riep zij uit, »wat is er in die Maagd, dat haar bij U zoo geacht en bemind maakt?» De Heer antwoordde: »Alleen mijne goedheid noodzaakt mij daartoe; omdat zij in hare ziel die vijf deugden bewaart en volmaakt, welke mij boven alle andere behagen, en die ik door eene bijzondere milddadigheid daarin geplaatst heb. Zij bezit zuiverheid, door den aanhoudenden invloed mijner genade; zij bezit nederigheid te midden der groote

verscheidenheid van gaven, die ik haar geschonken heb — want hoe meer ik in haar uitwerk, des te meer vernedert zij zich zelve; zij bezit eene ware goedaardigheid, die haar tot mijne meerdere eer het heil der gansche wereld doet verlangen; zij bezit eene opregte getrouwheid, daar zij tot hetzelfde einde al hare schatten met milde hand verspreidt. Eindelijk bezit zij eene volmaakte liefde; want zij bemint mij, met geheel haar hart, met hare gansche ziel en met al hare krachten; en uit liefde tot mij bemint zij haren naaste als zich zelve.”

Nadat de Heer aldus tot die ziel gesproken had, toonde Hij haar een kostbaren steen *op Zijn hart*, in den vorm van een klaverblad, en van onbeschrijflijken glans en schoonheid; en Hij zeide tot haar: »Altijd draag ik dezen steen als een onderpand der genegenheid, die ik voor mijne bruid koester. Ik heb hem dezen vorm gegeven, opdat het gansche hemelsche hof door den luister van

het eerste blad wete, dat geen schepsel op aarde mij zoo dierbaar is als Gertruda, omdat er op dit oogenblik niemand onder het menschelijk geslacht is, die door zuiverheid van bedoelingen of oprechtheid van wil zoo naauw met mij vereenigd is als zij. Door het tweede blad zullen zij zien, dat ik geene ziel, die nog de banden van vleesch en bloed draagt, zoo bereidvaardig verrijk met mijne gunsten en genaden. En in den glans van het derde blad zullen zij lezen, dat er geene is, die gelijk Gertruda, met zulke opregtheid en getrouwheid de gaven, die zij van mij ontving, alleen tot mijne eer doet strekken; die verre van het geringste voor zich zelve te verlangen, allervurigst wenscht, dat nooit iets aan haar wordt toegeschreven." De Heer eindigde de openbaring aldus: »Gij kunt geen plaats denken, waar ik meer behagen schep, of die mij beter past, dan het Heilig Sakrament des Altaars, en daarna in het hart en in de ziel van Gertruda, mijne be-

minde; want al mijne genegenheid en al het welgevallen mijner goddelijke liefde is op eene bijzondere wijze op haar gevestigd."

Bij eene andere gelegenheid hoorde een godvruchtige, die voor de Heilige bad, deze woorden: »Zij, voor wie gij bidt, is mijne duive, die geene valscheid kent, want zij vreest als gal het bedrog en de bitterheid der zonde. Zij is mijne uitverkoren lelie, die ik gaarne in mijne handen draag, want het is mijn wellust en mijn vermaak in de zuiverheid en onschuld dier kuische ziel te rusten. Zij is mijne roos, welker geur vol zoetheid is door haar geduld in allen tegenspoed, en den dank, dien zij mij steeds aanbiedt, en die als de liefelijkste geur voor mij opstijgt. Zij is die lentebloem, die nimmer verwelkt, en die ik met welbehagen aanschouw, omdat zij onophoudelijk in hare borst eene vurige begeerte koestert en aankweekt niet alleen naar alle deugden, maar ook naar de uiterste volmaaktheid van elke deugd. Zij is als eene zoete

melodie, die het oor der gelukzaligen streelt; en die melodie bestaat uit al het lijden, dat zij met zoo veel standvastigheid verdraagt." (1)

HOOFDSTUK II.

HOE HET HART VAN JESUS ONS VERTROUWEN
LIEF HEEFT EN BELOONT.

Het vertrouwen der Heilige op God was inderdaad een uitstekend kenmerk harer heiligheid, dat haar onmetelijke gunsten deed verwerven. Hoe kon het Hart van Jesus iets weigeren aan eene ziel, die zoo geheel op Hem vertrouwde? Hoe aangenaam deze deugd aan haren Bruidegom was, werd aan eene harer kloosterlingen

(1) Algemeen wordt ondersteld, doch zonder genoegzame zekerheid, dat deze woorden tot de H. Mechtildis werden gesproken. Zij *kan* de „heilige persoon” geweest zijn, aan wien de openbaring gedaan werd; doch deze meening berust op eene bloote gissing.

geopenbaard, die lang te vergeefs had gebeden om eene bijzondere gunst, waarnaar zij vurig haakte. Eindelijk verwaardigde zich de Heer haar de reden van dat uitstel te kennen te geven, waarover zij eene groote verwondering gevoelde en betuigde. »Ik heb uitgesteld, uwe gebeden te beantwoorden, omdat gij nog geen genoegzaam vertrouwen hebt in de uitwerkselen, die mijne genade in u te weeg brengt. Waarom doet gij niet gelijk Gertruda, mijne uitverkoren maagd, die zoo vast op mijne Voorzienigheid vertrouwt, dat er niets is, wat zij niet hoopt door de volheid mijner genade; daarom zal ik haar nooit iets weigeren, wat zij mij ook vrage.»

Een heilige bad eens met ernst, dat hij weten mocht, welke deugd de Heer in zijne bruid het meest behaagde. Het antwoord was »de edelmoedigheid van haar hart.» (1) Daar hem dit echter niet weinig ver-

(1) „Respondit Dominus; Libertas cordis.”

wonderde, waagde hij het te hervatten; »wat mij betreft, o Heer, ik verbeeldde mij, dat, wat U het meest in die ziel behaagde, was, de volmaakte zelfkennis en de hooge trap van liefde, dien zij door uwe genade bereikte. De Heer hernam: »Die edelmoedigheid van haar hart is van zoo groote waarde en een zoo onschatbaar goed, dat daardoor het toppunt van volmaaktheid kan bereikt worden. Daardoor is mijne uitverkorene te allen tijde vatbaar voor de rijke gaven, die haar beletten, haar hart te hechten aan iets wat mij zou kunnen hinderen of mishagen.”

Wanneer de H. Gertruda de keus van kleedingstukken of andere benodigheden werd gelaten, was zij gewoon hare oogen te sluiten, dan hare hand uit te steken, en te nemen wat zij op die wijze aanraakte. Dan ontving zij wat haar ten deel viel met de levendigste dankbaarheid als een geschenk van God zelven. Inderdaad hare godsvrucht tot de Goddelijke Voorzienigheid was een bijzondere

trek in hare heiligheid, die haar menige gunst verwierf. Wat kon haar ook geweigerd worden, die zoo volkomen op de Eeuwige Liefde vertrouwde!

Hierdoor werd die ziel zoo naauw met Jesus verbonden, dat zij geen wil had dan den zijnen, zoodat onze Goddelijke Jesus zelfs tot de H. Mechtildis zeide: »Ik heb Mijn Hart door de banden mijner genade zoo naauw met hare ziel vereenigd, dat zij met mij één geest geworden is. Daarom gehoorzaamt zij zoo bereidvaardig al de begeerten van mijnen wil, zoodat de eensgezindheid en verstandhouding, welke tusschen de verschillende deelen van het ligchaam en het hart bestaat, niet grooter is, dan die, welke bestaat tusschen Gertruda's ziel en de mijne; en gelijk op hetzelfde oogenblik, wanneer iemands hart eene beweging verlangt van zijne handen, deze zijnen wensch vervullen, omdat zij geheel en al aan den wil van het hart onderworpen zijn; en gelijk iemand, die in den geest verlangt, dat zijne oogen

eenig voorwerp zien, deze onmiddellijk voelt opengaan — zoo ook is Gertruda altijd met mij, en ieder oogenblik bereid aan de indrukken gehoor te geven, die ik in haar verwek.”

Eene gelijke openbaring werd op ongeveer den zelfden tijd gedaan aan een anderen heilige, wien gezegd werd, dat de vereeniging der Heilige met haren Bruidegom nog volmaakter zou worden, dat zij nog overvloediger gaven van God ontvangen zou, en dat zij eene zoo volmaakte vereeniging met Hem zou bereiken, dat hare oogen alleen zouden zien, wat God haar liet zien, hare ooren slechts zouden hooren, wat God haar liet hooren, en hare lippen niets zouden spreken dan wat God haar liet zeggen.

Dat iemand, die zoo naauw met God verbonden is, vooral het vermogen moet hebben om mirakelen te doen, kunnen wij wel niet anders verwachten in den gewonen loop des geestelijken levens. Zij, die zich zonder voorbehoud aan God overgeven, ontvangen ook zonder voorbehoud zijne

gaven. Zij doen zijnen wil, en Hij volbrengt den hunnen: want de wil van den Bruidegom en die der bruid zijn één. De Heilige verkreeg eens, dat een vorst ophield, die zoo streng was, dat, als hij langer aangehouden had, de vruchten der aarde geheel vernield zouden geweest zijn. Zij deed haar gebed bij de heilige Offerande, en toen zij op het punt stond het aanbiddelijk Sacrament des altaars te naderen, verzekerde haar de Heer, dat Hij hare bede verhoord had. Met heilige stoutmoedigheid vroeg zij echter, dat de toen vallende hagel oogenblikkelijk zou ophouden. Haar verzoek werd toegestaan; maar verdiept als zij was in de grootheid van het werk, dat zij zou gaan verrichten, dacht zij niet meer aan haar gebed. Eerst toen zij de kerk verliet, en den daauw reeds zag nederdalen, herinnerde zij zich hetzelve. Diegenen, die niet van het gebed der Heiligen wisten, stonden zoo verbaasd over die plotselinge weêrsverandering, en vreesden dat het slechts eene voor-

bijgaande vermindering der gevreesde strengheid zou zijn; doch het was zoo niet: het land werd voor vernieling en hongersnood bewaard, ofschoon weinigen wisten aan wien zij die gunst te danken hadden.

In iedere moeilijkheid van grooter of kleiner gewicht, was de heilige Gertruda gewoon hare toevlucht te nemen tot haar hemelschen Bruidegom, en al haar gebeden werden bij die gelegenheden evenzeer verhoord. Wat toch is klein in het oog van Hem, die zorgt voor Zijne uitverkorenen, zoodat zelfs de haren van hun hoofd geteld zijn, en geen enkel buiten Zijn weten kan uitvallen? Zoo wordt van Gertruda verhaald, dat, zelfs wanneer eene naald, waarmee zij gewerkt had, verloren was, en zij die eenigen tijd gezocht had in het stroo, waarin zij was gevallen, zij zich tot haren Heer wendde, tot wiens eer zij ze gebruikt had, en Hem vroeg, haar in het zoeken bij te staan; op het oogenblik dat zij sprak, stak zij nogmaals hare hand in het stroo,

en vond oogenblikkelijk, wat zij zoo lang te vergeefs gezocht had. Inderdaad, zoo groot was het vermogen der Heilige op het Hart van haren Bruidegom, dat het scheen alsof het den Heer leed deed, haar eenig verzoek te weigeren. Het gebeurde eens, dat eene lange aanhoudende droogte, gepaard met stormachtig weder, ernstige vrees voor de vruchten der aarde deed ontstaan. De H. Gertruda nam als naar gewoonte hare toevlucht tot het gebed. Het was echter Gods wil niet, hare bede toe te staan; maar met eene bewonderenswaardige toegeeflijkheid, verwaardigde Hij zich niet alleen haar zijne plannen bloot te leggen, maar zelfs als het ware zich voor haar te verontschuldigen over de weigering van haar verzoek.

»De reden, welke mij somtijds verplicht de gebeden mijner uitverkorenen niet te verhooren, bestaat niet tusschen u en mij, aangezien onze wil zoo naauw vereenigd is door den heiligen band der genade, dat gij niets anders begeert, dan wat ik zelf ver-

lang. Maar aangezien ik door dezen verschrikkelijken storm sommigen wil overwinnen, die tegen mij opstaan, en hen ten minste wil noodzaken, mij door het gebed te zoeken, omdat zij alleen tot mij komen, wanneer zij geen andere toevlucht hebben, is het noodig dat ik u weigere wat gij begeert. Opdat gij echter weten zoudt dat uwe gebeden niet zonder uitwerksel zijn, zal ik u daarentegen de een of andere geestelijke gunst toestaan."

HOOFDSTUK III.

HOE HET HART VAN JESUS DE GELIJKVORMIGHEID AAN ZIJNEN WIL IN KRANKHEID LIEF HEEFT EN BELOONT.

Gedurende de laatste ziekte der Heilige, terwijl de kloosterlingen, die haar bijzonder genegen waren, met groote vurigheid voor haar baden, zeide haar de Heer: »Ik heb met onuitsprekelijke vreugd dit oogenblik verbeid, opdat ik mijne uitverkorene

in de eenzaamheid kon geleiden, en daar tot haar hart spreken. Ik ben in mijne verwachting niet te leur gesteld, want zij schikt zich in alles naar mijnen wil, en gehoorzaamt mij op eene wijze, die mij alleraangenaamst is." De heilige Benedictyne begreep, dat de Heer door eenzaamheid de ziekte der Heilige bedoelde, waarin Hij tot het hart zijner beminde sprak, en niet tot haar oor; want Zijne taal is zoodanig, dat zij niet op de gewone wijze verstaan wordt, even gelijk hetgeen tot het hart gesproken wordt, beter wordt gevoeld dan gehoord. Kwellingen en droefheden des harten zijn de taal des Heeren tot zijne uitverkorenen; wanneer dus iemand lijdt, en meent dat die nutteloos zijn, dat zij haren tijd nutteloos verspillen, dat anderen er door lijden, en te vergeefs lijden, in zooverre dat zij door dat lijden nooit hunne gezondheid zullen herkrijgen, — antwoordt de ziel op zulke gedachten, dat inwendig geduld te oefenen, en te wenschen,

dat Gods gansche wil in hen vervuld worde, Gode het aangenaamst is. Dergelijk antwoord bereikt den hemel niet langs den gewonen weg der menschelijke gemeenschapsmiddelen, maar klinkt als het ware door dat zoetste Goddelijke zintuig, het Hart van Jesus, dat de hoogste vreugde der gansche Drievuldigheid en der hemelsche heirscharen is. Hij ging voort als volgt: »Mijne beminde verschaft mij den hoogsten en zoetsten graad van wellust, omdat zij niet de kwellingen des lijdens veracht, gelijk koningin Vasti de bevelen van koning Assuerus versmaadde, toen hij haar beval met eene kroon op het hoofd te verschijnen, en aldus hare schoonheid ten toon te spreiden voor zijne edellieden. Zoo ook, wanneer ik er vermaak in schep, de schoonheid mijner uitverkorene te doen uitblinken in de tegenwoordigheid der altijd aanbiddelijke Drievuldigheid en der hemelsche heerscharen, doe ik haar gebukt gaan onder ziekte en ellende; en zij verwezentlijkt mijne bedoelingen

tot
ge
de
die
en
zij
zie
tot
all
die

de
ze
ee
ve
ha
te
ha
ha
de
ee
zi
m
si
v
h
b

tot mijne volkomene voldoening, hoe geduldiger, bereidvaardiger en bescheidener zij de verkwikking ontvangt, die ik haar ligchaam wensch te geven; en zij verhoogt hare glorie doordien zij dit somtijds met ongemak voor zich zelve doet: doch het moet haar tot troost verstreken te bedenken, dat alles samenwerkt ten goede voor hen, die God beminnen." (Rom. VIII.)

Bij eene andere gelegenheid toen dezelfde kloosterlinge voor haar bad, zeide haar de Heer: »Het is mij een vermaak, mijne uitverkorene een verblijf voor mij te doen bereiden, en haar dan paarden en gouden bloemen te schenken. Door paarden bedoel ik hare gevoelens, door gulden bloemen hare vrije uren, waarin zij zich, als de tijd het toelaat, en hare krachten eenigermate hersteld zijn, zoo goed zij kan van haren plicht kwijt, door mij de betamelijkste en aangenaamste sieraden te bereiden; terwijl zij zorgvuldig alles zoodanig rangschikt, dat het strekken kan tot uitbreiding en behoud van godsdienstzin, zoodat na

haren dood hare regelen en haar voorbeeld als een hechte steunpilaar zullen zijn voor den eeuwigen roem der godsdienst. Doch wanneer zij in het volle van haar werk gevoelt, dat zij hare gezondheid benadeelt, staakt zij het onmiddellijk, en laat het aan mij over, hare taak te volbrengen; want de ware getrouwheid, die mijn Hart treft, bestaat daarin, dat iemand zijne plichten vervult, wanneer hij gezond is, doch onmiddellijk er van afziet, en alles aan mij overlaat, wanneer hij zich ongesteld gevoelt."

Toen de ziekte der Heilige toenam, werd zij onbekwaam tot den geringsten handenarbeid, en haar teeder geweten was vol vrees, dat er juist eene onvolmaaktheid gelegen was in die noodzakelijke werkeloosheid; daarom verzocht zij de kloosterlinge, die zoo menige openbaring tot hare vertroosting gehad had, voor haar te willen bidden. De Heer antwoordde:

»Een goed koning duidt het zijne koningin nimmer ten kwade, wanneer zij verzuimt op een gegeven uur de

sie
hij
va
be
vin
en
tie
de
mi
dra
arb
het
doe
ber

en
bel
te
har
doe
ten
was
dat
her
eig
den
den

sieraden te voorschijn te brengen, die hij met het grootste genoegen ontvangt; maar schept er veel meer behagen in, haar steeds bereid te vinden, zijne wenschen te vervullen, en de zoetheid van mijn allergoedertierenst Hart verheugt zich meer in de geduldige lijdzaamheid, waarmede mijne uitverkorene hare smarten verdraagt, bij welker verlichting zij haren arbeid hervat tot voortplanting van het geloof, voor zoover zij zulks doen kan zonder hare gezondheid te benadeelen."

Daar de Heilige zich dagelijks meer en meer onbekwaam gevoelde, de belangrijke plichten van haren staat te vervullen, begon zij te verlangen hare taak te kunnen nederleggen; doch ook dit verlangen wilde zij niet ten uitvoer brengen, tenzij zij verzekerd was, dat God het wilde. Vreezende dat zij, zelfs in de uitlegging der hemelsche openbaringen, door hare eigene genegenheid misleid zou worden, verzocht zij hare geliefde dochter den raad te vragen, dien zij van de

Bron van alle wijsheid noodig had. De Heer antwoordde genadiglijk — en mogen wij niet hopen tot troost en bijstand van velen zijner uitverkorenen, zoo wel als van de ziel, die de bijzondere gunst genoot zoo bijzonder Zijnen wil te kennen? — »Door die ziekte heilig ik mijne uitverkorene, ten einde haar tot eene waardige woonplaats voor mij zelven te bereiden — gelijk eene kerk gewijd wordt door den zegen des bisschops. Even gelijk eene kerk van soldaten wordt voorzien, om den onwaardige den toegang te beletten, zoo ook sluit ik haar door hare ongesteldheid, zoodat haar geest onvatbaar is voor uitwendige zaken, die slechts het hart verstrooien en van mij aftrekken.”

HOOFDSTUK IV.

HOE HET HART VAN JESUS DE GODSVRUCHT
VOOR ZIJN LIJDEN BELOONT.

Op zekeren nacht scheen een kruisbeeld, dat naast het bed der Heilige hing, zich tot haar neer te

buigen, en zij riep uit: »O dierbare Jesus, waarom vernedert Gij U aldus?» Hij antwoordde: »De liefde van mijn Goddelijk Hart trekt mij tot u." Dan nam zij het beeld, en legde het op haar hart, het teerderlijk liefkozende, en zeggende: »Een bundel mijrrhe is mijn Beminde voor mij" (Cant. I); waarop de Heer haar in de reden viel, en er bijvoegde: »Ik zal Hem in mijn boezem dragen;" haar daardoor te verstaan gevende, dat wij al ons lijden, hetzij geestelijk of lichamelijk, in zijn aanbiddelijk Lijden moeten verbergen. Zij dus, die in tegenspoed tot ongeduld zouden overhellen, moeten het aanbiddelijk geduld van den Zoon Gods voor oogen houden, die voor onze verlossing als een onnoozel lam naar de slachtbank geleid werd, en nooit zijnen mond opende om een ongeduldig woord te uiten. En wanneer iemand geneigd is het kwaad, dat hem door woorden of werken is aangedaan, te wreken, moet hij trachten te bedenken, met wat vrede des harten

zijn beminde Jesus leed, geen kwaad met kwaad vergeldende, of de minste bitterheid in zijne woorden bezigende, maar integendeel, diegenen goed doende, die Hem deden lijden, door hen door Zijn lijden, en dood te verlossen. Laat ons dus, overeenkomstig het voorbeeld van onzen Zaligmaker, het kwaad met goed trachten te vergelden. Even zoo, wanneer iemand een doodelijken haat voedt jegens hen, die hem beleedigd hebben, dient hij zich de uitstekende goedertierenheid te herinneren, waarmee de Zoon Gods, zelfs toen Hij de hevigste pijnen leed, voor Zijne beulen bad, en in zijnen doodstrijd voor hen, die Hem kruisigden, smeekte: »Vader, vergeef het hun." enz. (Lucas XXIII); laat ons dan in vereeniging met die liefde voor onze vijanden bidden. De Heer zeide verder: »Al wie zijne smarten en tegenspoeden in den geur van mijn Lijden verbergt, en die vereenigt met diegene mijner smarten, waarmee zij het meest overeenkomst hebben, rust waarlijk in mijnen

schoot, en ik zal hem, tot zijne meerdere verdienste, alles geven wat mijne bijzondere liefde door mijn geduld en mijne andere deugden verdiend heeft."

De Heilige vroeg: »Heer, hoe ontvangt Gij de bijzondere godsvrucht, die sommigen voor uw kruis hebben?" De Heer antwoordde: »Die is mij zeer aangenaam; nogtans wanneer zij, die eene bijzondere godsvrucht voor het beeld van mijn kruis hebben, nalaten het voorbeeld van mijn lijden te volgen, is hun gedrag gelijk aan dat eener moeder, die tot hare eigen eer en voldoening hare dochter versiert met verschillende sieraden, maar haar bits weigert, waar zij het meest naar haakt. Dewijl de moeder hare dochter ontzegt, wat deze het meest verlangt, geeft het kind niets om al het overige, dat haar gegeven wordt, omdat zij weet, dat het uit hoogmoed en niet uit genegenheid wordt geschonken. Zoo zullen alle betuigingen van liefde, eerbied en vereering, die aan mijn kruisbeeld gedaan worden,

mij niet volkomen aangenaam zijn, tenzij het voorbeeld van mijn lijden ook worden nagevolgd."

Op zekeren Vrijdag, dat de Heilige den ganschen nacht in overwegingen doorgebracht, en zich in het vuur harer liefde den slaap ontzegd had, bedacht zij, met wat teederheid zij de ijzeren nagelen uit een kruisbeeld had getrokken, dat zij altijd bij zich droeg, en die vervangen had door geurig riekende kruidnagelen, en zij zeide tot God: »Hoe naamt Gij het op, mijn Beminde, dat ik de ijzeren nagelen uit de heilige Wonden uwer handen en voeten trok, om daarin kruidnagelen te steken, die een aangename geur verspreiden?" De Heer antwoordde: »Het was mij zoo aangenaam, dat ik den edelen balsem mijner Godheid in de wonden uwer zonden stortte. En daarvoor zullen mij alle Heiligen in eeuwigheid loven, want door het instorten van dat vocht zullen uwe wonden aangenaam worden." »Maar, Heer," vroeg de Heilige verder, »zult Gij niet

dezelfde genade schenken aan allen, die dezelfde daad verrichten?"

»In het geheel niet," hernam Hij; »maar zij, die het met dezelfde godsvrucht doen, zullen een gelijke belooning erlangen, en zij, die, uw voorbeeld volgende, hetzelfde doen, met alle godsvrucht, die in hen is, zullen eene geringere belooning verwerven."

Dan nam Gertruda het kruisbeeld, en drukte het in hare armen, het teeder kussende, totdat zij zich door het lange waken uitgeput gevoelde, waarop zij het ter zijde legde, en afscheid nemende van haren Bruidgom, (1) Hem verlof vroeg zich ter rust te mogen begeven, opdat zij de door het lange waken uitgeputte krachten terugkrege. Nadat zij aldus gesproken had, wendde zij zich van het kruisbeeld af, en legde zich ter ruste. Doch toen zij insliep, strekte de Heer Zijne rechter hand van het kruis uit, om haar te omhelzen, en

(1) „Vale dilecte mi, et habe bonam noctem."

fluisterde haar deze woorden toe :
 »Luister, mijne Beminde; Ik zal u
 een lofzang voorzingen.” En dan
 hief Hij met eene teedere en wel-
 luidende stem het volgende vers van
 den lofzang *Rex Christe factor om-
 nium* aan :

»Amor meus continuus
 Tibi languor assiduus:
 Amor tuus suavissimus
 Mihi sapor gratissimus.” (1)

Toen de Heer dit vers geëindigd
 had, zeide Hij: »En nu, mijne Be-
 minde, in plaats van het *kyrie eleison*,
 dat aan het eind van ieder vers van
 den lofzang *Rex Christe* gezongen
 wordt, vraag wat gij wilt, en ik zal
 het u geven.” De Heilige bad dan
 tot eenige bijzondere intenties, en
 hare gebeden werden goedgunstig
 verhoord. De Heer zong weder het-
 zelfde vers, en noodigde Gertruda

(1) De lofzang *Rex Christe* is te vinden in
 Gerbert's *Monumenta veteris Liturgiae Aleman-
 nicae*. Hij werd gemaakt door den H. Gregorius
 den Groote, en eertijds gezongen op *Tenebrae*
 na den *Benedictus*.

aan het einde andermaal uit te bidden. Dit herhaalde Hij bij tusschenpoozen verscheidene malen, haar niet een oogenblik rust latende, totdat zij geheel en al uitgeput was. Zij sliep daarop een weinig voor het aanbreken van den dag; maar de Heer, die altijd diegenen nabij is, welke Hem beminnen, verscheen haar in haren slaap. Hij scheen in de heilige Wonde zijner aanbiddelijke Zijde, een prachtig feest te bereiden en Hij zelf bracht haar het voedsel in den mond om haar te verkwikken, zoodat zij bij haar ontwaken op eene wonderbare wijze gedurende haren slaap versterkt was, waarvoor zij God nederig, maar vurig dankte.

HOOFDSTUK V.

HOE HET HART VAN JESUS ONS LIJDEN
BELOONT EN HOOGSCHAT.

Toen Gertruda in hare gebeden al het lijden, dat zij naar ziel en lichaam doorgestaan, en al de

vermaken, die zij zich naar het lichaam en naar den geest ontzegd had, aan God had opgedragen, verscheen haar de Heer, en toonde haar de vermaken en smarten, welke zij Hem opgedragen had in den vorm van twee ringen, die met edelgesteenten prijkten, en die Hij als een sieraad aan Zijne handen droeg. De heilige, dit ziende, herhaalde dikwijls dat offer; en toen zij eenigen tijd daarna lichamelijke pijn gevoelde, zag zij, dat Jesus haar linker oog aanraakte met den ring, dien Hij aan Zijne linker hand droeg; en van dat oogenblik af gevoelde zij eene hevige smart aan het oog, dat zij den Heer in den geest had zien aanraken, en die pijn was nooit geheel verdwenen.

Zij leerde hieruit, dat, gelijk de ring het teeken der verloving is, zoo ook het geestelijk of lichamelijk lijden bewijzen zijn van de geestelijke verloving der ziel met God; zoodat al wie lijdt, met vertrouwen en in waarheid zeggen kan: »De Heer Jesus Christus heeft mij door middel

van Zijnen ring met Hem verloofd," en als hij in die kwellingen de ontvangen genaden herkent, en zich daarvoor dankbaar betoont, kan hij er bij voegen: »Hij heeft mij als Zijne bruid met eene kroon versierd;" omdat dankbaarheid in kwellingen eene gloriekroon is, schitterender dan goud en kostbaarder dan diamanten.

Bij gelegenheid dat de heilige door ongesteldheid verhinderd was de Vespers bij te wonen, riep zij uit: »Heer zou het U niet tot meerdere eer verstrekken, wanneer ik mij bij de anderen in het koor bevond, gebeden stortte, en de plichten mijner orde vervulde, dan hier door mijne ziekte mijnen tijd nutteloos door te brengen?" De Heer antwoordde: »Wees verzekerd, dat de bruidegom er meer behagen in schept met zijne bruid gemeenzaam in zijn huis te verkeerén, dan haar, met de rijkste sieraden versierd, voor de wereld ten toon te stellen." Door deze woorden begreep zij, dat de ziel in het openbaar verschijnt, en in al hare praecht

gekleed is, wanneer zij zich tot Gods eer met goede werken bezig houdt; maar dat zij in stilte met haren Bruidegom rust. wanneer zij door eenige ongesteldheid verhinderd is die oefeningen bij te wonen; want in dien toestand is haar de zelfvol-doening ontzegd, overeenkomstig hare neigingen te handelen, en zij blijft geheel en al overgegeven aan den wil van God; en daarom schept God het meeste behagen in ons, wanneer wij het minst in de gelegenheid zijn ons zelve eer en genoegen te verschaffen.

HOOFDSTUK VI.

HOE HET HART VAN JESUS ONZE ONVOL-
MAAKTE POGINGEN TE HULP KOMT.

Sens, toen de heilige met buitengewone, innige godsvrucht op het feest van eenen heilige haar gebed deed, scheen ieder woord, dat zij uitte, als een pijl uit haar hart

te vliegen tot in het hart van Jesus, er diep in door te dringen, en het met onuitsprekelijke vreugde te vervullen. Uit het eene einde dier pijlen sprongen lichtstralen, die als sterren, op alle heiligen, maar voornamelijk op dien, wiens feest gevierd werd, schenen te vallen; uit het beneden-einden der pijlen vloeiden dauwdruppelen, die de zielen der levenden vruchtbaar maakten, en de zielen in het vagevuur verkwikten.

Toen de heilige bij eene andere gelegenheid aan iedere noot en ieder woord van haar gezang eene bijzondere aandacht trachtte te verbinden, werd zij dikwijls daarin verhinderd door de zwakheid van haar gèstel, en eindelijk riep zij zeer neêrslachtig uit: »Helaas, wat vrucht kan ik verwachten van deze oefening, als ik zoo onbestendig ben?» Maar de Heer, die de kweuling Zijner dienstmaagd niet kon aanzien, bood haar, met Zijne eigene handen, Zijn Goddelijk Hart aan in de gedaante eener brandende lamp, zeggende: »Ziedaar,

ik geef de oogen uwer ziel mijn minnend Hart te aanschouwen, dat het orgaan der allerheiligste Drievuldigheid is, opdat het alles volbrengt wat gij zelve niet volbrengen kunt, en zoo zal mij alles in u volmaakt toeschijnen; want gelijk eene trouwe dienstmaagd steeds bereid is, de bevelen van haren meester op te volgen, zoo ook zal voortaan mijn Hart ieder oogenblik bereid zijn, uwe gebreken en nalatigheden te herstellen.”

Gertruda stond verwonderd en ontsteld over de verbazende goedheid des Heeren; het kwam haar onvoegzaam voor, dat het aanbiddelijk Hart, hetwelk de schatkamer der Drievuldigheid en de vruchtbare bron van alle goed is, voortdurend een zoo ellendig schepsel nabij bleef, om in hare onvolmaaktheden te voorzien, gelijk een dienaar zijnen meester vergezelt. Maar de Heer troostte en bemoedigde haar door deze vergelijking: »Indien gij eene schoone en welluidende stem hebt, en vermaak scheidt in het zingen, is het

u dan niet onaangenaam als een ander met een schorre stem, die nauwelijks een goeden toon kan voortbrengen, in uwe plaats wil zingen, en daarop herhaaldelijk aandringt? Zoo verlangt mijn Goddelijk Hart, dat de menschelijke broosheid en onstandvastigheid kent, met een ongelooflijk vuur, onophoudelijk door uwe woorden, of ten minste door eenig ander teeken, te worden uitgenoodigd, in u uit te werken en te vervullen, wat gij zelve niet in staat zijn te doen; en daar zijne almacht het in staat stelt, zonder moeite te werken, en zijne ondoorgrondelijke wijsheid het bekwaam maakt, op de volmaakste wijze te werken, doet zijne vreugdevolle en teedere liefde het vurig wenschen die taak te volbrengen."

HOOFDSTUK VII.

VAN DE OVERVLOEDIGE DEUGD, DIE
UIT HET HART VAN JESUS IN DE
GETROUWE ZIEL VLOEIT.

 enige dagen daarna, toen de heilige met eene bijzondere dankbaarheid die verbazende gunst overdacht, vroeg zij den Heer bezorgd hoe lang die zou duren. Hij antwoordde: »Zoo lang gij zulks begeert, want het zou mij leed doen, u daarvan te berooven." Zij antwoordde: »Maar is het mogelijk, dat uw vergoddelijkt Hart als eene lamp in het mijne is opgehangen, dat Zijne tegenwoordigheid zoo onwaardig is, terwijl ik tevens de vreugde smaak, in U zelve die ware bron van allen wellust te vinden?" »Het is nogtans zoo," hernam de Heer: »wanneer gij iets verlangt te hebben, strekt gij uwe hand uit, en trekt die weder terug na dat gij het gewenschte voorwerp in uw bezit hebt; zoo cok doet mij de liefde, die ik u toedraag,

mijn Hart uitstrekken, om u tot mij te trekken, als gij u met uitwendige dingen bezig houdt; en wanneer gij dan u zelve bewust zijt, trekt Ik mijn Hart, te gelijk met u terug, opdat gij in mij zoudt blijven; en zoo doe ik u de zoetheid aller deugden smaken."

Maar, wanneer zij van den eenen kant met bovenmatige bewondering en dankbaarheid, de grootheid der liefde overwoog, die God haar toedroeg, en van den anderen kant hare eigene nietigheid en de groote menigte harer gebreken, trok zij zich met diepe zelfverachting in den schuilhoek der nederigheid terug, en achtte zich elke genade onwaardig; en nadat zij daarin eenigen tijd verborgen was geweest, scheen Hij, die er behagen in schept, Zijne gaven te schenken aan de nederigen van harte, eene gouden buis te maken, (1) die uit Zijne hart ontsproot, en in den vorm eener lamp tot die nederige ziel neder-

(1) Fistulam.

daalde, aldus een kanaal vormende, waardoor Hij de volheid zijner genade over haar uitstortte; zoodat de Heer, wanneer zij zich zelve bij het zien harer gebreken vernederde, uit Zijn heilig Hart over haar al de deugd en schoonheid Zijner goddelijke volmaaktheid uitspreidde, en zoo hare onvolmaaktheden voor de oogen der goddelijke goedheid verborg. En verder, wanneer zij een nieuw sieraad of iets anders verlangde, dat het menschelijk hart aanlokkelijk en wenschelijk voorkomt, werd het haar met vreugde en genoegen door het zelfde geheimzinnige kanaal verstrekt.

Toen zij de zoetheid van dien heiligen wellust eenigen tijd gesmaakt had, en met alle deugden — niet hare eigene, maar die, door God geschonken — versierd was, hoorde zij eene allerwelluidendste muziek, alsof een kundig harpspeler de snaren tokkelde, en eene stem zong haar toe: »kom tot mij, gij, die de mijne zijt: treed binnen in mij, die de mijne zijt: blijf bij mij, gij, die de

mijn
haar
tot
lang
mijn
Ik
lieft
sch
eve
me
gee
ver
He
wij
tro
va
zij
va
zij
he
de
zi
g
—
M
o
e

mijne zijt." (1) En de Heer zelf legde haar dien lofzang uit zeggende: »kom tot mij, omdat ik u bemin, en verlang, dat gij altijd bij mij zijt, als mijne beminde bruid, en daarom roep Ik u. Daar ik verder de God der liefde ben, verlang ik, dat gij onafscheidelijk met mij vereenigd zijt, even als het ligchaam vereenigd is met den geest, zonder welken het geen oogenblik kan leven." Deze verrukking duurde een uur, en de Heilige werd op eene wondervolle wijze naar het Hart van Jesus getrokken door het heilig kanaal, waarvan wij gesproken hebben, zoodat zij vol zaligheid rustte in den schoot van haren Heer en Bruidegom. Wat zij gevoelde, wat zij zag, wat zij hoorde, wat zij smaakte, wat zij uit de woorden des levens leerde, kan zij alleen weten, en diegenen, welke gelijk zij, waardig zijn, tot die ver-

(1) „Veni mea ad me: Intra meum in me: Mane meus mecum-” Had zij dan waarlijk dien onuitsprekelijken zang gehoord, die de vreugd en de eeuwige troost der gelukzaligen zal uitmaken?

hevene vereeniging met hunnen Bruidgom Jesus toegelaten te worden, prezen eeuwig den God der ware liefde. Amen.

HOOFDSTUK VIII.

HOE DE ZIEL GOD KAN ZOEKEN, EN ZICH
OP VIER WIJZEN GELIJKVORMIG
AAN HEM KAN MAKEN.

Terwijl de Antiphoon, *In lectulo meo*, gezongen werd, waarin de woorden *quem diligit anima mea* vier malen herhaald worden, dacht zij na over vier verschillende wijzen waarop de getrouwe ziel God kan zoeken.

Uit de eerste woorden, »des nachts zocht ik Hem, dien mijne ziel bemint,» verstond zij de eerste wijze van God te zoeken door den lof en de zegeningen, die Hem op het heilige bed der inwendige beschouwing worden opgedragen. Vandaar dat de woorden, »Ik zocht Hem, en vond hem niet,» onmiddellijk volgen; omdat de ziel,

geker
volm
D
zoek
zal
in
ik
heet
offe
voo
sch
doo
gro
we
ku
wo
en

vo
tij
zi
or
d
v
l
Z
g

gekerkerd in het vleesch, God niet volmaaktelijk kan loven.

De tweede manier om God te zoeken vond zij in de woorden, »ik zal opstaan en naar de stad gaan: in de straten en groote wegen zal ik Hem zoeken, dien mijn ziel lief heeft,” omdat de verschillende dank-offers, die de ziel aan God opdraagt voor al de gaven, waarmede Hij zijne schepselen verrijkt, uitgedrukt worden door de woorden »de straten en de groote wegen.” En daar wij op deze wereld God voor al zijne gaven niet kunnen prijzen zoo als het behoort, worden de woorden »ik zocht Hem, en vond Hem niet,” er bij gevoegd.

Door de woorden, »de nachtwacht vond mij” verstond zij Gods gerechtigheid en genade, welke de ziel in zich zelve doen keeren, en dan hare onwaardigheid doen vergelijken bij de gunsten, die zij van God ontvangen heeft; zoodat zij door haar leed en het berouw over hare zonden Zijne genade begint te zoeken, zeggende: »Hebt gij Hem gezien, dien

mijné ziel bemint?" En wanneer zij dus geen geloof in hare eigene verdiensten heeft, wendt zij zich met een nederig vertrouwen tot de Goddelijke barmhartigheid, en door de vurigheid harer gebeden, en het instorten der genade vindt zij eindelijk Hem, dien de trouwe ziel zoekt.

Deze antiphoon geëindigd zijnde, gevoelde zij haar hart diep bewogen door al de zoetheid, waarmede de Goddelijke barmhartigheid het gedurende dien tijd vervuld had, en door de vele andere genaden, die het niet mogelijk is te beschrijven, zoodat haar zelfs hare lichamelijke krachten ontvielen. Dan zeide zij tot God: »Mij dunkt dat ik nu in waarheid tot U zeggen kan, »zie Heer! niet alleen het binnenste mijner ziel, maar ieder deel van mijn lichaam is tot U getrokken!" »Dat weet en gevoel ik volkomen," hernam de Heer, »omdat die genaden van mij uitgegaan en tot mij teruggekeerd zijn. Maar wat u betreft, die nog de ketenen der sterfelijkheid draagt, gij kunt nooit

de wederkeerige genegenheid begrijpen, welke mijne Goddelijkheid jegens u gevoelt." Hij voegde er bij: » Weet nogtans dat dit uitwerksel der genade u verheerlijkt, gelijk mijn lichaam op den berg Thabor in tegenwoordigheid mijner drie geliefde leerlingen verheerlijkt werd; zoodat ik van u in de zoetheid mijner liefde zeggen kan: » Dit is mijne beminde dochter, waarin ik mijn behagen gesteld heb." » Want het is eene eigenschap der genade, zoolwel het ligchaam als de ziel eene wonderlijke glorie en glans mede te deelen."

HOOFDSTUK IX.

VAN EEN GEHEIMZINNIG KANAAL, WAAR-
DOOR WIJ IEDERE GENADE UIT HET HART
VAN JESUS KUNNEN TREKKEN.

Sonder de Mis *Veni et ostende* (1)
verscheen de Heer aan Gertruda
vol lieflijkheid en bevalligheid, een

(1) Introitus voor den Zaterdag in de quater-temperweek; Advent. „Kom, o Heer, en toon ons Uw aangezicht." enz.

heiligen, levendmakenden geur, uitademende, en van den verheven troon Zijner heerlijkheid Zijne liefde uitstortende voor het schoone feest Zijner Geboorte.

Nadat de heilige Hem verzocht had al degenen, die in hare gebeden waren aanbevolen geworden, met bijzondere genaden te willen verrijken, zeide Hij tot haar: »Ik heb aan ieder eene buis van zuiver goud gegeven, en van zulke kracht, dat zij daardoor alles kunnen trekken, wat zij uit mijn heilig Hart nodig hebben.” Door die geheimzinnige buis verstond zij dien goeden wil, waardoor de mensch alle geestelijke schatten, die in den hemel en op aarde zijn, kan verkrijgen. Indien, bij voorbeeld, iemand, brandende van een heilig en vurig verlangen, Gode den lof, den dank, en de betuigingen van gedienstigheid en getrouwheid tracht te geven, welke sommige Zijner heiligen Hem opgedragen hebben, beloont de oneindige goedheid Gods dien goeden wil alsof hij werkelijk ten uitvoer

gelegd was. Doch dat kanaal wordt schitterender dan goud, wanneer de mensch God dankt, omdat Hij hem een zoo edelen en verheven wil gegeven heeft, dat hij daardoor oneindig grootere verdiensten heeft kunnen verwerven, dan de gansche wereld geven kan.

Ook leerde zij, dat al hare zusters die Jesus Christus omringden, de Goddelijke genade door een dergelijk kanaal ontvingen. Eenige schenen die onmiddellijk uit het Hart van Jesus Christus te trekken, anderen slechts uit Zijne handen, doch hoe dieper zij die genaden uit zijn Hart ontvingen, des te moeilijker waren zij te verkrijgen; terwijl zij, die ze uit Zijn Goddelijk Hart trokken, ze gemakkelijker, aangenamer en overvloediger ontvingen. Diegenen, die onmiddellijk uit zijn heilig Hart trokken, stelden personen voor, welke zich geheel en al naar den Goddelijken wil schikken en boven alles verlangen, dat die wil in hen zoowel in geestelijke als in tijdelijke zaken vervuld worde.

En die personen treffen Gods Hart zoo krachtdadig, en stemmen het zoo gunstig jegens hen op den tijd, dien God heeft vastgesteld, dat zij den stroom der Goddelijke goedheid op eene zoo overvloedige en aangename wijze ontvangen, als zij zich zelven volkomen aan Zijn heiligen wil hebben overgegeven. Maar zij, die trachten hare genaden uit de andere lidmaten van het lichaam van Jesus Christus te trekken, stellen diegenen voor, die zich deugden trachten te verwerven, overeenkomstig hunne natuurlijke neigingen; en de vrees en moeilijkheid, die zij ondervinden, zijn grooter naarmate zij in hun eigen oordeel vertrouwen stellen, en nalaten zich aan de Goddelijke Voorzienigheid over te geven.

§ 1. Over de volmaakte wijze van ons hart aan God op te dragen.

Toen Gertruda haar hart op de volgende wijze aan God opdroeg
— » Heer, aanschouw mijn hart, los-

gemaakt van alle schepselen; ik draag het U vrijwillig op, U smeevende het te zuiveren in de heiligmakende wateren uwer aanbiddelijke zijde, het te versieren met het kostbaar Bloed van uw allerzoetst Hart, en het met U te vereenigen door den geur der christelijke liefde" — verscheen haar de Heer, en droeg haar hart, vereenigd met het Zijne in de gedaante van eenen kelk, wiens beide deelen door middel van was vereenigd waren, aan Zijn eeuwigen Vader op. De heilige, dit ziende, zeide met diepe godsvrucht: » Verleen mij, allerbarmhartigste Heer, de genade, dat mijn hart altijd voor U sla gelijk de stroofleschen, (1) die de vorsten gebruiken, opdat Gij het gereinigt, gevuld en geledig hebt naar uw welbehagen, waar en wanneer Gij ook wilt." Toen dit verzoek goedgunstig door den Zoon Gods verhoord was, zeide Hij tot Zijnen Vader: » Eeuwige

(1) Flasconum, qui ad refectionem dominorum deferentur.

Vader, moge deze ziel tot uwe eindelooze glorie uitstorten wat de mijne in mijne menschlievendheid bevat!" En van dat oogenblik af, wanneer de heilige met de boven vermelde woorden haar hart aan God opdroeg, scheen het zoo gevuld, dat het zich in lof en dank uitstortte, de vreugde der gelukzaligen in den hemel verhoogende; en de rechtvaardigen op aarde tot sieraad verstrekkende, zoo als wij verder zullen zien. Van dit oogenblik af wist de heilige dat God verlangde, dat zij in schrift zou brengen, wat Hij haar geopenbaard had, ten einde het velen tot voordeel zou strekken.

§ 2. Van het vertrouwen op God, en het herstel der oneer, Hem aangedaan.

In den Advent, leerde zij uit het antwoord *Ecce venit* (1) dat, wanneer

(1) Tweede Zondag in den advent: „Zie de Heer onze Bescherming komt, de Heilige van Israël."

iema
eene
zich
tege
wil
die
den
als
ver
1
Isa
ver
str
de
ne
w
de
m
C
s
n
l
t

iemand, met een vast voornemen, eene volmaakte begeerte koestert, van zich in alles zoo wel in vóór- als tegenspoed, aan den aanbiddelijken wil van God te onderwerpen, hij door die gedachte en onder Gods genade, den Schepper de zelfde eer bewijst, als of hij Hem eene koninklijke kroon vereerde.

En door de woorden van den profeet Isaïas: »sta op, sta op, Jeruzalem!» verstond zij het voordeel, dat de strijdende kerk uit de godsvrucht der uitverkorenen trekt. Want wanneer eene liefdevolle ziel zich tot God wendt met geheel haar hart en met den vasten wil van overal, waar het mogelijk is, de oneer, aan Jesus Christus aangedaan, te herstellen, stilt zij Zijnen toorn door hare uitnemende christelijke liefde, zoodat Hij bereid is de zonden der wereld te vergeven.

Door de woorden. »Die den beker Zijner gramschap tot den bodem geleedigd heeft» (Is LI) kan verstaan worden hoe zij de strengheid der

Goddelijke rechtvaardigheid heeft afgewend. Maar door de volgende woorden. »Die zelfs tot het grondsop hebt gedronken; wist zij dat het grondsop van dien kelk het deel der verdoemden is, en zij nooit verlossing kunnen verkrijgen.»

§ 3. Van het vermijden van nuttelooze gesprekken.

Uit de woorden van den profeet Isaias. »Gij gaat niet uw eigen gang, en uw eigen wil spreekt geen woord" (LVIII. 13), wist zij dat hij, die bedachtzaam zijne woorden en daden bestuurt, en zich zelven onthoudt van die, welke ofschoon geoorloofd, toch onnoodig zijn, een drievoudig voordeel zal verwerven: eerstens zal hij een grooter vermaak vinden in God overeenkomstig de woorden: »Gij zult behagen scheppen in den Heer;" ten tweede zullen slechte gedachten minder op hem vermogen, want er is gezegd: »Ik zal u boven de hoogten der aarde verheffen;" en ten derde

zal hem de Zoon Gods in eeuwigheid aan de verdiensten - van Zijn allerheiligst leven overvloediger deelachtig maken dan anderen, omdat hij daardoor over elke bekoring gezegevierd, en eene roemrijke overwinning behaald heeft, zoo als blijkt uit de woorden, »Ik zal u met het erfdeel van Jacob uwen vader voeden.”

God maakte haar ook door de woorden: »Ziet, zijne belooning is met hem” (Is. XL), bekend, dat de Heer zelf, door Zijne liefde, de belooning Zijner uitverkorenen is; en Hij dringt zich met zoo veel zoetheid in hunne zielen, dat zij waarlijk mogen zeggen, dat zij verre boven hunne verdiensten beloond worden. »En zijn werk is voor hem:” dat wil zeggen, wanneer wij ons geheel en al aan de Goddelijke Voorzienigheid overgeven, en alleen het volbrengen van Gods wil in alles voor oogen houden, de genade ons reeds volmaakt heeft gemaakt in het oog van God.

De woorden, »Wees heilig, gij kinderen Israëls;” leerden Gertruda, dat

zij, die spoedig berouw hebben over de bedreven zonden, en hun best doen met een oprecht hart de geboden Gods te onderhouden evenzeer geheiligd, en even spoedig genezen worden als de melaatsche, tot wien de Heer zeide: »Ik wil het: wees gezuiverd." Door de woorden: »Zing den Heer een nieuwen lofzang." (Ps. CXLIX), wist zij, dat hij, die met godsvrucht zingt, een nieuwen lofzang aanheft; omdat, wanneer hij van God de genade heeft ontvangen te verstaan wat hij zingt, zijn gezang aangenaam wordt aan God.

God zendt ons kwellingen om onze zielen te genezen.

Door de woorden, »De geest des Heeren rust op mij; Hij heeft mij gezonden om de rouwmoedigen van harte te genezen" (Is. LXI), verstond zij, dat de Zoon Gods, door Zijn Vader gezonden zijnde om de rouwmoedige harten te heelen, gewoon was, Zijne uitverkorenen de

een of andere, al was het ook uitwendige, kwelling te zenden, om hem te genezen. Doch wanneer dit geschiedt, verlost Hij hen niet altijd van de kwelling, die hen bedroefde, omdat zij hun niet schadelijk is; want Hij geneest liever datgene, wat hun den eeuwigen dood zou kunnen veroorzaken.

Door de woorden, »*In splendoribus sanctorum* (1). — In den luister der heiligen" (Ps. CIX), wist zij, dat het licht der Godheid zoo groot en onbegrijpelijk is, dat, wanneer ook ieder heilige, die geleefd heeft of nog leven zal, van Adam's tijd tot het einde der wereld, er eene bijzondere zoo duidelijke, zoo verhevene en zoo uitgebreide kennis van had, als maar aan een schepsel gegeven kan worden, zoodat de een

(1) Antiphoon na de Vespers der Geboorte, uit den eersten psalm der Vespers voor Zon- en Feestdagen. Deze openbaringen hadden waarschijnlijk plaats gedurende den advent, wanneer de voorzeggingen van Isaïas bij de Metten gelezen worden.

niet in staat zou zijn, het de anderen uit te leggen, noch in hunne kennis te deelen — zelfs al zou het getal heiligen duizend maal grooter zijn dan het is — de Godheid nog eindeloos boven hun begrip zou staan. Er staat ook niet geschreven *splendore* maar *in splendoribus*. — »In den luister (meerv.) uwer heiligen; voor de dagster baarde ik u uit den schoot.»

HOOFDSTUK X.

HOE ZIJ, DIE DEN GEKRUISTEN JESUS
LIEFHEBBEN, HUN KRUIS ACHTER
HEM MOETEN DRAGEN.

Hoe wij ons Kruis achter Jesus Christus moeten dragen, en hoe de barmhartigheid Gods de uitverkorenen kastijdt.

Bij den Antiphon *Qui vult*. —
»Zoo iemand achter mij wil komen, neme hij zijn kruis op en volge mij" (Matt. XVI) zag Gertruda den Heer eenen weg bewandelen,

die er bekoorlijk uitzag door de schoonheid van het groen en de bloemen, doch die desnietteenstaande eng en ruw van de doornen was. Dan zag zij een kruis, dat voor Hem uit ging, en de doornen van elkander scheidde, waardoor de weg breeder en gemakkelijker werd; terwijl de Zaligmaker zich tot diegenen wendde, die achter Hem kwamen, en hen bemoedigde, door hen met een opgeruimd en liefdevol gelaat aan te zien, zeggende: »Dat hij, die achter mij wil komen, zijn kruis opneme, zich zelven verloochene en mij volge.» Hierdoor wist zij, dat onze bekommeringen onze kruisen zijn. Het is, bijv., een kruis voor iemand uit gehoorzaamheid iets te moeten doen, wat hij anders ongaarne doet, en voor een ander be-teugeld te worden. Ieder, nu, moet zijn kruis zóó dragen, dat hij bereid is, met een goed hart te dragen, al wat hem kruisigt, en nogtans niets te verzuimen, wat hij denkt, dat tot eer van God kan strekken.

HOOFDSTUK XI.

ZIJ, DIE ARBEIDEN AAN DE VOORTPLANTING
 VAN HET GELOOF, WORDEN BELOOND,
 ALSOF ZIJ DEN ZALIGMAKER GEKLEED
 HADDEN. — ENGELN OMRINGEN
 DE ZALIGEN.

Door het antwoord dat aldus begint *Induit me*, leerde Gertruda dat hij, die door woorden en werken werkt aan de voortplanting van het geloof, en het verdedigen der rechtvaardigheid, handelt alsof hij God zelve kleedde in een prachtig en kostbaar gewaad; en de Heer zal hem in het eeuwige leven beloonen, overeenkomstig den rijkdom Zijner koninklijke middagheid, door hem met het kleed der vreugde te omhangen, en met eene eerekroon te versieren: maar bovenal, dat hij, die voor de bevordering van het goede, of voor het geloof lijdt, zoo aangenaam is aan God, als het kleed, dat bedekt en verwarmt, aan den arme; en dat, als hij, die werkt aan het welzijn

der godsdienst, geene vorderingen maakt door de hinderpalen, die hij ontmoet, zijne belooning daarom voor God niet te kleiner zal zijn.

Terwijl zij het antwoord, *Vocavit angelus*, zongen, wist zij, dat koren van engelen, wier bijstand zoo veel vermogend is, de uitverkorenen omringen om hen te beschermen. Maar God heft soms in Zijne vaderlijke Voorzienigheid de kracht dier bescherming op, en staat toe, dat de rechtvaardigen bekoord worden, om hen roemrijk te beloonen, wanneer zij met minder hulp van boven of van hunne engelen, de overwinning behaald hebben.

Bij het antwoord, *Vocavit angelis Domini Abraham*, leerde zij, dat, gelijk Abraham aan de eischen der gehoorzaamheid voldeed door zijnen arm op te heffen, en verdiende, door eenen engel teruggehouden te worden, zoo ook de uitverkorenen, wanneer zij hunnen geest en hunnen wil buigen, om een moeielijk werk uit liefde tot God te verrichten, verdienen

op dat oogenblik de zoetheid der genade te smaken, en door de getuigenis van hun eigen geweten getroost te worden. En dit is eene gunst, die de oneindige weldadigheid Gods reeds verleent vóór de eeuwige belooning, die aan ieder overeenkomstig de maat van zijn werk zal gegeven worden. Toen de heilige nadacht over eenige beproevingen, welke zij vroeger doorgestaan had, vroeg zij God, waarom zij aldus door die personen was beproefd geworden. »Wanneer de hand eens vaders zijn kind wil kastijden,» antwoordde de Heer, »kan de roede zich daartegen niet verzetten.» Daarom verlang ik, dat mijne uitverkorenen, nooit hun lijden toeschrijven aan hen, die ik gebruik om hen te zuiveren; maar dat zij liever de oogen slaan op mijne vaderlijke liefde, die zelfs niet duldt, dat hun een windje nadert, tenzij het hun eeuwig heil bevordere; en daarom behooren zij medelijden te hebben met diegenen, die zich onteeren om hen te zuiveren."

HOOFDSTUK XII.

HOE WIJ ONZE WERKEN DOOR DEN ZOON
AAN DEN EEUWIGEN VADER
MOETEN OPDRAGEN.

Op zekeren dag droeg de heilige den eeuwigen Vader een moeilijk werk op, zeggende: »Heer, ik offer U deze daad, door uwen eenigen Zoon, in de kracht van den Heiligen Geest, tot uwe eeuwige glorie op.» En haar werd bekend gemaakt, dat dit voornemen eene buitengewone waarde en verdienste aan haar werk gaf, en het boven eene bloote menschelijke daad verhief; en dat dit offer zeer aangenaam was aan God den Vader. En gelijk de voorwerpen, door een groen glas gezien, groen en door een rood glas gezien, rood schijnen, zoo wordt alles, wat den eeuwigen Vader door Zijnen eeuwigen Zoon wordt opgedragen, Hem lief, en aangenaam.

Over het nut des gebeds, wanneer het geene
zichtbare vrucht oplevert.

Gertruda vroeg God wat voordeel eenige harer vrienden uit hare gebeden hadden getrokken, daar zij er niet beter door schenen te worden. De Heer onderrichte haar door deze vergelijking: »als een kind eenen keizer een bezoek heeft gebracht, en het terugkeert, rijk aan uitgebreide bezittingen en onmetelijke inkomsten, stellen zij, die het in de zwakheid zijner kinderjaren zien, zich weinig voor van de schatten, die het in zijn bezit heeft, ofschoon zij, die er bij tegenwoordig waren, zeer goed bewust zijn, hoe machtig en invloedrijk zijn rijkdom het eenmaal zullen maken. Wees daarom niet verwonderd, indien gij de vruchten van uw gebed niet met uwe lichamelijke oogen ziet, aangezien ik daarover, overeenkomstig mijne eeuwige wijsheid, tot grooter voordeel beschik. En weet dat, hoe meer gij voor iemand bidt, des te gelukkiger hij zal worden, omdat geen gebed des

geloo
wete
het

Over
v

G
voor
dact
ont
mer
of
bie
tro
en
He
aa
en
m
bi
vo
di
di
za
G

geloofs onvruchtbaar kan blijven, al weten wij ook niet op welke wijze het vrucht zal dragen."

Over de eeuwige belooning, welke gegeven wordt aan hen, die hunne gedachten op God gevestigd houden.

Gertruda wenschte te weten, welk voordeel er gelegen is, in zijne gedachten op God te vestigen, en zij ontving dit antwoord: »wanneer de mensch zijnen geest door overweging of overdenking ten hemel verheft, biedt hij als het ware voor den troon van Gods glorie een helderen en blinkenden spiegel aan, waarin de Heer Zijn eigen beeld met welbehagen aanschouwt, omdat Hij de Schepper en Gever alles goeds is. En hoe meer moeielijkheid iemand ondervindt, bij die verheffing zijner ziel, des te volmaakter en aangenamer schijnt die spiegel de allerheiligste Drievuldigheid en de heiligen toe, en hij zal strekken tot de eeuwige glorie Gods en het heil der ziel.

HOOFDSTUK XIII.

WAAROM GOD BEHAGEN SCHEPT IN HET
BEELD VAN DEN GEKRUISTEN JESUS

Bij de terugkomst der gemeente van een bedevaart, die gehouden was om goed weder te verkrijgen, hoorde Gertruda den Zoon Gods van een kruisbeeld, dat vóór de bedevaart werd gedragen, alsdus tot Zijnen Vader spreken: »Eeuwige Vader, ik kom U met geheel mijn leger smeken, in dezelfde gedaante, waarin ik U met het menschelijk geslacht verzoende." En deze woorden werden door den eeuwigen Vader met zooveel welgevallen aangenomen, alsof Hem eene voldoening werd gegeven, die duizend maal al de zonden der menschen overtrof. Dan zag zij God den Vader het kruisbeeld in de wolken houden met deze woorden: »Dit is het teeken van het verbond, hetwelk ik met de aarde heb aangegaan." (Gen. IX.)

Bij eene andere gelegenheid, toen het volk bovenmate leed door de

ruwh
met
heid
Ende
aan:
Gij
het
ik,
ben.
U v
trou
zou
de
zou
kro
als
ma
gij
uit
om
hu
zel
he
ein
ma

ruwheid van het weder, riep de heilige
 met anderen dikwijls de barmhartig-
 heid Gods in, doch zonder gevolg.
 Endelijk sprak zij haren Heer aldus
 aan: »O liefderijke Heer, hoe kunt
 Gij zoo lang weerstand bieden aan
 het verlangen van zoo velen, terwijl
 ik, die uwe goedheid zoo onwaardig
 ben, veel aanzienlijker gunsten van
 U verkreeg, alleen door het ver-
 trouwen, dat ik in U stel? Waarom
 zoudt gij verwonderd zijn," antwoordde
 de Heer, »dat een vader zijn zoon
 zou toestaan, hem herhaaldelijk eene
 kroon te vragen, indien hij er, telkens
 als hij zijn verzoek deed, honderd
 marken gouds bij legde? Ook moet
 gij niet verwonderd zijn, indien ik
 uitstel aan uw verzoek te voldoen;
 omdat ik u, zoo dikwijls gij mijne
 hulp door het geringste woord, of
 zelfs in gedachte, inroept, in eeuwig-
 heid eene belooning bereid van on-
 eindig meer waarde dan honderd
 marken gouds."

HOOFDSTUK XIV.

DE WAARDE EN KRACHT DER
GOEDE BEGEERTE.

Toen het, eene andere gelegenheid, toen het de heilige in haar hart griede, dat zij geene zoo vurige begeerte kon koesteren voor de glorie van God, als zij wenschte, vernam zij van God, dat Hij volkomen over onze begeerten voldaan is, als wij niet in staat zijn meer te doen: en dat zij groot zijn, naarmate wij wenschen, dat zij groot zijn. Wanneer dus het hart wenschen vormt, of die begeert te vormen, verwijlt God even gaarne daarin, als de mensch in een oord, waar in den lentetijd bloemen ontluiken. Eens toen zij zich door ongesteldheid nalatig en verstrooid gevoelde, en, in zich zelve keerende, hare schuld met nederige godsvrucht voor den Heer begon te belijden — ofschoon zij vreesde, dat het lang zou duren, eer zij de zoetheid der goddelijke genade, waarvan

zij beroofd was, weder verkrijgen zou — werd de oneindige barmhartigheid van God jegens haar bewogen, en Hij zeide tot haar: »Mijne dochter, gij zijt altijd bij mij geweest, en al wat ik heb is het uwe.” Door die woorden leerde zij dat, wanneer wij uit zwakheid nalaten, onze goede voornemens aan God op te dragen, Zijne barmhartigheid onzen goeden wil nog de eeuwige belooning waardig acht, mits onze wil niet van Hem afgedwaald zij, en wij dikwijls een berouw verwekken over onze zonden.

De heilige, eens gevoelende dat zij ziek werd juist voor een feest, wenschte, dat de Heer haar gezond zou laten tot het feest voorbij was, of ten minste haar veroorloven zou genoegzame kracht te hebben om het bij te wonen; nogtans liet zij zich geheel en al aan den wil van God over. Zij kreeg daarop dit antwoord van den Heer: »Door mij deze dingen te vragen, en u tevens volkomen aan mijn wil over te geven, leidt gij mij in een met bloemen

HOOFDSTUK XIV.

DE WAARDE EN KRACHT DER
GOEDE BEGEERTE.

Toen het, eene andere gelegenheid, toen het de heilige in haar hart griede, dat zij geene zoo vurige begeerte kon koesteren voor de glorie van God, als zij wenschte, vernam zij van God, dat Hij volkomen over onze begeerten voldaan is, als wij niet in staat zijn meer te doen; en dat zij groot zijn, naarmate wij wenschen, dat zij groot zijn. Wanneer dus het hart wenschen vormt, of die begeerte te vormen, verwijlt God even gaarne daarin, als de mensch in een oord, waar in den lentetijd bloemen ontluiken. Eens toen zij zich door ongesteldheid nalatig en verstrooid gevoelde, en, in zich zelve keerende, hare schuld met nederige godsvrucht voor den Heer begon te belijden — ofschoon zij vreesde, dat het lang zou duren, eer zij de zoetheid der goddelijke genade, waarvan

zij
zou
tigh
en l
gij
wat
wo
uit
voo
Zij
wi
ach
afg
be

zij
we
zo
of
ge
he
zi
G
w
d
v
l

zij beroofd was, weder verkrijgen zou — werd de oneindige barmhartigheid van God jegens haar bewogen, en Hij zeide tot haar: »Mijne dochter, gij zijt altijd bij mij geweest, en al wat ik heb is het uwe.” Door die woorden leerde zij dat, wanneer wij uit zwakheid nalaten, onze goede voornemens aan God op te dragen, Zijne barmhartigheid onzen goeden wil nog de eeuwige belooning waardig acht, mits onze wil niet van Hem afgedwaald zij, en wij dikwijls een berouw verwekken over onze zonden.

De heilige, eens gevoelende dat zij ziek werd juist voor een feest, wenschte, dat de Heer haar gezond zou laten tot het feest voorbij was, of ten minste haar veroorloven zou genoegzame kracht te hebben om het bij te wonen; nogtans liet zij zich geheel en al aan den wil van God over. Zij kreeg daarop dit antwoord van den Heer: »Door mij deze dingen te vragen, en u tevens volkomen aan mijn wil over te geven, leidt gij mij in een met bloemen

prikkenden lusthof, die mij alleraardigst is. Maar ik weet, dat, als ik u toesta, wat gij vraagt, en u vergun, die diensten bij te wonen, ik verplicht zal zijn, u te volgen naar de plaats, die u behaagt; terwijl, wanneer ik u zulks weiger, en gij nogtans steeds geduld oefent, gij mij zult volgen naar de plaats, waaraan ik den voorkeur geef, omdat ik meer behagen in u schep, als gij in lijdenden toestand goede voornemens maakt, dan wanneer gij godsvrucht en tevens genoeg hebt.”

HOOFDSTUK XV.

HOE WIJ UIT DE VERDIENSTEN VAN
ANDEREN NUT KUNNEN TREKKEN.

Iemand verzocht Gertruda, dat, wanneer zij Gode al de vrijwillige gaven opdroeg, welke zij van Hem ontvangen had, zij vragen zou, dat die persoon deelachtig mocht worden aan hare verdienste. Terwijl zij aldus

bad, zag zij dien persoon voor den
 Heer staan, die op den troon Zijner
 heerlijkheid gezeten was, en een prach-
 tig versierd kleed in Zijne hand hield
 dat Hij haar aanbood, doch zonder
 haar daarmede aan te kleeden. De
 heilige, daarover verwonderd, zeide
 tot Hem: »Toen ik U eenige dagen
 geleden, een dergelijk offer opdroeg,
 naamt Gij eensklaps de ziel der
 arme vrouw, waarvoor ik bad, in de
 vreugde des hemels op; en waarom
 kleedt Gij nu, allerzoetste Jesus,
 door de verdiensten der genaden,
 die Gij mij, onwaardig geschonken
 hebt, deze persoon met het kleed,
 dat Gij haar getoond hebt, en dat
 zij vurig verlangt?» De Heer ant-
 woordde: »Wanneer mij iets op-
 gedragen wordt voor de overledene
 geloovigen, wendt ik dat onmiddellijk
 aan, overeenkomstig mijne natuur-
 lijke neiging om barmhartigheid en
 vergeving te schenken, hetzij tot ver-
 giftenis hunner zonden, tot hunnen
 troost, of tot verhooging van hun
 eenwig geluk, al naar den staat

dergenen voor wie het offer gedaan wordt. Maar wanneer mij een gelijk offer voor de levenden wordt opgedragen, behoud ik dat tot hun voordeel, omdat zij hunne verdiensten nog kunnen verhoogen door hunne goede werken, hunne goede begeerten en hun goeden wil; en het is slechts billijk, dat zij door hunne arbeid trachten te verwerven, wat zij door tusschenkomst van anderen wenschen te verkrijgen.

»Daarom moet zij, voor wie gij bidt, indien zij verlangt aan uwe verdiensten deelachtig te worden, deze drie dingen beoefenen: ten eerste moet zij dit kleed met nederigheid en dankbaarheid ontvangen — dat wil zeggen, zij moet nederig erkennen, dat zij behoefte heeft aan de verdiensten van anderen — en zij moet mij haren vurigen dank betuigen, omdat ik in hare armoede uit hunnen overvloed heb willen voorzien; ten tweede moet zij met geloof en hoop dit kleed aanvaarden — zij moet namelijk, op mijne goedheid hopende,

gelo
bijst
wer
lieft
and
alle
deu
sch
ind

HO
I
T
9

m
ik
d
o
z
v
t
v

gelooven, dat zij daardoor een grooten bijstand tot haar eeuwig heil verwerven; ten derde moet zij zich met liefdadigheid kleeden, door deze en andere deugden te beoefenen. Dat allen, die aan de verdiensten en deugden van anderen deelachtig wenschen te worden, even zoo handelen, indien zij daaruit nut willen trekken."

HOOFDSTUK XVI.

HOE DE HEER DE H. GERTRUDA TROOSTTE
DOOR HAAR ZIJN HART AAN TE BIEDEN.

Daar gewoonlijk overeenkomstig de woorden der Schriftuur: »Indien mijn vijand mij versmaad had, zou ik het verdragen hebben" de beledigingen, die wij van een vriend ontvangen, moeilijker te verdragen zijn, dan die, welke ons door een vijand worden aangedaan, nam Gertruda, wetende dat zeker iemand, voor wiens welzijn zij met groote zorg gewerkt had, niet met dezelfde getrouwheid aan hare zorg beant-

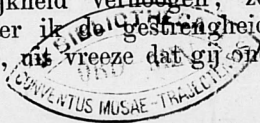
woordde, en zelfs, uit zekere verachting, in strijd met hare raadgevingen handelde, haren toevlucht tot den Heer, die haar in hare droefheid aldus troostte: »Weest niet bedroefd, mijne dochter, want ik gedoogde tot uw welzijn dat het zoo geschiedde, opdat ik meermalen uw gezelschap en uwen omgang, waarin ik zoo veel behagen schep, zou genieten. En even gelijk eene moeder, die een kind heeft, dat zij eene bijzondere liefde toedraagt, en het daarom steeds bij zich verlangt te hebben, iets plaatst, dat het zal onstellen, en noodzaken in hare armen terug te keeren als het van haar afgedwaald is; zoo ook veroorloof ik, die u altijd bij mij wenscht te hebben, dat uwe vrienden u in enkele zaken tegen werken, opdat gij geen goede trouw in eenig schepsel vindt, en daarom met te meer gretigheid uwe toevlucht tot mij nemet; want gij weet, dat ik de volheid en bestendigheid van alle tevredenheid bezit.»

Daarna scheen het haar toe alsof

de H
schoo
lende
aanb
bren
»Gel
heid
omb
pijn
gem
Nad
en v
had
aan
nu
geh
aan
alle
tot
zie
zel
on
To
H
gl
ee
w

de Heer haar als een kind op Zijnen schoot legde, en haar op verschillende wijzen liefkoosde, en, Zijne aanbiddelijke lippen bij haar oor brengende, fluisterde Hij haar toe: »Gelijk eene teedere moeder de droefheid van haar kind door kussen en omhelzingen stilt, wensch ik uwe pijn en smart te stillen door het zoet gemurmel mijner liefdevolle woorden." Nadat de heilige eenigen tijd deze en veel andere vertroostingën genoten had, bood haar de Heer Zijn Hart aan, en zeide tot haar: »Aanschouw nu, mijne beminde, de verborgen geheimen van mijn Hart, en overweeg aandachtig met hoeveel getrouwheid ik alles, wat gij ooit van mij hebt begeerd, tot uw voordeel en tot zaligheid uwer ziel heb bestuurd; en zie, of gij mij, zelfs door een enkel woord, van ontrouw jegens u kunt beschuldigen." Toen zij dit gedaan had, zag zij den Heer haar met een krans van bloemen, glansrijker dan goud kroonen, als eene belooning voor de beproeving, waarvan wij hierboven spraken.

Dan herinnerde zich de heilige eenige personen, die zij wist dat op eene andere wijze beproevingen door-gegaan hadden, en zij zeide tot God: »Vader der barmhartigheid, die personen verdienen ongetwijfeld van uwe milddadigheid eene rijkere belooning te ontvangen, en met prachtiger sieraden versierd te worden dan ik, aangezien zij niet geholpen worden door de vertroosting, die ik, hoewel ik die onwaardig ben, ontvang, en, wat mij overkomt, niet met het noodige geduld verdraag?" De Heer hernam; »zoowel hierin als in al het overige leg ik de bijzondere liefde en teederheid, die ik voor u gevoel, aan den dag; even gelijk eene moeder, die haar kind bemint, het met sieraden van goud en zilver wenscht te versieren, doch, wetende dat het hunne zwaarte niet zou kunnen dragen, het met verschillende bloemen bedekt, die, zonder het te hinderen, zijne bekoorlijkheid verhoogen; zoo ook verminder ik de gestrengheid uwer smarten, ~~als~~ vrees dat gij onder den

last bezwijken, en daarbij de verdienste van uw geduld verliezen zoudt."

Toen de heilige de groote zorg der Goddelijke barmhartigheid voor hare zaligheid overwoog, begon zij den Heer met dankbaarheid te loven, en zij bemerkte, dat de bloemen, waarmede haar lijden op geheimzinnige wijze beloond was geworden, meer en meer open gingen, naarmate zij hare dankbaarheid te kennen gaf. Ook vernam zij, dat de genade, die God haar geschonken had, van Hem in tegenspoed te loven, zoo veel voortreffelijker was, als een sieraad van echt goud kostbaarder is dan een, dat slechts verguld is.

HOOFDSTUK XVII.

DE WAARDE VAN EEN GOEDEN WIL.

Toen zeker edelman iemand naar het klooster zond om de kloosterlingen te verzoeken een klooster te stichten, wierp zich Gertruda — die

altijd verlangend was den wil van God te vervullen, hoewel zij niet in staat was dit verzoek toe te staan — voor een kruisbeeld neder, en droeg zich zelve van ganscher harte aan God op, biddende dat Zijn heilige wil mocht geschieden. Het scheen haar toe, dat de Heer door die opdracht diep bewogen was, dat Hij van het kruis kwam om haar met teedere genegenheid en blijdschap te omhelzen, en haar met teekenen van onuitsprekelijke vreugde ontving — even gelijk een zieke, die door den geneesheer opgegeven is, een geneesmiddel ontvangen zou, dat hij lang gewenscht had, en waarvan hij zijne genezing hoopte — en haar zachtjes bij de aanbiddelijke wonde Zijner zijde gebracht hebbende, zeide Hij tot haar: »Wees welkom, mijne beminde, gij zijt de balsem mijner wonden, en de verzachster mijner smarten." Gertruda leerde uit die woorden dat, wanneer iemand zijnen wil, wat tegenspoed hem ook moge naken, zonder voorbehoud aan Gods

welg
ontv
in h
kost
geza
D
zij
door
voor
te
de
ged
vru
zwa
ste
mo
ver
ne
en
le
ho
be
de
w
b
h
z

welgevallen overlaat, de Heer dien ontvangt, alsof Hij Zijne wonden in het uur van Zijn lijden met de kostbaarste en verzachtendste kruiden gezalfd had.

Daarna, toen Gertruda bad, begon zij aan vele dingen te denken waardoor zij de eer van God en de voortplanting van het geloof hoopte te bevorderen. Doch kort daarna deed zij zich verwijtingen over die gedachten, die wellicht nooit eenige vrucht zouden dragen, omdat zij zoo zwak was, dat zij eerder scheen te sterven dan in staat te zijn, een moeielijk werk te ondernemen. Toen verscheen haar de Heer in het binnenste harer ziel, glanzende van glorie en versierd met rozen en schoone leliën; en Hij zeide tot haar: Zie, hoe ik door uwen goeden wil versierd ben, even gelijk ik versierd was door de sterren en gouden kandelaren, in welker midden de H. Joannes in het boek der openbaringen verklaart, dat hij den Zoon des menschen zag staan, zeven sterren in Zijne rechter hand

houdende; en weet, dat mij de andere gedachten van uw hart even veel genoegen deden als deze schoone liefelijke krans van leliën en rozen."

»O God mijns harten!" riep de heilige uit, »waarom brengt Gij mijne ziel in verlegenheid door zoo veel verschillende begeerten, die allen zonder uitwerksel zijn? Want het is nog kort geleden, dat Gij mij de gedachte en het verlangen ingaaf, om het heilige oliesel te ontvangen, en mijne ziel daartoe voorbereiddet door mij met zoo veel vreugd en troost te vervullen. En nu, integendeel, doet Gij mij wenschen een nieuw klooster te stichten, ofschoon ik zoo zwak ben, dat ik nauwelijks gaan kan." »Ik doe zulks," antwoordde de Heer, »om te vervullen wat ik u in het begin van dit boek gezegd heb, dat ik u gegeven had om de heidenen tot een licht te verstrekken;" dat is, om vele volkeren te verlichten: daarom is het noodig dat uw boek inlichtingen omtrent menig onderwerp bevat tot troost en onderrichting

van anderen. En gelijk twee personen, die elkander beminnen, er dikwijls vermaak in scheppen over onderwerpen te spreken, die hen niet bijzonder aangaan — gelijk een vriend dikwijls zijnen vriend de moeielijkste en ingewikkelste vragen voorlegt — zoo schep ik er vermaak in, mijne uitverkorenen vele dingen voor te stellen, die hun nimmer zullen overkomen, ten einde hunne liefde en getrouwheid jegens mij op de proef te stellen, en hen te beloonen voor de vele voornemens, die zij niet ten uitvoer kunnen brengen, daarbij al hunne goede bedoelingen in rekening brengende, alsof zij die werkelijk uitgevoerd hadden. Zoo neigde ik uwen wil, dat gij den dood verlangdet; en deed u dus de begeerte gevoelen het heilig oliesel te ontvangen. En ik heb in het diepste van mijn hart tot uwe eeuwige zaligheid al datgene bewaard, wat gij in den geest of in der daad gedaan hebt om u tot dit Sacrament voor te bereiden. Dus zult gij deze woorden

altijd verlangend was den wil van God te vervullen, hoewel zij niet in staat was dit verzoek toe te staan — voor een kruisbeeld neder, en droeg zich zelve van ganscher harte aan God op, biddende dat Zijn heilige wil mocht geschieden. Het scheen haar toe, dat de Heer door die opdracht diep bewogen was, dat Hij van het kruis kwam om haar met teedere genegenheid en blijdschap te omhelzen, en haar met teekenen van onuitsprekelijke vreugde ontving — even gelijk een zieke, die door den geneesheer opgegeven is, een geneesmiddel ontvangen zou, dat hij lang gewenscht had, en waarvan hij zijne genezing hoopte — en haar zachtjes bij de aanbiddelijke wonde Zijner zijde gebracht hebbende, zeide Hij tot haar: »Wees welkom, mijne beminde, gij zijt de balsem mijner wonden, en de verzachster mijner smarten.” Gertruda leerde uit die woorden dat, wanneer iemand zijnen wil, wat tegenspoed hem ook moge naken, zonder voorbehoud aan Gods

welgevallen overlaat, de Heer dien ontvangt, alsof Hij Zijne wonden in het uur van Zijn lijden met de kostbaarste en verzachtendste kruiden gezalfd had.

Daarna, toen Gertruda bad, begon zij aan vele dingen te denken waardoor zij de eer van God en de voortplanting van het geloof hoopte te bevorderen. Doch kort daarna deed zij zich verwijtingen over die gedachten, die wellicht nooit eenige vrucht zouden dragen, omdat zij zoo zwak was, dat zij eerder scheen te sterven dan in staat te zijn, een moeielijk werk te ondernemen. Toen verscheen haar de Heer in het binnenste harer ziel, glanzende van glorie en versierd met rozen en schoone leliën; en Hij zeide tot haar: Zie, hoe ik door uwen goeden wil versierd ben, even gelijk ik versierd was door de sterren en gouden kandelaren, in welker midden de H. Joannes in het boek der openbaringen verklaart, dat hij den Zoon des menschen zag staan, zeven sterren in Zijne rechter hand

houdende; en weet, dat mij de andere gedachten van uw hart even veel genoeg deden als deze schoone liefelijke krans van leliën en rozen."

»O God mijns harten!" riep de heilige uit, »waarom brengt Gij mijne ziel in verlegenheid door zoo veel verschillende begeerten, die allen zonder uitwerksel zijn? Want het is nog kort geleden, dat Gij mij de gedachte en het verlangen ingaaf, om het heilige oliesel te ontvangen, en mijne ziel daartoe voorbereiddet door mij met zoo veel vreugd en troost te vervullen. En nu, integendeel, doet Gij mij wenschen een nieuw klooster te stichten, ofschoon ik zoo zwak ben, dat ik nauwelijks gaan kan." »Ik doe zulks," antwoordde de Heer, »om te vervullen wat ik u in het begin van dit boek gezegd heb, dat ik u gegeven had om de heidenen tot een licht te verstrekken;" dat is, om vele volkeren te verlichten: daarom is het noodig dat uw boek inlichtingen omtrent menig onderwerp bevat tot troost en onderrichting

van anderen. En gelijk twee personen, die elkander beminnen, er dikwijls vermaak in scheppen over onderwerpen te spreken, die hen niet bijzonder aangaan — gelijk een vriend dikwijls zijnen vriend de moeielijkste en ingewikkelste vragen voorlegt — zoo schep ik er vermaak in, mijne uitverkorenen vele dingen voor te stellen, die hun nimmer zullen overkomen, ten einde hunne liefde en getrouwheid jegens mij op de proef te stellen, en hen te beloonen voor de vele voornemens, die zij niet ten uitvoer kunnen brengen, daarbij al hunne goede bedoelingen in rekening brengende, alsof zij die werkelijk uitgevoerd hadden. Zoo neigde ik uwen wil, dat gij den dood verlangdet; en deed u dus de begeerte gevoelen het heilig oliesel te ontvangen. En ik heb in het diepste van mijn hart tot uwe eeuwige zaligheid al datgene bewaard, wat gij in den geest of in der daad gedaan hebt om u tot dit Sacrament voor te bereiden. Dus zult gij deze woorden

verstaan: »Als den rechtvaardige belet wordt te sterven, zal hij in rust leven.” Want indien gij door een plotselingen dood van dit Sacrament beroofd waart geworden, of indien gij het ontvangen had nadat gij uw bewustzijn hadt verloren — hetgeen mijne uitverkorenen dikwijls gebeurt — zoudt gij daarbij geen verlies geleden hebben, omdat de voorbereiding tot den dood, dien gij reeds zoo lange jaren gewacht hebt, bewaard wordt in de onverwelkbare lente mijner Godheid, waarin het door mijne medewerking altijd groent en bloeit, en vruchten voortgebracht worden tot uwe eeuwige zaligheid.”

HOOFDSTUK XVIII.

OVER KWIJNING, VEROORZAAKT DOOR DE
GODDELIJKE LIEFDE.

Kort daarna, terwijl haar geest zich gedurende hare zevende ziekte met God bezig hield, verscheen

haar de Heer op zekeren nacht, en zeide haar met buitengewone teederheid en liefde: »Zeg mij, mijne beminde, dat gij uit liefde voor mij kwijnt." Zij antwoordde: »Hoe kan ik, arme zondares, mij vermeten te zeggen, dat ik kwijn uit liefde tot U?" De Heer hernam: »alwie zich gewillig aanbiedt iets te lijden om mij te behagen, verheerlijkt mij waarlijk, en, mij verheerlijkende, zegt hij mij, dat hij uit liefde voor mij kwijnt; mits hij geduldig blijve, en nimmer zijne oogen van mij afwende." »Maar wat voordeel kunt Gij uit die verzekering trekken, geliefde Heer," vroeg de heilige. De Heer antwoordde: »Die verzekering baart mijne Godheid vreugde, mijne menschheid eer, mijne oogen vermaak, en mijne ooren voldoening. Verder wordt daardoor de zalving mijner liefde zoo krachtdadig bewogen, dat ik gedwongen ben, het rouwmoedig hart te heelen — dat wil zeggen hen, die deze genade verlangen; diegenen te prediken, die in boeien zuchten — dat wil zeggen

zondaren vergiffenis te schenken, de deur te openen voor hen die gevangen zijn — dat wil zeggen, de zielen uit het vagevuur te verlossen.”

Dan zeide Gertruda tot den Heer : » Vader van barmhartigheden, zult Gij mij na deze ziekte, die de zevende is, mijne vroegere gezondheid teruggeven ? ” De Heer antwoordde : » Indien ik u in het begin uwer eerste ziekte gezegd had, dat gij er zeven door te staan zoudt hebben, waart gij misschien uit menschelijke zwakheid in ongeduldigheid vervallen. Zoo ook zou de hoop, waarmede gij het einde dezer ziekte te gemoet zoudt zien, uwe verdienste verminderen, als ik u nu beloofde, dat dit de laatste zou zijn. Daarom heeft de vaderlijke voorzienigheid mijner ongeschapene wijsheid, voorzigtiglijk verordend, dat gij omtrent beide onderwerpen onwetend zoudt blijven, opdat gij verplicht zoudt zijn, voortdurend met geheel uw hart tot mij uwe toevlucht te nemen, en uwe kwellingen, hetzij uit- of inwendige aan mijne getrouw-

heid aan te bevelen; aangezien ik zoo getrouw en zoo liefderijk over u waak, dat ik niet zal toestaan, dat gij boven uwe krachten bekoord wordt, wetende hoe ver uw geduld zich uitstrekt. Dit kunt gij gemakkelijk begripen, indien gij bedenkt hoeveel zwakker gij waart na uwe eerste ziekte, dan gij nu na de zevende zijt; want ofschoon het menschelijk verstand dit voor onmogelijk moge houden, is nogtans niets onmogelijk voor mijne Goddelijk almacht."

HOOFDSTUK XIX.

HOE ZINNELIJK GENOT ONS DE GEESTELIJKE
VREUGDE BENEEMT.

Op zekeren dag, dat de heilige de beschikkingen der Voorzienigheid overwoog, waardoor sommigen met troost vervuld worden, terwijl anderen slechts dorst lijden, maakte God haar bekend, dat Hij het menschelijk hart geschapen had om vermaak te bevatten, gelijk een vat

water inhoudt. Maar als dat vat, door kleine gaten, zijn water verliest, is het weldra ledig; of indien er nog water in blijft, is dit spoedig opgedroogd. Zoo ook, zal het mensche-lijk hart, indien het met geestelijken wellust gevuld, zich door de lichamelijke zintuigen, als het gezicht, het gehoor, enz. uitstort, eindelijk ledig en onbekwaam zijn, de genoegens te smaken, welke in God gevonden worden, zoo als ieder bij eigen onder-vinding kan weten. Als wij zonder nadenken een blik werpen of een woord zeggen, verdwijnen beiden als water, dat uit een vat loopt. Maar als wij ons uit liefde tot God geweld aandoen, zal de hemelsche zoetheid zoodanig in onze harten toenemen, dat zij te klein zullen schijnen om die te bevatten. Wanneer wij dus leeren, onze zinnelijke vermaken te beteugelen, beginnen wij vermaak te vinden in God; en hoe meer ons die overwinning kost, des te meer vreugde zullen wij in Hem vinden.

Eens, toen de heilige bovenmate

ongerust was omtrent eene zaak van weinig aanbelang, en zij Gode tot zijne eeuwige glorie hare ongerustheid op het oogenblik der Elevatie opdroeg, scheen het haar toe, alsof de Heer hare ziel als langs eene ladder tot de H. Hostie trok, tot dat Hij haar in Zijnen schoot liet rusten, en toen sprak Hij minzaam tot haar: »Op deze heilige rustbank zult gij vrij van alle zorgen zijn; doch wanneer gij die verlaat, zal uw hart vol bitterheid wezen, als een tegengift tegen het kwaad.»

HOOFDSTUK XX.

HOE DE ZIEL GEZUIVERD EN VERSIERD
WORDT DOOR DE VERDIENSTEN
VAN JESUS CHRISTUS.

Op den Zondag *Invocabit* (1) toen Gertruda zich onbekwaam gevoelde het lichaam des Heeren te

(1) *Invocabit*: „Hij zal mij aanroepen, en ik zal hem aanhooren,” enz. Introitus voor den eersten Zondag in den Vasten.

ontvangen, verzocht zij Hem met geheel haar hart, door Zijn veertigdaagschen vasten in de dispensatiën te voorzien, waarvan hare zwakheid haar verplichtte gebruik te maken. Dan stond de Zoon Gods op, en knielde voor Zijnen Vader, met een blijmoedig gelaat, zeggende: »Ik, die uw eenige Zoon ben, eeuwig en van dezelfde zelfstandigheid als Gij, ken, door mijne ondoorgroondelijke wijsheid, de gebreken der menschelijke zwakheid, zooals de mensch die onmogelijk kan kennen, daarom heb ik overvloediglijk medelijden met die zwakheid, en daarin op eene volmaakte wijze wenschende te voorzien, draag ik U, heilige Vader de onthoudingen van mijn heiligen mond op, tot boete voor alle zonden, waaraan de tong der menschen uit nalatigheid of met der daad schuldig is; ik draag U de onthoudingen mijner ooren op voor alle zonden des gehoors; ik draag U de onthoudingen mijner oogen op voor al de zonden, die zij met het gezicht bedreven hebben; ik draag U

de onthoudingen mijner handen en voeten op voor alle zonden dier ledematen. Eindelijk draag ik uwe Majesteit, o dierbaarste Vader, mijn goddelijk Hart op voor alle zonden die zij in gedachten, door begeerten of met hunnen wil bedreven hebben.

Dan stond de heilige voor God den Vader, in een rood en wit gewaad gehuld, en met vele sieraden versierd. Het witte kleed beduidde de onschuld, die het lijden van Christus hare ziel verwierf; het roode betee-kende de verdienste van Zijn vasten, en de verscheidenheid van sieraden, de verschillende wegen waar langs, en de werken, waardoor de Heer aan onze eeuwige zaligheid arbeidde. Daarna nam de eeuwige Vader de aldus versierde ziel op, en deed haar plaats nemen aan een gastmaal tusschen Hem zelven en Zijn eenigen Zoon. Aan de eene zijde overschaduwde haar de glans der goddelijke almacht, om den luister van haar gewaad en hare waardigheid te verhoogen; aan de andere zijde werd

zij verlicht door den glans der ondoorgrondelijke wijsheid van God den Zoon, welke haar verfraaid en versierd had met de schatten en volmaaktheden van Zijn leven. Tusschen deze twee lichten was eene opening, (1) waardoor de nederige gevoelens, welke die ziel van hare nietigheid en gebreken had, konden gezien worden; en hare nederigheid behaagde God zoo zeer, dat zij haar de teederste genegenheid van dien almachtigen Koning verwierf.

Dan plaatste de Heer voor Gertruda de drie in het evangelie van den dag vermelde overwinningen (2) in den vorm van verschillende soorten van voedsel, opdat die haar tot tegengift zouden strekken tegen de drie ondeugden, waarmede de mensch het meest behebt is — namelijk de

(1) „Rima,”

(2) 's Heeren drie overwinningen over Zijne drievoudige bekoringen in de woestijn, verhaald in het Evangelie van den eersten Zondag van den Vasten, Matth. IV, 1—11. de epistel is 2 Cor. VI, 1—11.

zucht naar vermaken, de inwilliging
 zijner driften, en de begeerte naar
 wellust. Ten eerste openbaarde Hij
 haar de uitstekende zegepraal, die
 Hij op den duivel behaald had, welke
 Hem tot eten wilde aanzetten, toen
 hij Hem vroeg de steenen in brood
 te veranderen, en de Heer hem wijse-
 lijk antwoordde, dat de mensch niet
 van brood alleen leeft; en Hij ver-
 zocht haar, dezelve aan God op te
 dragen voor al de zonden, welke
 zij uit zucht naar de vermaken zou
 hebben bedreven, en om kracht te
 krijgen om zulke bekoringen voortaan
 te kunnen weerstaan. Want hoe meer
 wij aan de bekoringen toegeven, des
 te minder zijn wij in staat er weer-
 stand aan te bieden; en ieder kan
 dus 's Heeren overwinningen voor
 zijne eigen behoeften opdragen. De
 Heer gaf haar daarna Zijne tweede
 overwinning tot vergiffenis van alle
 zonden, welke zij vrijwillig bedreven
 had, en om in het vervolg de genade
 te verkrijgen om die bekoringen
 krachtdadig te bestrijden; en iedereen

kan deze overwinning tot hetzelfde einde, en met hetzelfde voordeel opdragen, om van God vergiffenis te bekomen voor alle zonden, die hij met gedachten, woorden en werken bedreven heeft, en om genade te verkrijgen tegen het hervallen in de toekomst. Eindelijk gaf haar de Heer Zijne derde zegepraal als een middel tegen de gierigheid, welke de goederen en rijkdommen dezer aarde doet begeeren, en om kracht te verkrijgen om die bekoring te weerstaan.

Gedurende de mis legde zich de heilige er op toe, die deugden uit den epistel aan te teekenen, welke haar het nuttigst voorkwamen om beoefend of anderen onderwezen te worden; en daar zij gevoelde, dat zij de gave des verstands noodig had, zeide zij tot den Heer: »Leer mij, mijn beminde, welke dezer deugden U het meest zullen behagen; want, helaas, er is geen bijzondere ernst in mij." De Heer antwoordde: »Bemerk dat de woorden *in Spiritu Sancto* (»in den Heiligen Geest") te midden

dier overwinningen voorkomen. Tracht dus vooral, aangezien de Heilige Geest een goede wil is, (1) dien goeden wil te verkrijgen, want gij zult daardoor meer winnen dan door iedere andere deugd, en gij zult door hem de volmaaktheid in alle deugden bereiken. Want al wie den oprechten wil heeft van mij, indien hij kon, meer dan de gansche wereld, te loven, mij te danken, met mij te lijden, of zich op de volmaaktste wijze in alle soorten van deugden te oefenen, zal zeker door mijne goddelijke milddadigheid beter beloond worden dan iemand die werkelijk vele andere dingen volbracht heeft." Dan verscheen de Heilige Geest voor Gertruda, op eene wonderbare wijze de plaats verlichtende waar de bedorvenheid en onvolmaaktheid harer ziel te zien was, zoodat, toen de kracht van Zijn goddelijk licht al hare gebreken had weggenomen, zij vol zalig gevoel als door de bron van het eeuwige licht omgeven was.

(1) „Spiritus Sanctus est bona voluntas."

HOOFDSTUK XXI.

OVER DE WARE MANIER OM OP GEESTELIJKE
WIJZE DE LICHAMELIJKE WERKEN VAN
BARMHARTIGHEID TE BEOEFENEN.

Bij het tweede *feria* na den Zondag *Invocabit*, toen de volgende woorden van het evangelie (1) gelezen werden: »Komt gezegenden mijns Vaders; want ik heb honger gehad,” enz., zeide Gertruda tot den Heer: »O God, wij kunnen de hongerigen niet spijzigen en de dorstigen niet laven omdat onze Orde ons verbiedt iets in eigendom te bezitten, leer mij dus hoe wij deelachtig kunnen worden aan de zegeningen, welke Gij in dit Evangelie als loon voor de werken van barmhartigheid beloofd hebt.” De Heer gaf ten antwoord: »Aangezien ik de zaligheid en het leven der ziel ben, en ik steeds honger en dorst heb naar de

(1) Evangelie voor Maandag na den eersten Zondag in den Vasten: Matth. XXV, 31—46.

zaligheid der menschen, zult gij mij eene aangename verkwikking schenken, indien gij tracht dagelijks ten behoeve van anderen eenige woorden der Heilige Schrift te bestuderen. Als gij leest met het doel om genaden van berouw of godsvrucht te verkrijgen, stilt gij mijnen dorst door mij een aangenamen drank te geven. Als gij dagelijks een uur in stille overweging doorbrengt, verleent gij mij herbergzaamheid; en indien gij dagelijks tracht eene of andere nieuwe deugd te verkrijgen, kleedt gij mij. Gij bezoekt mij in mijne ziekte, indien gij tracht de bekoringen te bestrijden en uwe kwade neigingen te overwinnen; en bezoekt mij in de gevangenis, en schenkt mijne droefheid den zoetsten troost, wanneer gij voor de zondaars en voor de zielen in het vagevuur bidt." Hij voegde er nog bij: »zij, die dagelijks, en vooral gedurende den heiligen tijd van den Vasten, deze oefeningen uit liefde tot mij volbrengen, zullen gewis de teederste en milddadigste belooning

ontvangen, welke mijne onbegrijpelijke almacht, mijne ondoorgroendelijke wijsheid, en mijne teederste goedertierenheid kunnen schenken.”

HOOFDSTUK XXII.

OVER DE OFFERANDE VAN DE VERDIENSTEN
VAN JESUS CHRISTUS VOOR DE ZONDEN
DER KERK.

Het was op Zondag *Reminiserere*, (1) dat Gertruda, begunstigd met bijzondere blijken van de liefde en teederheid van haren Bruidegom, zoo als geen menschelijk wezen die beschrijven kan, den Heer, verzocht haar eenige oefening aan te wijzen, welke gedurende die week voordeelig zou zijn. De Heer antwoordde: »Breng mij twee goede jonge geiten — ik bedoel de zielen en de lichamen der menschen.”

(1) „Gedenk, o Heer, uwe meedoogendheid en uwe barmhartigheid” enz. Introitus, tweede Zondag in den Vasten.

De heilige begreep daaruit, dat zij uitgenoodigd werd, voor alle menschen voldoening te schenken; en dan, door den Heiligen Geest aangedreven, bad zij vijfmaal het *Paternoster* ter eere van de vijf wonden des Heeren in voldoening voor de zonden, die de menschen door de vijf zinnen bedreven hadden, en driemaal voor de zonden, bedreven door de drie vermogens der ziel — namelijk, door de rede, de de oplopendheid en de begeerlijkheid; en voor alle zonden en nalatigheden, terwijl zij dit gebed met dezelfde meening en tot hetzelfde einde opdroeg, als de Heer dit in Zijn allerzoetst Hart besloten had; dat wil zeggen, in voldoening voor al de zonden van zwakheid, onwetendheid of kwaadwilligheid, die de mensch tegen Zijne almacht, Zijne ondoorgronde-lijke wijsheid en Zijne overvloedige en vrijwillige goedheid bedreven had.

Toen Gertruda dit gebed opdroeg scheen de Heer daar een ongeloofelijk behagen in te scheppen, en maakte het teeken des kruises over haar van

het hoofd tot de voeten; haar dan zegenende en omhelzende, leidde Hij haar tot Zijnen Vader om ook Zijnen zegen te ontvangen. Ook God de Vader ontving haar met groote bereidwilligheid en pracht, en zegenende haar zoo overvloedig, dat Hij zooveel zegeningen over haar uitstortte, als Hij aan de gansche wereld zou gegeven hebben, indien zij voorbereid ware geweest, die gunst en genade te ontvangen.

Dit gebed kan God gedurende die week opgedragen worden om vergiffenis onzer zonden en nalatigheden te verkrijgen, en in voldoening voor de zonden der Kerk, opdat wij het uitwerksel van een zoo heilzamen zegen verwerven, door de verdiensten van Christus, die met zoo veel voorkomendheid en goedheid de Bruidgom en het hoofd zijner Kerk heeft willen zijn.

HOOFDSTUK XXIII.

HOE WIJ DEELACHTIG KUNNEN WORDEN
AAN DE VERDIENSTEN VAN HET
LEVEN VAN JESUS CHRISTUS.

Op den Zondag *Oculi*, (1) toen de heilige als naar gewoonte hare godsvrucht wilde regelen naar de gebeden der Kerk, verzocht zij den Heer haar te leeren, hoe zij zich die week moest bezig houden. Hij antwoordde: »Wanneer gij gedurende deze week uwe getijden zingt, en u herinnert hoe Jozef door zijne broeders voor twintig zilverlingen verkocht werd, bid dan drie en dertig malen het *Pater noster*, en koop aldus de verdienste van mijn allerheiligst leven, dat drie en dertig jaren duurde, gedurende welken tijd ik voor de zaligheid der menschen arbeidde; en deel de vrucht van hetgeen gij op die wijze verkrijgt der gansche Kerk

(1) *Oculi*. Introitus voor den derden Zondag in den Vasten.

mede, tot zaligheid der menschen en tot mijne eeuwige glorie." Toen de heilige dit bevel opvolgde, zag zij in den geest dat de geheele Kerk was als eene bruid, op eene wondervolle wijze getooid en gesierd met de vruchten van het volmaakte leven van Jesus Christus.

HOOFDSTUK XXIV.

DE HEILIGE LEERT HOE DE ZONDEN
DER KERK TE BOETEN.

Op *laetare* Zondag, terwijl de heilige Gertruda eenig onderricht van den Heer verlangde, ten einde te weten, hoe zij die week zou doorbrengen, gaf Hij haar ten antwoord: »Breng die personen tot mij, wier zielen gij sedert zeven dagen door de verdiensten mijns levens voorbe-reiddet; want zij moeten aan mijne tafel eten." Zij vroeg verder: »Hoe kan ik dit doen? Wat mij betreft, hoe onwaardig ik ook ben, waag ik

het nogtans te zeggen, dat, indien ik al de kinderen der menschen, waarin Gij uw behagen stelt, tot U kon brengen, ik gaarne van dit oogenblik tot den dag des oordeels de gansche aarde blootvoets zou doorloopen, en hen in mijne armen tot U voeren, ten einde eenigermate aan uwe eindelooze liefde te beantwoorden. En ware het mij mogelijk dit te doen, ik zou mijn hart in zooveel deelen verdeelen als er menschen op aarde leven, om ieder een deel te schenken van den goeden wil, die uw goddelijk Hart zoo zeer behaagt." De Heer hernam: »uw goede wil is genoeg en voldoet mij volkomen." Dan zag zij de gansche Kerk, op wondervolle wijze versierd en den Heer voorgesteld, die tot haar zeide: »Gij zult heden deze gansche menigte dienen."

Gertruda wierp zich dan onder eene goddelijke inblazing, aan de voeten van haren Bruidegom, en kustte de wonde van Zijn linker voet, ter voldoening voor alle zonden, die

ooit in de Kerk door gedachten, begeerten, of met den wil bedreven waren, terwijl zij den Heer smeekte, genoegdoening te schenken, welke Hij gegeven had door de zonden aller menschen uit te wisschen. De Heer schonk haar dan deze genade in den vorm van een brood, hetwelk zij onder dankbetuiging onmiddellijk opdroeg, en dat Hij met groote bereidwilligheid aannam; Zijne oogen tot Zijn eeuwigen Vader opslaande, zegende Hij het, en gaf het haar weder om het onder Zijne Kerk uit te deelen. Daarop kuste zij den rechter voet des Heeren, om te voldoen voor alle nalatigheden der rechtvaardigen in goede gedachten, begeerten of goeden wil, den Heer smekende hun een deel te schenken van de volmaakte voldoening, welke Hij gegeven had voor de schulden aller menschen. Daarna kuste zij de wonde Zijner linker hand, om voldoening te schenken voor de zonden die de gansche wereld, met woorden of werken bedreven had, terwijl zij den

He
wo
ver
zij
vo
we
de
da
he

br
ter
bo
de
wo
die
sm
Zij
aan
bra
zoo
ov
zie

Go
ov
kre

Heer smeekte, de verdiensten Zijner wonden en werken te dien einde te verleenen. Dan kuste zij de wonde zijner rechter hand, ter voldoening voor de nalatigheden in woorden en werken; den Heer daarbij smeevende, de volheid en volmaaktheid Zijner daden te schenken om te voorzien in hetgeen aan Zijne Kerk ontbrak.

Bij elk dezer offers ontving zij brood, en ieder deel gaf zij den Heer terug, die het zegende, en haar aanbod, om het onder de kerk uit te deelen. Dan naderde zij de dierbare wonde van de zijde van Jesus, en, die met geheel haar hart omhelzende smeekte zij Hem, de heilige kerk, Zijne bruid, te schenken, wat haar aan volmaaktheid en verdiensten ontbrak, zelfs nadat Hij hare zonden zoo volkomen uitgewischt, en zoo overvloedig in hare gebreken voorzien had; opdat Zijn Goddelijk leven — dat aangenaam is in het oog van God den Vader, en met een alles overtreffenden luister blinkt — hare kroon en eeuwighdurende zaligheid

mocht worden. De heilige verheugde zich over de genade, die God haar geschonken had en deelde deze brooden uit, zoo als men doen zou aan het nagerecht van eenen maaltijd, en zeide tot den Heer: »Ach, Heer! wat zult Gij mij geven in plaats van de visschen, waarvan het Evangelie van dezen dag spreekt?» (1) De Heer hernam: »Ik zal u al mijne volmaaktste werken schenken, om ze uit te deelen onder hen, die verzuimd hebben, mij zoo veel te dienen, als zij behoorden gedaan te hebben, en al de edelste daden mijner ziel om te voldoen voor hunne lauwheid en hun gebrek aan godsvrucht in mij te prijzen voor de weldaden, die zij van mij ontvangen hebben.»

Door de brooden, die de Heer de

(1) Evangelie voor den vierden Zondag in den vasten, Joh. VI, 1—15, hetwelk de wondervolle vermenigvuldiging der vijf brooden en twee visschen verhaalt, en zoo het geheimzinnige offer der vijf brooden teruggeeft, die de heilige in bijzondere overecustemming met de gebeden van den dag gegeven werden.

he
wa
da
do
of
te
be
Zij
he
het
ver
hei
wo
wo
nos
der
kus
daa
lev
en
zij
die
hei

heilige aanbod, leerde zij, dat altijd wanneer iemand voor God eene goede daad verricht — al ware het slechts door een *Pater noster* of *Ave Maria* of eenig ander gebed voor de Kerk te bidden — de Zoon Gods dat gebed ontvangt, alsof het de vrucht Zijner heilige menschheid ware, en het aan God den Vader opdraagt, het door Zijnen zegen heiligende en vermenigvuldigende, zoodat het tot heil en voordeel der geheele Kerk kan worden uitgedeeld.

Dezelfde oefening kan gehouden worden door iedereen die vijf *Pater nosters* bidt ter eere van de vijf wonden des Heeren, deze in den geest kussende, en biddende voor alle zondaars, die in den schoot der Kerk leven, om vergiffenis hunner zonden en nalatigheden te verkrijgen, indien zij met een vast betrouwen hopen, die genade van de Goddelijke goedheid te verwerven.

HOOFDSTUK XXV.

HOE DE GLORIE EN GELUKZALIGHEID
VAN DEN H. BENEDICTUS AAN DE
H. GERTRUDA VERTOOND WERD.

De H. Gertruda woonde, op het feest van den roemrijken vader, den H. Benedictus, met eene bijzondere godsvrucht de metten bij ter eere van een zoo besten vader; en zij zag hem in den geest glanzende van glorie in tegenwoordigheid der luisterrijke en altijd vreedzame Drievuldigheid staan. Zijne houding was vol majesteit en schoonheid; zijn kleed, allerschitterendst, en uit zijn lichaam schenen prachtige en bloeiende rozen te ontspruiten, waarvan iedere roos eene andere, en deze wederom nieuwe voortbracht, en de laatste de eerste in welriekendheid en schoonheid overtrof, zoodat de heilige vader, aldus getooid, het grootste genoegen gaf van de aanbiddelijke Drievuldigheid en het hemelsche hof, die zich om zijne gelukzaligheid verheugden. De

rozen, die uit hem ontsproten be-
 duiden de oefeningen, welke hij
 gehouden had, om zijn vleesch aan
 den geest te onderwerpen, en al de
 goede werken die hij gedaan had, en
 ook die van hen, die hij door zijne
 lessen overgehaald, of door zijn voor-
 beeld aangespoord had de wereld te
 verlaten, en onder regelmatige tucht
 te leven, die, hem op dien heerlijken
 weg volgende, de haven van het
 hemelsch vaderland en het eeuwige
 leven reeds bereikt hebben, of nog
 zullen bereiken, en waarvan ieder
 een bijzonder deel uitmaakt van de
 uitstekende glorie van den grooten
 kerkvoogd, en waarvoor alle heiligen
 God loven, en hem onophoudelijk
 geluk wenschen.

Ook voerde de H. Benedictus een
 scepter, die aan beide zijden prach-
 tig met glinsterende edelgesteenten
 versierd was. Als hij dien in de
 hand hield, straalde uit de naar hem
 gekeerde zijde een heerlijk licht, het-
 welk het geluk dergenen beteekende
 die deze orde omhelsd en hun leven

gebeterd hadden, en ter wille van wie God hem met eene onbegrijpelijke vreugde overstelpte. Uit de naar God gekeerde zijde blonk de Goddelijke gerechtigheid, verheerlijkt door de verdoemenis van hen, die tot die heilige orde geroepen waren, doch zich dezelve onwaardig hadden gemaakt, en daarom naar het eeuwig vuur verwezen waren; want het is rechtvaardig, dat hij, dien God tot de heiligste der orden geroepen heeft, allerstrengst gestraft wordt, wanneer hij een slecht leven leidt.

Toen nu de H. Gertruda den heiligen vader de gebeden van haar geheel psalmboek te zijner eer voor de gemeente opdroeg, scheen hij bovenmate verheugd, en hij offerde het groen, waarmede hij getooid was, tot heil dergenen, die met zuivere harten zijne bescherming inriepen, en door getrouw zijne orde te volgen zijne voetstappen drukten.

Terwijl het antwoord, *Grandi Pater fiducia morte stetit preciosa*, gezongen werd, zeide de H. Gertruda tot hem :

»Heilige vader, welke bijzondere be-
looning hebt gij voor uwen roemrijken
dood ontvangen?» en hij antwoordde:
»Omdat ik biddende den laatsten
adem uitblies, is nu mijn adem van
zoo voortreffelijke zoetheid, dat de
heiligen er vermaak in scheppen bij
mij te zijn.» Dan smeekte zij hem,
bij zijnen roemrijken dood, de klooster-
lingen van dat klooster in het laatste
uur bij te staan. De eerwaardige
vader antwoordde: »Al degenen, die
mij aanroepen, het roemrijk uiteinde
herdenkende, waarmede God mij ver-
eerde, zullen bij hunnen dood met
zoo veel getrouwheid door mij bij-
gestaan worden, dat ik mij daar zal
bevinden, waar de vijand het meest
bereid is hen aan te vallen; en alzoo,
door mijne tegenwoordigheid gesterkt,
zullen zij de strikken ontkomen,
die hij hun spant, en gelukkig en
vreedzaam het genot der eeuwige ge-
lukzaligheid ingaan.»

DEEL II.

Openbaringen over de liefde van
het Hart van Jesus in het
allerheiligste Sacrament.

Al de Openbaringen betrekke-
lijk het Sacrament van Liefde,
waarmede de Zaligmaker deze
meest bevoorrechte Zijner
heiligen begunstigde, doen
meer en meer de overgrootte teeder-
heid uitkomen, welke Hij in die
voortreffelijke gave Zijne uitverko-
renen toedraagt. Hij wil, dat allen
hem naderen. Zijn Hart is open
voor de zwaksten, en zelfs voor de
onvolmaaktsten, wanneer hunne on-
volmaaktheid niet vrijwillig is; ja,
hij zegt zelfs zijne dienstmaagd dat
sommigen zich van dat Gastmaal ver-
wijderen, omdat zij de »teederheid van

zijn Vaderlijk Hart" niet zien. Wie zal ons de teederheid verklaren, die zich zelve ten voedsel geeft, en die het smart, wanneer hare schepselen dat voedsel niet willen gebruiken?

HOOFDSTUK I.

HOE HET HART VAN JESUS ONS UITNOODIGT
TOT DE H. TAFEL TE NADEREN, NIETTE-
GENSTAANDE ONZE ONWAARDIGHEID.

Toen Gertruda zich op het feest der Onnoozele Kinderen tot de H. Communie voorbereidde, was zij door eene menigte kwade gedachten verstrooid; en nadat zij den Goddelijken bijstand ingeroepen had, sprak de Heer in zijne bovenmatige barmhartigheid aldus: »Indien iemand, door bekoringen overvallen, zich met eene standvastige hoop in mijne bescherming aanbeveelt, is hij een dergenen, waarvan ik zeggen kan: »Één is mijne duive, gekozen onder duizend; hij heeft mijn goddelijk Hart met

ééenen oogslag doorboord," zoodat, wanneer ik dacht, dat ik hen niet kan bijstaan, mijn hart zoo droevig zou zijn, dat zelfs alle vreugden des hemels mijne droefheid niet zouden kunnen troosten, omdat hij een deel van mijn lichaam en met mijne Godheid vereenigd is; en ik ben steeds de voorspreker mijner uitverkorenen, voor mededoogen voor hunne behoeften."

»Heer," hervatte de H. Gertruda »hoe komt het, dat uw onbevleet lichaam, waarin nooit eenige tegenstrijdigheid gevonden werd, U in staat stelt met onze veelvuldige zwakheden medelijden te hebben?" Hij antwoordde: »Gij kunt u daar gemakkelijker van overtuigen. Heeft mijn Apostel niet gezegd: »Hij behoort in alles met Zijne broederen gelijkgesteld te worden, opdat Hij in staat zou zijn, hen die bekoord worden bij te staan?" En Hij voegde er bij: »Dit oog mijner beminde, dat mijn hart doorboort, is het vertrouwen dat, zij in mij trachten te stellen dat ik weet, dat ik in staat en

meer
heid
voort
renen
hem
voor
onvol
volma
hij ze
somm
wijder

bereid ben, haar in al hare ellenden
 dat, bij te staan; dit vertrouwen heeft
 niet zulke macht over mijne goedheid, dat
 oevig het mij niet mogelijk is haar te
 n des voldoen." »Maar, Heer," hernam de
 ouden heilige, »aangezien het vertrouwen
 a deere eene zoo groote gave is, dat niemand
 God het hebben kan, tenzij Gij het ver-
 ds de leent, welke verdienste hebben dan
 n, volij, die er van beroofd zijn?" Hij
 en." antwoordde: Iedereen kan ten minste
 truda enigermate zijn mistrouwen over-
 evlek vinnen door getuigenis der Schrift
 tegen n zoo niet met geheel zijn hart,
 n staan toch met de lippen zeggen: »Als
 kheden in de hel zou geworpen worden,
 j antult Gij, Heer, mij verlossen," en
 gemak wederom, »al zou Hij mij dooden,
 t mijn zal op Hem vertrouwen."
 hoord Gertruda eens eene preek gehoord
 gelijebbende, over Gods gerechtigheid
 n staard zoo door vrees overvallen, dat
 worden dit Goddelijke Sacrament niet
 er bijrde naderen; doch God stelde haar
 at mijn zijne barmhartigheid gerust met
 ouwen woorden: »Indien gij niet met
 ellen oogen uwer ziel de menigvuldige
 aat e

éénen oogslag doorboord," zoodat, wanneer ik dacht, dat ik hen niet kan bijstaan, mijn hart zoo droevig zou zijn, dat zelfs alle vreugden des hemels mijne droefheid niet zouden kunnen troosten, omdat hij een deel van mijn lichaam en met mijne Godheid vereenigd is; en ik ben steeds de voorspreker mijner uitverkorenen, vol mededoogen voor hunne behoeften."

»Heer," hervatte de H. Gertruda, »hoe komt het, dat uw onbevlekt lichaam, waarin nooit eenige tegenstrijdigheid gevonden werd, U in staat stelt met onze veelvuldige zwakheden medelijden te hebben?" Hij antwoordde: »Gij kunt u daar gemakkelijk van overtuigen. Heeft mijn Apostel niet gezegd: »Hij behoorde in alles met Zijne broederen gelijk gesteld te worden, opdat Hij in staat zou zijn, hen die bekoord worden, bij te staan?" En Hij voegde er bij: »Dit oog mijner beminde, dat mijn hart doorboort, is het vertrouwen, dat, zij in mij trachtte te stellen — dat ik weet, dat ik in staat en

bereid ben, haar in al hare ellenden bij te staan; dit vertrouwen heeft zulke macht over mijne goedheid, dat het mij niet mogelijk is haar te voldoen." »Maar, Heer," hernam de heilige, »aangezien het vertrouwen eene zoo groote gave is, dat niemand het hebben kan, tenzij Gij het verleent, welke verdienste hebben dan zij, die er van beroofd zijn?" Hij antwoordde: Iedereen kan ten minste eenigermate zijn mistrouwen overwinnen door getuigenis der Schrift en zoo niet met geheel zijn hart, dan toch met de lippen zeggen: »Als ik in de hel zou geworpen worden, zult Gij, Heer, mij verlossen," en wederom, »al zou Hij mij dooden, ik zal op Hem vertrouwen."

Gertruda eens eene preek gehoord hebbende, over Gods gerechtigheid werd zoo door vrees overvallen, dat zij dit Goddelijke Sacrament niet durfde naderen; doch God stelde haar in zijne barmhartigheid gerust met de woorden: »Indien gij niet met de oogen uwer ziel de menigvuldige

genaden wilt zien, welke ik u verleend heb, open dan ten minste de oogen uws lichaams, en zie hoe ik in eene kleine ciborie opgesloten ben; en wees verzekerd dat de strengheid mijner gerechtigheid op dezelfde wijze beperkt wordt door de grenzen der barmhertigheid, die ik jegens den mensch heb in de uitdeeling van dit Sacrament."

Bij eene andere dergelijke gelegenheid wekte haar de zoetheid der Goddelijke godheid op, aan dit heilige geheim deel te nemen door de woorden: »Zie in wat kleine ruimte ik u mijne gansche goedheid en menschheid geef. Vergelijk de grootte (1) daarvan bij de grootte van het menschelijk lichaam, en oordeel dan over de hoegrootheid mijner liefde. Want gelijk het menschelijk lichaam mijn lichaam in grootte — dat wil zeggen de hoeveelheid broods, welke mijn lichaam inhoud — overtreft, zoo ook brengen mij mijne liefde en barmhertigheid in dit Sacrament tot zoodanigen toestand, dat

(1) Quantitatem.

de ziel, die mij bemint, eenigermate boven mij is, even als het menschelijk lichaam grooter is dan het mijne."

Op een anderen dag toen zij de H. Hostie ontving, sprak haar de Heer aldus aan: »Bedenk dat de priester, die u de Hostie geeft, haar onmiddellijk met de hand aanraakt, en dat de kleederen, die hij draagt, uit eerbied niet verder reiken dan zijne armen; dit moet u leeren, dat, hoewel ik met genoegen op alles nederzie, wat tot mijne eer gedaan wordt, als bidden, vasten, waken en andere godvruchtige werken, nogtans het vertrouwen, (zij die weinig verstand hebben zullen het niet begripen) waarmede de uitverkorenen hunne toevlucht tot mij nemen, mij veel gevoeliger treft; even gelijk gij ziet dat mijn vleesch nader bij de hand des priesters is dan bij zijne kleederen."

Toen Gertruda op het punt stond te communiceeren en vreesde, dat zij, ofschoon het oogenblik op handen was, niet genoegzaam was voorbe-

reid, sprak zij aldus tot hare ziel : »Zie uw Bruidegom roept u; en hoe kunt gij het wagen voor Hem te verschijnen zonder versierd te zijn zoo als het behoort?» Dan meer en meer hare onwaardigheid overwegende, zich zelve geheel mistrouwende, en alleen haar vertrouwen stellende in Gods barmhartigheid — zeide zij tot zich zelve : »Waarom langer uitgesteld? aangezien ik, al werd ik ook duizend jaren, mij zelve toch niet kan voorbereiden zoo als het behoort, omdat ik niets heb, dat zou kunnen strekken tot bevordering mijner goede gesteldheid. Doch ik zal Hem met vertrouwen en nederigheid naderen; en als de Heer mij in de verte ziet, kan Hij mij met alle genade en aantrekkelijkheid vervullen, waarmede Zijne liefde verlangt, dat ik voor Hem verschijnen zal.» En in die gesteldheid het heilige Altaargeheim naderende, dacht zij alleen aan hare gebreken en nalatigheden. Maar als zij voortging, zag zij den Heer, die haar met een medelijdenden

of
ha
zij
be
ne
me
he
ha
vu
vu
zij
gro
Hij
zie
Hij
die
sch
ste
tot
me
on
bro
Zij
kin
wa
te

of liever liefdevollen blik aanzag, en haar Zijne onschuld toezond, opdat zij daarmede als met een wit kleed bedekt zou zijn. Hij gaf haar Zijne nederigheid, welke Hem deed omgaan met schepselen, die zulke gunst geheel onwaardig zijn; en deze diende haar tot purperen mantel. Hij vervulde haar met die hoop, welke haar vurig deed verlangen naar Hem, dien zij beminde, ten einde een schoon groen aan haar gewaad te geven. Hij schonk haar Zijne liefde voor de zielen als een kleedingstuk van goud. Hij bezielde haar met de vreugde, die Hij in het Hart der regtvaardigen schept als een kroon van edelgesteenten. En eindelijk gaf Hij haar tot sandalen dat vertrouwen, waarmede Hij zich verwaardigde op de onstandvastigheid der menschelijke broosheid te rusten, en dat Hem Zijn vermaak deed vinden onder de kinderen der menschen. En zodoende was zij waardig aan God voorgesteld te worden.

HOOFDSTUK II.

DE HEER VERSCHIJNT AAN DE H. GERTRUDA
IN DE GEDAANTE VAN EEN PELIKAAN.

Woen Gertruda zich na de communie met inwendige beschouwingen bezig hield, verscheen haar de Heer in de gedaante van een pelikaan, zoo als die gewoonlijk voorgesteld wordt, zijn hart met zijnen bek doorborende. Hierover verwonderd, zeide zij: »Heer, wat wilt Gij mij door die verschijning leeren?" Ik wensch," hernam de Heer, dat gij de overmaat van liefde, welke mij verplicht, u zulke gave te schenken, gedachtig zijt; want na u alzoo mij zelven gegeven te hebben, zou ik om zoo te spreken liever dood in het graf blijven, dan eene ziel, die mij bemint, van de vruchten mijner milddadigheid te berooven. Bedenk ook dat gelijk het bloed, dat uit het hart van den pelikaan komt, zijn jongen het leven geeft, zoo ook de ziel, die ik met de Goddelijke spijze voed,

een leven ontvangt dat nimmer eindigt."

Bij eene andere gelegenheid toen de heilige na de communie overwoog met welke omzichtigheid zij die tong dient te gebruiken, die boven alle deelen des lichaams vereerd wordt, als zijnde de schatplaats van de kostbaarste geheimen van Jesus Christus, werd zij door deze vergelijking onderrecht: Dat iemand, die zich niet van ijdele, nuttelooze en zondige gesprekken onderhoudt, en zonder berouw tot de H. Communie nadert, dengene gelijk is, die aan den drempel zijner deur eenen hoop steenen verzamelt om zijnen gast te gooien, als hij hem komt bezoeken, of die hem meedoogenloos met eene roede op het hoofd slaat.

Waardoor het komt, dat wij somtijds minder godsvrucht gevoelen op het oogenblik der H. Communie dan op een anderen tijd.

Als Gertruda voor iemand bad, die het betreurde, dat zij minder godsvrucht had op de dagen, dat

zij communiceerde dan op andere tijden, zeide haar de Heer: Dit is niet bij toeval geschied, maar door eene bijzondere voorzienigheid, welke op onverwachte oogenblikken gevoelens van godsvrucht ingeeft, om het hart van den mensch te verheffen, dat een slaaf des ligchaams is: doch op feesten, en ten tijde der Communie trek ik die genade terug, omdat ik liever de harten mijner uitverkorenen met goede begeerten of nederigheid bezig houd; en dit kan hun welzijn meer bevorderen dan de genade der godsvrucht.

HOOFDSTUK III.

HOE DE H. GERTRUDA ZICH TOT DE
H. COMMUNIE VOORBEREIDDE.

Bij zekere gelegenheid, dat de heilige op het punt stond te communiceeren, was zij droevig dat, zij niet genoegzaam voorbereid was, en zij smeekte de H. Maagd en alle heiligen voor haar aan God de ge-

steldheid op te dragen, welke ieder gehad had bij het ontvangen der veelvuldige genaden, die hun verleend geworden waren. Dan smeekte zij den Heer Jesus Christus dat ook Hij voor haar genadiglijk de volmaaktheid op zou dragen, waarmede Hij op den dag Zijner Hemelvaart verscheen, toen Hij zich in tegenwoordigheid van God den Vader bevond, en de eeuwige glorie binnentrad. Daarna wenschte zij te weten, welk uitwerksel dit gebed voor haar gehad had, en de Heer antwoordde: »Het heeft u geschikt gemaakt om met alle sieraden, die gij verlangt, voor het gansche hemelsche hof te verschijnen." En Hij voegde er bij: »Waarom zoudt gij mij wantrouwen, die almachtig en allerbarmhartigst ben, aangezien niemand op aarde zijnen vriend zijne eigen sieraden en klederen kan geven en hem daarbij zoo prachtig gekleed doen schijnen als zich zelve.

Toen zij zich naderhand herinnerde, dat zij beloofd had, dien dag

te zullen communiceren voor eenige personen, die zich in hare gebeden aanbevolen hadden, smeekte zij God met groote godsvrucht, hun de vrucht van dit Sakrament te verleen, en kreeg ten antwoord: »Ik zal hun die gunst toestaan, doch ik laat het hunnen vrijen wil over, daarmede zoo veel voordeel te doen als zij wenschen." Dan vroeg zij hoe die personen zich moesten voorbereiden, om die genade te ontvangen, en de Heer antwoordde: »Wanneer zij zich van dit oogenblik met een zuiver hart en een goeden wil tot mij wenden, en den bijstand mijner genade, zij het ook door een enkel woord of den minsten zucht, inroepen, zullen zij altijd onmiddellijk gekleed schijnen met de sieraden, welke gij door uw gebed voor hen verkregen hebt."

Eens, toen de heilige andermaal op het punt stond, tot de H. Tafel te naderen, zeide zij: »Heer, wat zult Gij mij geven?" »Ik zal u geheel mij zelven geven," antwoordde

Hij,
heid
Moe
Ger
mee
met
zulle
altij
geef
de
cons
hem
klee
aan
ontk
mal
zij
prie
over
ren
te v
vatt
com
verv
die
moe
gesc

Hij, »met al de kracht mijner Godheid, even gelijk mijne maagdelijke Moeder mij ontving.” »Maar,” ging Gertruda voort, »wat zal ik daarbij meer winnen dan zij, die U gisteren met mij ontvingen, en U heden niet zullen ontvangen, aangezien Gij U altijd geheel en zonder voorbehoud geeft?” De Heer hernam: »Indien de wereld iemand, die tweemalen consul geweest is, meer eert dan hem, die slechts eens dat ambt bekleedde, hoe kan het dengenen dan aan grootere glorie in de eeuwigheid ontbreken, die mij op de aarde meermalen ontvangen heeft?” Dan riep zij zuchtende uit: »Wat zullen de priesters mij ver in gelukzaligheid overtreffen, die dagelijks communiceren om de plichten hunner bediening te vervullen!” »Het is waar,” hervatte de Heer, »dat zij, die waardiglijk communiceren, groote glorie zullen verwerven; maar de liefde van hem, die met vreugde de H. Tafel nadert, moet beoordeeld worden geheel afgescheiden van de uiterlijke praal,

waarin zich dit geheim voordoet. Er zal eene belooning zijn voor hem, die met liefde en verlangen genaderd is; er zal eene andere zijn voor hem, die met eerbied en vreeze nadert, en eene andere voor hem, die zich zeer naarstig voorbereidt. Doch zij, die doorgaans alleen uit gewoonte naderen, zullen geen deel hebben aan mijne gaven."

HOOFDSTUK IV.

OVER DE WAARDE EN HET GEWICHT DER
GEESTELIJKE COMMUNIE.

Deze heilige bruid van Jesus Christus had gewoonlijk eene groote en vurige begeerte het lichaam van Christus te ontvangen, en het gebeurde eens, dat, toen zij zich met meer dan gewone godsvrucht tot de H. Communie voorbereidde, zij zich des Zaterdag-nachts zoo zwak gevoelde, dat zij vreesde niet in staat te zullen zijn te communiceren; doch

overe
pleeg
wete
zou
gelij
eene
verz
zou
te z
ditm
dat
bem
verz
»Do
ken
doo
geb
waa
om
te
baa
kw
van
bij
con
zij

overeenkomstig hare gewoonte, raadpleegde zij den Heer, ten einde te weten, wat Hem het aangenaamst zou zijn. Hij antwoordde: »Even gelijk een bruidegom, die reeds door eene verscheidenheid van gerechten verzadigd is, liever bij zijne bruid zou blijven dan met haar aan tafel te zitten, zie ik liever, dat gij u ditmaal de communie ontflegt, dan dat gij nadert.» En hoe kunt Gij, beminde Heer, zeggen, dat Gij dus verzadigd zijt?» De Heer hernam: »Door uwe gematigheid in het spreken, door het waken over uwe zinnen, door al uw verlangen, door al uwe gebeden, door al de goede gesteldheid, waarmede gij u voorbereid hebt, om mijn aanbiddelijk vleesch en bloed te ontvangen — dit is mij het kostbaarste voedsel en de heerlijkste verkwikking.»

Toen zij, ofschoon in een toestand van buitengewone zwakheid de Mis bijwoonde, en zich tot de geestelijke communie voorbereid had, hoorde zij het schellen eener bel, welke de

terugkomst van eenen priester aankondigde, die op een dorp eenen zieke de H. Communie gebracht had. »O leven mijner ziel!» riep zij uit hoe blijde zou ik U op eene geestelijke wijze ontvangen, als ik tijd had mij waardig voor te bereiden!» De blikken mijner goddelijke genade, »antwoordde de Heer, zullen u de noodige voorbereiding schenken;» en op het zelfde oogenblik scheen het de heilige toe, dat de Heer eenen blik op hare ziel wierp als eenen straal van het zonnelicht, zeggende: »Ik zal mijne oogen op u vestigen.» (Ps. XXXI.) Door die woorden, leerde zij, dat een blik van God drie uitwerksels in onze zielen te weeg brengt, gelijk aan die, welke de zon op onze lichamen heeft, en dat de ziel zich op drie manieren moet voorbereiden om dien te ontvangen. Ten eerste zoekt de blik der goddelijke barmhartigheid de ziel, en zuivert ze van elke vlek, haar witter makende dan sneeuw; en wij verkrijgen die genade, door nederig

onze gebreken te bekennen. Ten tweede verteedert die blik van barmhartigheid de ziel, en bereidt haar voor, de geestelijke gaven te ontvangen, even gelijk het was door de hitte der zon week, en daardoor geschikt gemaakt wordt, om iederen indruk te ontvangen; en de ziel ontvangt dien door een godvruchtig voornemen. Ten derde doet een blik der goddelijke barmhartigheid de ziel verschillende bloemen van deugd voortbrengen, even gelijk de zon verscheidene vruchtsoorten tot rijpheid brengt; en het derde uitwerksel wordt verkregen door een oprecht vertrouwen, waardoor wij ons zelve geheel aan God overgeven, in het vaste vertrouwen op den overvloed zijner barmhartigheid, en het geloof dat alles, of het gunstig of ongunstig schijne, tot ons eeuwig welzijn zal bijdragen. Maar, terwijl sommigen der gemeente gedurende de Mis communiceerden, scheen de Heer zelf met Zijne eigen hand over ieder het teeken des kruises te maken, gelijk

de priester doet. De heilige daarover verwonderd, zeide tot Hem: »Heer, hebben niet diegene, welke U in dit Sacrament ontvangen hebben, grootere genaden ontvangen dan ik, die Gij vrijwillig met zoo veel weldaden begunstigd hebt?» »Wie wordt het waardigst geacht," hernam de Heer, »hij, die met paarden en edelgesteenten versierd is of hij, die een onmetelijken schat van goud in zijn huis verborgen heeft liggen?" haar door deze woorden te verstaan gevende dat, terwijl hij, die het heilig Sacrament ontvangt, ongetwijfeld, zoo als de Kerk gelooft, eene overgroote geestelijke en lichamelijke genade ontvangt, hij nogthans, die zich er van onthoudt uit gehoorzaamheid en heilige bescheidenheid, en alleen tot glorie van God, en die, door de goddelijke liefde ontstoken, geestelijk communiceert, eenen zegen verdient gelijk aan dien, welke de heilige gegeven werd, en van God overvloediger vruchten ontvangt, ofschoon de regel en het geheim dier handelwijze voor

het oog van den mensch verborgen zijn.

Terwijl de zusters eens gedurende de Mis communiceerden legde de Heer Gertruda zachtjes aan de heilige wonde Zijner zijde, en sprak tot haar: »Omdat gij uit bescheidenheid verplicht zijt u te onthouden, mij lichamelijk in dit Sacrament te ontvangen, drink nu aan mijn Hart den heilzamen indruk mijner Godheid.» Terwijl zij, aan dien stroom van zoetheid en wellust gedronken hebbende, den Heer daarvoor godvruchtig dankte, zag zij alle, welke dien dag gecommuniceerd hadden in tegenwoordigheid des Heeren staan, die aan ieder hunner een wonderschoon kleed gaf en eene bijzondere gift, welke hen bekwaam maakte, zich waardiglijk tot de heilige communie voor te bereiden. Toen zij die groote gunsten door de verdiensten van Gertruda verwierven, offerden ook zij den Heer op hunne beurt de voordeelen, die zij door haar verkregen hadden, tot hare meerdere eer en verdienste. Hieruit leerde zij, dat

diegenen, welke zich door bijzondere gebeden en godsvrucht tot de heilige communie voorbereiden, en nogtans om goede redenen, zoo als gehoorzaamheid of nederigheid zich er van onthouden, door God met een stroom van goddelijken wellust vervuld worden; terwijl hunne voorbereiding tot de heilige communie er toe bijdraagt, anderen voor te bereiden, en de vruchten, die anderen daarvan trekken keeren tot hun voordeel. Toen riep de H. Gertruda uit: »Indien het waar is, o Heer, dat zij, die zich dus de H. Communie ontfeggen, zoo groote vrucht erlangen, is het dan voordeeliger zich te onthouden?" De Heer antwoordde: »Geenszins, want zij, die het Sacrament uit liefde tot mijne glorie naderen, ontvangen het voedsel van mijn goddelijk lichaam als den heerlijken drank der Godheid, en worden met den onvergelykelijken glans mijner goddelijke deugden versierd." »Heer" vroeg de heilige verder, »wat zal diegenen overkomen, die zich van de heilige communie onthouden

uit nalatigheid, en nogthans den dag in de zelfde nalatigheid doorbrengen?"

Hij antwoordde: »Zij maken zich de communie steeds onwaardiger, en berooven zich van de vruchten der communiën, welke dien dag door de gansche Kerk gehouden zijn." Daarna ging de heilige voort: »Zeg mij, smee ik U, Heer hoe het komt, dat zekere zielen, die zich de communie onwaardig achten, en zich minder ernstig daartoe voorbereiden, desniettegenstaande door een zoo vurig verlangen gedreven worden, uw heilig lichaam te ontvangen, dat het hun bovenmate leed doet, zich te onthouden op dagen, die zijn aangewezen om het zelve te ontvangen?" De Heer gaf ten antwoord: »Dit overkomt hun door eene bijzondere genade van den Heiligen Geest; gelijk een koning, die altijd aan het hof gewoon is, natuurlijk den voorkeur geeft aan het vermaak, dat hij daar steeds schept, boven de voldoening, welke anderen vinden in het zwerven langs straten en grachten."

HOOFDSTUK V.

HOE AANGENAAM HET IS AAN HET HART VAN
JESUS, DIKWIJLS TE COMMUNICEEREN.

Zeker iemand, aangezet uit ijver voor de rechtvaardigheid, beklagde zich somtijds over diegenen, welke somtijds, dat met te weinig voorbereiding en godsvrucht tot de heilige communie naderden, en maakte hen zoo bevreesd, dat zij niet durfden communiceren. Toen de H. Gertruda voor dien persoon bad, en vroeg hoe de Heer haren ijver ontving, antwoordde Hij: »aangezien ik er mijn behagen in vind met de kinderen der menschen te wonen, en hun door eene overmaat van liefde dit Sacrament heb nagelaten als eene gedachtenis aan mij, opdat zij mij daardoor dikwijls gedachtig zouden zijn; en ik eindelijk mij zelven verplicht heb in dit geheim te verblijven tot de voleinding der eeuwen — handelen allen, die door woorden of door overreding diegenen afschrikken, welke

niet in doodzonde leven, en alzoo den wellust verhinderen en benemen, dien ik in hen vind, als een streng meester, die de kinderen des konings verbiedt met kinderen van hunne jaren te spreken, welke misschien arm of minder in rang zijn, omdat hij het billijker vindt, dat zijne leerlingen de eer, aan hunne waardigheid verschuldigd, ontvangen dan hun dit genot te veroorloven. »Maar, Heer,» vroeg de heilige verder, »als die persoon een vast besluit neemt, die fout nimmermeer te begaan, zoudt Gij haar dan voor het verledene geen vergiffenis schenken?» »Ik zou haar niet alleen vergiffenis schenken,» hernam de Heer, »maar hare daad zou mij even aangenaam zijn als het den zoon des konings aangenaam zou wezen, indien zijn meester hem vergunde, met die kinderen te spelen, waarvan hij vroeger met zooveel gestrengheid was verwijderd geworden.»

HOOFDSTUK VI.

DE HEER TOONDE ZIJN HART AAN
DE H. GERTRUDA.

Jesus Christus verscheen eens aan de heilige, en haar Zijn Hart toonende, zeide Hij tot haar: »Mijne beminde, geef mij uw hart;» en als zij het Hem met diepen eerbied had aangeboden, scheen het haar toe, dat Hij het met het Zijne vereenigde door een kanaal, dat tot aan de aarde reikte, en waardoor Hij de volheid Zijner eindelooze genade uitstortte, zeggende: »Voortaan zal ik uw hart gebruiken als een kanaal, waardoor ik den onstuimigen stroom van troost en barmhartigheid zal doen vloeien uit mijn minnend hart op al degenen, die zich zullen voorbereiden dien te ontvangen, door met nederigheid en vertrouwen tot u hunne toevlucht te nemen.»

Laat ons dan met vertrouwen onze toevlucht nemen tot die bevoorrechte

heilige, door welke wij alles, wat wij van Gods Hart begeeren, kunnen verkrijgen.

HOOFDSTUK VII.

HOE GERTRUDA IN GEESTVERRUKKING
MIS HOORDE.

Op *Gaudete*-Zondag, als Gertruda zich voorbereidde, in de eerste Mis te communiceren, welke begint met *Rorate*, beklagde zij zich bij den Heer, dat zij geen Mis kon hooren; doch de Heer, die medelijden gevoelt met de bedroefde, troostte haar, zeggende: »Wilt gij, mijne beminde, dat ik Mis hoore voor u?" Daarop antwoordde zij in eene plotselinge geestelijke verrukking: »Ik wensch het, o Beminde mijner ziel, en smeeek U allervurigst, mij die gunst te verleen." De Heer hief nu met een koor van heiligen het *Gaudete in Domino semper* aan, om de ziel aan te sporen hem te prijzen, en zich in Hem te verheugen; en toen Hij op

Zijn koninklijken troon gezeten was, wierp zich Gertruda aan zijne voeten, en omhelsde die. Toen zong Hij het *Kyrie eleïson* met heldere en luide stem, terwijl twee der prinsen van het koor der Troonen hare ziel opnamen, en voor God den Vader brachten, waar zij nedergebogen bleef.

Bij het eerste *Kyrie eleïson* schonk Hij haar vergiffenis voor al de zonden, welke zij uit de menschelijke zwakheid bedreven had, waarna de engelen haar van den grond opbeurden en haar deden knielen. Bij het tweede vergaf Hij haar alle zonden van onwetendheid; en zij werd door die prinsen opgericht, zoodat zij voor God stond. Twee engelen van het koor der Cherubijnen leidden haar toen tot den Zoon Gods, die haar met groote teederheid ontving. Bij het eerste *Christe eleïson* droeg de heilige den Heer al de zoetheid der menschelijke toegene- genheid op, deze als naar hare bron terugvoerende; en zoo gevoelde zij eene wonderlijke invloeying van God in hare ziel, en van hare ziel in

God, zoodat bij de dalende toonen de onuitsprekelijke wellust van het Goddelijk Hart in het hare stroomde, en bij de klimmende toonen de vreugden harer ziel naar God terugvloeiden. Bij het tweede *Christe eleïson* gevoelde zij den onuitsprekelijksten wellust, dien zij den Heer opdroeg. Bij het derde *Christe eleïson* strekte de Zoon Gods Zijne handen uit, en schonk haar al de verdiensten van Zijn heilig leven en Zijn heiligen wandel.

Twee engelen van het koor der Serafijnen stelden haar daarna aan den Heiligen Geest voor, die de drie vermogens harer ziel doordrong. Bij het eerste *Kyrie eleïson*, verlichtte Hij haar verstand met het glorieijke licht der goddelijke kennis, opdat zij altijd Zijnen wil volkomen zou kennen. Bij het tweede *Kyrie eleïson* sterkte Hij het oplopende (1) gedeelte harer ziel om al de listen harer vijanden te kunnen weêrstaan, en alle kwaad te overwinnen. Bij het laatste *Kyrie*

(1) „Iracibilem.”

eleïson, ontstak Hij hare liefde opdat zij God met geheel haar hart, met hare gansche ziel en met al hare krachten zou beminnen. Het was daarom dat het koor der Serafijnen, hetwelk de hoogste orde in de hemelsche heerkrachten is, haar aan den Heiligen Geest voorstelde, die de Derde Persoon der Allerheiligste Drievuldigheid is, en dat de Troonen haar aan God den Vader voorstelden, openbarende (1) dat de Vader, de Zoon en de Heilige Geest één God zijn, gelijk in glorie, even eeuwig, levende en heerschende, en eene volmaakte Drievuldigheid in de eindeloze eeuwen.

Daarna rees de Zoon Gods op van Zijn koninklijken troon, en, zich tot God den Vader wendende, hief Hij met heldere en welluidende stem het *Gloria in excelsis* aan. Bij het woord *Gloria* prees Hij de onmetelijke en onbegrijpelijke almacht van God den Vader; bij de woorden *in excelsis*

(1) „Innuebatur.”

loofde Hij Zijne diepe wijsheid; bij *Deo* vereerde (1) Hij de onschatbare en onbeschrijfelijke zoetheid van den Heiligen Geest. Het gansche hemelsche hof ging daarop met eene allerwel-luidenste stem voort: *Et in terra pax bonae voluntatis*. De Heer, wederom op Zijnen troon gezeten, zat Gertruda aan Zijne voeten, hare eigen laagheid overwegende, toen Hij zich minzaam tot haar boog. Dadelijke rees zij op, en stond voor Hem, terwijl de goddelijke luister haar gansch wezen verlichtte. Twee engelen van het koor der Troonen brachten daarop een prachtig versierden troon, dien zij voor den Heer plaatsten; twee prinsenvan het koor der serafijnen plaatsten Gertruda daarop, en ondersteunden haar van weêrszijden, terwijl twee van het koor der Cherubijnen met schitterende toortsen in de hand voor haar stonden; en zoo bleef zij in koninklijk purper gekleed, voor haren Beminde. Toen de hemelsche heer-

(1) „*Reverebatur.*”

scharen aan de woorden *Domine Deus Rex caelestis* kwamen, rustten zij, en de Zoon Gods ging alleen voort, de eer en glorie Zijns Vaders te zingen.

Bij het einde van het *Gloria in excelsis* wendde zich de Heer Jesus, die onze ware Opperpriester is, tot de H. Gertruda, zeggende: *Dominus vobiscum, delecta.* — »De Heer zij met u, mijne beminde:» en zij antwoordde: »*Et spiritus meus tecum, praedilecta.*» — »En moge mijn geest met U zijn, o mijn Beminde!» Daarna boog zij zich tot den Heer, om Hem voor de liefde te danken, die Hij haar toedroeg door haren geest te vereenigen met Zijne Godheid, welker wellust het is te zijn met de kinderen der menschen. Vervolgens las de Heer de collecten, *Deus qui hanc sacratissimam noctem*, (1) welke Hij besloot met de woorden, *Per Jesum Christum Filium tuum*, als eene dankzegging aan God den Vader voor het verlichten van Gertruda's ziel, wier

(1) Collecten voor de Kermis.

onwaardigheid (1) uitgedrukt werd door het woord *noctem* (nacht), hetwelk heilig genoemd werd, omdat zij op een wondervolle wijze de kennis van hare eigene onwaardigheid verkregen had.

Nu rees de H. Johannes, Evangelist, op, en stond tusschen God en hare ziel. Hij was in een geel gewaad gehuld dat met gouden adelaars bedekt was. Hij begon de Epistel, *Haec est sponsa*, en het hemelsche hof eindigde, *Ipsi gloria in sæcula*. Allen zongen daarop den Graduaal, *Specia tua*, (2) er het versje, *Audi filia et vide*, bijvoegende. Daarna begonnen zij het *Alleluia*. De H. Paulus, die groote Kerkleeraar, wees op de H. Gertruda, zeggende, *Aemulor enim vos*. — »Want ik ben najverig op u" (2 Cor. XI, 2); en het hemelsch koor zong *Filia Sion exultent*. Bij de woorden *Dum non consentiret*

(1) „ *Vilitas*."

(2) Graduaal, mis voor maagden; *Audi filia*, Graduaal van de H. Cecilia. De mis schijnt uit verschillende missen te zijn zamengesteld.

herinnerde zich de H. Gertruda, dat zij een weinig nalatig geweest was in het bestrijden der bekoringen en zij verborg van schaamte haar aangezicht, doch de Heer, die de verlegenheid Zijner kuische koningin niet zien kon, bedekte hare nalatigheid met eenen kraag van goud, zoodat zij er uit zag, alsof zij eene roemrijke overwinning op al hare vijanden behaald had.

Daarna begon een ander Evangelist het Evangelie, *Ecultavit Dominus Jesus*; en deze woorden troffen het hart van Jesus zoo zeer, dat Hij oprees, en Zijne handen uitstreckende, luide uitriep, *Confiteor tibi Pater*, (1) de zelfde dankbaarheid en erkentelijkheid jegens Zijnen Vader aan den dag leggende, als die, welke Hij op aarde betoond had, toen Hij de zelfde woorden sprak, terwijl Hij bijzonder dankbaar was voor de gena-

(1) „Ik belijd U, o Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen voor de wijzen en voorzichtigen verborgen, en aan de kleinen geopenbaard heb.”

den, aan die ziel geschonken. Na het Evangelie verzocht Hij Gertruda eene openbare geloofsbelijdenis af te leggen, door den Credo namens de gansche Kerk te bidden. Toen zij geëindigd had, zong het koor de Offerande, *Domine Deus in simplicitate*, er bij voegende *Sanctificavit* (1) Moyses. Het Hart van Jesus scheen toen een gouden altaar gelijk, dat met wondervollen luister schitterde, en waarop de engelen-bewaarders de goede werken en gebeden opdroegen van hen, die aan hunne zorg toevertrouwd waren. Daarop naderden de heiligen, en ieder offerde zijne verdiensten tot Gods eeuwigen lof en Gertruda's zaligheid. Vervolgens naderden de engelachtige prinses, bewaarders der H. Gertruda, en droegen een gouden kelk op, die al de kwellingen en droefheden bevatte, welke zij van hare kindschheid naar ziel en lichaam doorgestaan had;

(1) *Domine Deus*; Offerande bij eene kerkinwijding. Het vervolg is genomen uit de getijden bij kerkwijding.

en de Heer zegende den kelk met het teeken des kruises, gelijk de priester dien zegent voor de Consecratie. (1)

Hij hief nu de woorden *Sursum corda* aan. Alle heiligen werden daarbij uitgenoodigd voorwaarts te treden; en legden hunne harten in den vorm van gouden pijpen op het gouden altaar van het goddelijk Hart; en uit den overvloed van dien kelk, waarover de Heer Zijn zegen uitgesproken had, ontvingen zij eenige droppelen tot vermeerdering hunner verdienste, hunner glorie en hunner eeuwige gelukzaligheid.

De Zoon Gods zong dan het *Gratias agimus* tot eer en glorie van Zijnen eeuwigen Vader. Bij de Prefatie zweeg Hij een gansch uur na de woorden *Per Jesum Christum*, terwijl de hemelsche heerscharen met onuitsprekelijken jubel het *Dominum nostrum* zongen, daardoor verkondigende, dat Hij was

(1) De priester, zijne oogen ten hemel heffende, enz..... maakt het teeken des kruises over hostie en kelk, zeggende: „Kom, o Heiligmaker,” enz. zie Misboek, Misgebeden.

de Schepper, Verlosser en milde Be-
 looner van al hunne goede werken,
 en dat Hij alleen eer en glorie, lof
 en verheerlijking, macht en kracht
 van en boven alle schepselen waardig
 is. Bij de woorden *Laudant Angeli*,
 liepen alle engelachtige geesten heen
 en weer, en spoorden de hemelingen
 aan, den Goddelijken lof te ver-
 kondigen. Bij de woorden *Adorant*
Dominationes knielde het koor der
 heerschappijen om den Heer te aan-
 bidden, verkondigende, dat voor Hem
 alleen alle knieën in den hemel, op
 aarde of onder de aarde moeten buigen.
 Bij het *Tremunt Potestatis* wierpen
 zich de machten voor Hem neêr, ver-
 kondigende dat Hij alleen aangebe-
 den moet worden; en bij het *Cœli*
cœlorumque, loofden zij God met de
 engelenkooren.

Dan zongen alle hemelsche scharen
 te zamen op welluidenden toon het
Cum quibus et nostras; en de H. Maagd
 Maria, de blinkende roos des hemels,
 die boven alle schepselen heilig is,
 zong het *sanctus, sanctus, sanctus*,

door deze drie woorden, met de hoogste dankbaarheid, de onbegrijpelijke almacht, de ondoorgrondelijke wijsheid, en de onuitsprekelijke goedheid der altijd Heilige Drievuldigheid verheffende, en alle hemelsche kooren aansporende, God te prijzen, omdat Hij haar na den Vader het machtigste, na den Zoon het wijsste en na den Heiligen Geest het goedertierendste gemaakt had. Verder gingen de heiligen voort *Domine Deus Sabaoth*. Toen dit geeindigd was, zag Gertruda den Heer van Zijnen koninklijken troon oprijzen, en Zijn heilig hart aan Zijn Vader aanbieden, dat Hij met Zijne eigene handen ophief, en op onuitsprekelijke wijze voor de gansche Kerk opdroeg. Op dit oogenblik klonk de bel voor de Elevatie der Hostie in de Kerk; zoodat het haar toescheen, dat de Heer in den hemel deed wat de priester op aarde volbracht; doch de heilige was geheel onkundig van hetgeen er in de Kerk omging, of hoe ver de Mis gevorderd was. Terwijl zij, verbaasd over zooveel

wonderen, voortging, zeide haar de Heer, dat zij het *Pater noster* zou bidden. Toen zij geëindigd had, nam Hij het van haar aan, en verleende aan alle heiligen en engelen, om harentwil, dat zij door dit *Pater noster* alles zouden volbrengen, wat ooit tot zaligheid der Kerk en voor de zielen in het vagevuur volbracht was. Dan gaf Hij haar in, voor de Kerk te bidden, hetgeen zij voor allen in het algemeen en voor ieder in het bijzonder met de grootste godsvrucht deed; en de Heer vereenigde haar gebed met dat, hetwelk Hij zelf op aarde gebeden had, om toegevoegd te worden aan de algemeene Kerk.

Nu riep zij uit: »Maar, Heer, wanneer zal ik communiceren?" En de Heer deelde zich zelven aan haar mede met eene teederheid en liefde, die geen menschelijke tong kan beschrijven; zoodat zij volkomen de vruchten van Zijn kostbaarst lichaam en bloed ontving. Hierna zong Hij haar een lofzang voor, en verklaarde haar, dat, al ware deze vereeniging

van zich zelven met haar, de eenige vrucht van Zijn arbeid, kommer en lijden geweest, Hij nogtans ten volle voldaan geweest zou zijn. O onschatbare zoetheid der Goddelijke inschikkelijkheid, die zoo veel wellust in de menschelijke harten vindt, dat Hij Zijne vereeniging daarmede als eene genoegzame vergelding voor al de bitterheid van Zijn lijden beschouwt! En toch, wat zouden wij Hem niet verschuldigd zijn, al had Hij slechts een enkelen droppel van Zijn kostbaar bloed voor ons vergoten.

Vervolgens zong de Heer *Gaudete justi* en alle heiligen verheugden zich met Gertruda. Dan zeide de Heer in naam der strijdende Kerk *Refecti cibo* (1) enz.; en groete daarna alle heiligen minzaam, zeggende *Dominus vobiscum*, en verhoogde daardoor de glorie en vreugd der gelukzaligen. De heiligen en engelen zongen toen *Missa est, Te decet laus et honor Domine*, de glorie en den lof der

(1) Communie, *Mis os justi*.

luiste
vuldi
konin
heilig
doch
bijzo
verle
bijzo
te d
zal
bove
zege
D
verr
dan
eeni

HO

niet
had

luistervolle en altijd vreedzame Drie-
vuldigheid. De Zoon Gods stak Zijn
koninklijke hand uit, en zegende de
heilige, zeggende: »Ik zegen u, o
dochter des eeuwigen lichts met den
bijzonderen zegen, die u de genade
verleent, dat, wanneer gij iemand uit
bijzondere genegenheid goed wenscht
te doen, hij zooveel boven anderen
zal bevoordeeld worden als Izaäk
boven Ezau, toen hij zijns vaders
zegen ontving.

De heilige herstelde nu van hare
verrukking, en bleef voortaan nauwer
dan ooit met haren Beminde ver-
eenigd.

HOOFDSTUK VIII.

HOE GERTRUDA LEERDE, DE MIS IN DEN
GEEST BIJ TE WONEN.

 ens, toen de Heilige ziek te bed
lag, en de Mis in den geest
niet kon bijwonen, waarin zij gehoopt
had te zullen communiceren, zeide

zij met een droevig gemoed tot God:
 »Waarom moet ik het anders toeschrijven, dat ik heden verhinderd ben de heilige geheimen bij te wonen, dan aan uwe goddelijke Voorzienigheid, mijn Beminde? en hoe zal ik mij voorbereiden, de H. Communie te ontvangen, daar toch mijn voornemen om de Mis bij te wonen mij altijd mijne beste voorbereiding scheen?"
 »Aangezien gij de oorzaak aan mij toeschrijft," antwoordde de Heer, »zal ik u, om u te troosten, de vreugdezangen doen hooren, waarvan de hemel weergalmt waarvan ik mij met eene ziel vereenig.

»Hoor dan van mij, dat mijn bloed uwe verlossing is; overweeg de drie-en-dertig jaren, gedurende welke ik in ballingschap voor u arbeidde, en niets anders ten doel had dan mij met u te vereenigen; en laat dit het eerste gedeelte der Mis zijn.

»Hoor hoe ik u met de schatten van mijn geest verrijkt heb, en hoe mijne ziel, gelijk ik gedurende de drie-en-dertig jaren, dat ik u zocht,

zooveel
thans
gevoel
geeste
aange
gedure

»A
zeg h
vervul
den z
kends
smake
hevig
u het

»H
liefde
niets
wat
van
gedae
deel

»E
hever
gewo
alle
aard
belet

zooveel lichamelijken arbeid verdroeg, thans eene onuitsprekelijke vreugde gevoelt door de vereeniging in het geestelijk huwelijk, dat wij hebben aangegaan; en laat dit uw troost zijn gedurende het tweede deel der Mis.

»Aanhoor mij dan, wanneer ik u zeg hoezeer gij met mijne Godheid vervuld zijt, die de macht heeft, u den zuiversten wellust en de verrukkendste inwendige zoetheid te doen smaken, terwijl gij uitwendig de hevigste pijnen lijdt. Dit zal voor u het derde deel der Mis zijn.

»Hoor verder hoe gij door mijne liefde geheiligd zijt, weet, dat gij niets van u zelve hebt, en dat alles, wat u aangenaam aan mij maakt, van mij komt. Houdt u met deze gedachten bezig gedurende het vierde deel der Mis.

»Hoor eindelijk dat gij op de verhevenste wijze met mij zijt vereenigd geworden; en weet, dat, gelijk »mij alle macht in den hemel en op aarde gegeven is," niets mij kan beletten u te verheffen, gelijk een

koning zijne koningin tot den troon verheft, en haar alzoo een voorwerp van eerbied maakt. Verheug u, terwijl gij deze dingen overweegt, en klaag niet meer dat het mishooren u ontzegd is."

De li
Sa

OVER
HO

die
dat
pli
voe
die

DEEL III.

De liefde van het Hart van Jesus in het
Sakrament van Boetvaardigheid.

HOOFDSTUK I.

OVER DE WAARDE EN KRACHT DER BIECHT,
HOE WIJ DE MOEIELIJKHEDEN MOETEN
OVERWINNEN, DIE WIJ GEVOELEN
ALS WIJ HET SAKRAMENT VAN
BOETVAARHEID NADEREN.

e Heer, die altijd najverig is op de zaligheid mijner uitverkorenen, doet soms de nietigste dingen moeielijk schijnen tot vermeerdering onzer verdienste. Het was met dit oogmerk, dat Hij eens de H. Gertruda den plicht van te biechten zoo zwaar deed voorkomen, dat het haar toescheen, dien plicht nimmer door haar eigen

krachten te zullen kunnen volbrengen. Zij wendde zich derhalve tot God met al de godsvrucht, die in haar was, en Hij antwoordde: »Waarom vertrouwt gij die biecht niet aan mij toe met zoodanig vertrouwen, dat gij niet meer aan uw eigen arbeid of inspanning behoeft te denken om ze volmaakt te doen?" Zij antwoordde: »Ik heb een vol en overvloedig vertrouwen op Uwe almacht en barmhartigheid, mijn beminde Heer; maar mij dunkt, het is slechts billijk dat ik, omdat ik U door mijne zonden beleedigd heb, U eenige teekenen van vergoeding geef, door in de bitterheid mijner ziel over de ongeregeldheden van mijn leven na te denken." Nadat de Heer haar geopenbaard had, dat haar voornemen Hem aangenaam was, hield Gertruda zich geheel en al bezig met zich hare zonden te herinneren, en het scheen haar toe, dat hare huid op verschillende plaatsen was verscheurd, alsof zij met doornen doorstoken was; toen zij daarna hare wonden en ellenden voor den Vader

van b
stand
legde
tot h
der l
adem
u ze
verla
vlek
reide
zich
gend
gevo
liefd
plic
gan
ben
dek
en
te
ree
wa
dar
uit
on
ter

en gen. van barmhartigheid als voor een ver-
 God standig en vertrouwd geneesheer bloot
 haar legde, boog zich de Heer minzaam
 waarom tot haar, en sprak: »Ik zal het bad
 en mij der biecht door mijnen goddelijken
 at gij adem voor u verwarmen; en als gij
 id of u zelve daarin overeenkomstig mijn
 m ze verlangen gebaad hebt, zult gij zonder
 rddde: vlek voor mij verschijnen." Zij be-
 ver- reidde zich dan in alle haast om
 arm- zich in het bad te dompelen, zeg-
 maar gende: »Heer, ik zie af van alle
 dat gevoel van menschelijk opzicht uit
 den liefde tot U; en al zou ik zelfs ver-
 van plicht zijn, mijne misdaden voor de
 heid gansche wereld bloot te leggen, ik
 den ben bereid het te doen." Dan be-
 dat dekte haar de Heer met een mantel,
 dat en vergunde haar in Zijn schoot
 as, te rusten tot het bad voor haar ge-
 zig reed was.

en, Toen de tijd tot biechten daar
 are was, werd zij nog meer beproefd
 was dan van te voren. »Heer," riep zij
 en uit, »hoe kunt Gij toestaan, dat ik
 re onder deze beproeving gebukt ga,
 er terwijl uwe Vaderlijke liefde alles

bekend is, wat ik om deze biecht lijde?" »Zij die een bad nemen," hernam de Heer, »zijn gewoon, gewasschen te worden, om zich meer volkomen te reinigen: zoo ook zal u de kwelling van u gemoed tot reiniging verstrekken." Dan terwijl zij aan de rechter zijde van haar bruidegom een bad zag, dat een dikken damp uitwasemde, bemerkte zij aan de andere zijde een lusttuin met bloemen bezaaid, waarvan de merkwaardigste, rozen zonder doornen en van zeldzame schoonheid waren, die een zoeten en levenwekkenden geur verspreidden, en allen aantrokken, die ze naderden. De Heer gaf haar een teeken, dat zij den tuin zou binnentreden, als zij dien boven het bad verkoos, waarvoor zij zooveel vrees gevoelde. »Dat niet, o Heer," riep zij uit, »maar wel het bad, dat Gij door uw goddelijken adem voor mij verwarmd hebt." De Heer hervatte: »Moge het tot uwe eeuwige zaligheid strekken!"

Gertruda begreep nu dat de tuin

de inwendige vreugden der goddelijke genaden voorstelde, die de getrouwe ziel aan den zuiden wind der christelijke liefde blootstellen, haar met den liefdelijken dauw der tranen besproeien, en haar in een oogenblik witter maken dan sneeuw, door haar niet alleen eene algemeene vergiffenis van al hare zonden, maar zelfs eene nieuwe vermeerdering van verdienste te schenken. Doch zij twijfelde niet of het was Gode welgevalliger, dat zij uit liefde tot Hem gekozen had wat moeielijk, en geweigerd wat troostrijk was. Toen zij zich na de biecht tot bidden afzonderde, vond zij daarin den krachtigsten bijstand van God; zoodat, wat Hij haar eerst zoo moeielijk gemaakt had, haar nu licht en gemakkelijk voorkwam. Men moet hier opmerken dat de ziel hoofdzakelijk op twee wijzen van de smet der zonde gezuiverd wordt: ten eerste door de bitterheid der boetvaardigheid, en ten tweede door de zoete omhelzing der goddelijke liefde, welke door een tuin wordt voorgesteld. Vóór

de biecht had de heilige zich bezig gehouden met de beschouwing van de wonde der linker hand, zoodat zij na dit bad daarin mocht rusten, tot dat zij de door den priester opgelegde boete kon volbrengen. Daar zij echter verplicht was, die eenigen tijd uit te stellen, was zij bovenmate bedroefd, dat zij niet gemeenzaam en vrij met haren getrouwen en beminnenswaardigen bruidegom kon spreken, voor dat zij die schuld afgedaan had. Daarom offerde zij God gedurende de Mis, toen de priester de heilige Hostie, die wezenlijk en waarachtig alle zonden der menschen uitwischt, opdroeg, haren dank op voor alles wat Hij in het bad van boetvaardigheid voor haar gedaan had, en tot voldoening voor hare zonden. Dit nam de eeuwige Vader aan, en ontving haar in Zijn schoot, waar zij leerde dat »die ster van boven" haar in de volheid van genade en in waarheid bezocht had.

Op den volgenden dag, terwijl zij de heilige Mis hoorde, werd zij door

ver
luit
en
en
ho
ges
me
en
sch
de
to
he
m
da
W
be
zi
b
k
z
z
k
z
t
v
c
s

vermoeidheid overvallen; doch het ge-
 luid der bel wekte haar weder op,
 en zij zag Jesus Christus, haar Heer
 en Koning, in Zijne hand een boom
 houdende, die juist van den stam
 gesneden scheen te zijn, doch die
 met het schoonste ooft beladen was,
 en wiens bladeren als zoovele sterren
 schenen, welke stralen van bewon-
 derenswaardige lichtheid schoten; en
 toen Hij van deze vruchten aan de
 heiligen, die Zijn hemelsch hof uit-
 maakten, gegeven had, vonden zij
 daar eene wondervolle zoetheid in.
 Weldra daarna plaatste de Heer dien
 boom in den tuin haars harten opdat
 zij hem door aankweeking vrucht-
 baarder maken, en er rust en ver-
 kwikking ondervinden zou. Nadat
 zij dien boom ontvangen had, begon
 zij voor iemand te bidden, die haar
 kort te voren vervolgd had, terwijl
 zij, om zijne vruchtbaarheid te doen
 toenemen, vroeg, nogmaals te lijden
 wat zij reeds geleden had om nog
 overvloediger genaden voor dien per-
 soon af te smeeken. Op dit oogen-

blik zag zij uit den top des booms eene bloem van de schoonste kleur ontspruiten, welke in eene vrucht beloofde te zullen veranderen, indien zij haar goed voornemen ten uitvoer legde. Deze boom was het zinnebeeld der christelijke liefde, die niet alleen de overvloedige vruchten der goede werken draagt, maar ook de bloemen van den goeden wil, en de schoone bladeren der heilige begeerten. Daarom verheugen zich de bewoners des hemels, wanneer de mensch inschikkelijk is jegens zijne broederen, en met alle kracht pogingen aanwendt om hen in hunnen nood bij te staan. Op het oogenblik van de opheffing der Hostie versierde de Heer de heilige Gertruda met de verschillende genaden, die Hij haar den vorigen dag geschonken had.

OVER
DE

T

he
on
te
de
lij
on
lij
h
h
w
in
v
e
v
h
c
v

HOOFDSTUK II.

OVER DE LIEFDE, DIE HET HART VAN JESUS
DE RECHTVAARDIGEN TOEDRAAGT, DOOR
HUN TOT HUNNE VERNEDERING
TE LATEN VALLEN.

Woen de heilige eens bad voor iemand, die zich onthouden had het lichaam des Heeren te ontvangen, omdat zij vreesde daardoor aanstoot te geven, maakte haar de Heer door deze gelijkenis Zijn wil bekend: »Gelijk iemand, die zijne handen wast om eene vlek weg te nemen, te gelijkertijd niet alleen wegneemt wat hij gezien heeft, maar ook zijne handen volkomen wast, zoo ook wordt den rechtvaardigen toegestaan in sommige kleine gebreken te vervallen, opdat zij mij door hun berouw en hunne nederigheid aangenamer worden; doch er zijn er, die mijne plannen tegenwerken, door de inwendige schoonheid te verwaarloozen, welke ik na hunne boetvaardigheid wensch te zien, terwijl zij alleen aan

de uitwendige en het oordeel der menschen denken; en dit doen zij, wanneer zij zich, uit vreeze van diegenen aanstoot te geven, die hen niet genoegzaam voorbereid achten, van de genade berooven, welke zij in het Sakrament zouden kunnen ontvangen."

HOOFDSTUK III.

VAN HET VOORDEEL, DAT WIJ UIT ONZE
GEBREKEN KUNNEN TREKKEN.

Op zekeren nacht, dat Gertruda zich met het onderzoek van haar geweten bezig hield, bemerkte zij dat zij tot gewoonte had aangenomen, zonder nadenken en zonder noodzakelijkheid te zeggen »God weet;" en na zich over die fout streng berispt te hebben, smeekte zij de goddelijke Majesteit haar nimmer toe te staan Zijn zoeten naam weder lichtvaardig te gebruiken. De Heer antwoordde haar minzaam: »Waarom

zoudt gij mij van de glorie, en u zelve van de oneindige verdienste berooven, die gij verkrijgt telkens, als gij die fout of eene dergelijke ontdekt, en ernstig tracht die te verbeteren? Want wanneer iemand zijn best doet, uit liefde tot mij tot zijne gebreken te overwinnen, bereid hij mij de zelfde betuigingen van eerbied en getrouwheid aan, die een soldaat zijnen kapitein zou aanbieden, wanneer hij in het gevecht moedig den vijand weêrstand bood, hen allen overwon, en met eigen arm ter aarde wierp.

Ofschoon de zwakheid der heilige haar belette, het koor bij te wonen, ging zij nog dikwijls naar de godsdienstoefening luisteren, ten einde alzo haar lichaam eenigermate in de dienst van God te oefenen; en bemerkende, dat zij niet zoo oplettend en aandachtig was, als zij wenschte, legde zij haar Goddelijken bruidegom hare smart bloot, met een neêrslachtig gemoed, zeggende: »Welke glorie kan het U aanbrengen, beminde Heer,

wanneer ik hier op eene ledige en nalatige wijze zit, en zoo weinig acht geef op hetgeen tot uwe glorie gezongen wordt?" De Heer antwoordde: »En welke voldoening zoudt gij niet hebben als uw vriend u eene teug versche en heerlijke meê aanbod, die gij dacht dat u versterken zou? Welnu, wees verzekerd, dat ik on-eindig meer behagen schep in ieder woord, zelfs in iedere lettergreep, welke gij tot mijne eer aandachtig aanhoort."

Gedurende de Mis, die daarna gedaan werd, gevoelde zich Gertruda buiten staat bij het Evangelie op te staan, en daar zij geene hoop op herstel had, was zij bij zulke gelegenheid in twijfel, of zij zich ontzien zou of niet, doch overeenkomstig hare gewoonte vroeg zij God, wat Hem tot meeste eer zou strekken, en zij kreeg ten antwoord: »Wanneer gij uit liefde tot mij iets met moeite doet, en dat boven uwe krachten is, ontvang ik dat alsof ik er een volslagen behoefte aan had; maar

wan
noc
dra
tra
ik
bes
ka
loc
mi

e
g
o
t
h
c

wanneer gij alles laat staan, om de noodige zorg voor uw lichaam te dragen, en dat alles tot mijne glorie tracht te doen strekken, beschouw ik zulks zoo als een zieke eene hulp beschouwen zou waar buiten hij niet kan: Ik zal u dus voor beide beloonen overeenkomstig de groetheid mijner goddelijke milddadigheid.

HOOFDSTUK IV.

VAN DE HERNIEUWING (1) DER ZEVEN
SAKRAMENTEN IN HARE ZIEL, EN VAN
DE BROEDERLIJKE LIEFDE.

p zekeren dag toen Gertruda haar geweten onderzocht, ontdekte zij eenige gebreken, die zij zeer gaarne gebiecht zou hebben; daar zij echter op dat oogenblik hare toevlucht niet tot haren biechtvader kon nemen, begon zij als naar gewoonte hare droefheid den Heer bloot te leggen,

(1) Renovatione.

die haar aldus troostte: »Waarom zijt gij bedroefd, mijne beminde, daar ik toch de hoogste en ware Opperpriester ben, tot wien gij uwe toevlucht kunt nemen, en ik door eene eenvoudige bewerking in uwe ziel met grooter kracht de genade der zeven Sakramenten kan vernieuwen, dan een priester of een bisschop zou kunnen door die elk afzonderlijk toe te dienen? Want ik zal u doopen in mijn kostbaar bloed; ik zal u vormen in mijne overwinnende kracht; ik zal u trouwen in mijne getrouwe liefde, ik zal u heiligen in de volmaaktheid van mijn heilig leven; ik zal u van al uwe zonden ontslaan door de liefde van mijn hart; ik zelf zal u voeden door mijne overvloedige teerderheid, en ook ik zal mij met u voeden; ik zal u inwendig zuiveren door eene zoo krachtige zalving van de zoetheid mijns geesten, dat al uwe zinnen en daden de teederste godsvrucht zullen ademen, die u als een uitgestorte heilige olie meer en meer ten eeuwigen leven zal heiligen."

Eens toen de heilige, ofschoon in een uiterst zwakken toestand opgestaan was om de Metten te bidden, en zij reeds de dienst geëindigd had, kwam eene andere kloosterlinge, die insgelijks ziek was, bij haar, en zij begon onmiddellijk met groote liefde en godsvrucht met haar de Metten op nieuw. Daarna, gedurende de heilige Mis met God bezig zijnde, zag zij dat hare ziel prachtig met edelgesteenten versierd was, welke een allerbewonderenswaardigsten glans verspreidden. De Heer maakte haar dan bekend, dat zij die gaven ontvangen had ter belooning voor de nederige liefde, die zij betoond had, door de Metten ter wille van eene jongere zuster op nieuw te beginnen; en dat zij zooveel verschillende sieraden ontvangen had als zij woorden had herhaald. De heilige herinnerde zich nu eenige nalatigheden, waarvan zij zich door afwezigheid van haren biechtvader niet kon beschuldigen; en als zij hierover tot den Heer klaagde, sprak Hij tot haar: »Waarom

klaagt gij over uwe nalatigheden — gij, die zoo rijk gedost zijt in het kleed der christelijke liefde, dat eene menigte van zonden bedekt?" »Hoe kan ik mij zelve troosten," antwoordde zij, »wanneer ik nog bemerk, dat ik er mede bevlekt ben?" Doch de Heer antwoordde: »De christelijke liefde bedekt niet alleen de zonden, maar verslindt en vernietigt als eene brandende zon onze geringste onvolmaaktheden, en overlaadt de ziel met verdiensten."

Gertruda bemerkte eens dat iemand eenige voorschriften der Orde verwaarloosde, en vreesde dat zij schuldig zou zijn in het oog van God, wanneer zij, daar kennis van dragende zulks niet verhinderde; doch zij vreesde tevens dat sommigen, die minder stipt waren, zouden denken, dat zij zich meer dan noodig was met beuzelachtige dingen bemoeide. Overeenkomstig hare gewoonte, droeg zij echter die kweiling aan den Heer op, die, om haar te toonen hoe aangenaam Hem hare godsvrucht was, tot haar sprak: »Telkens, als gij uit liefde

tot
draa
en
grac
dat
vers
en v
meer
zoud
zich
man

HOE
W.

schee
na h
liefk
hij t
o uit

tot mij dat of dergelijk verwijt verdraagt, zal ik u krachtig versterken, en u omringen, gelijk eene stad door grachten en wallen omringd is, zoodat u geene bezigheid zal kunnen verstrooijen, of u van mij scheiden; en verder zal ik uwe verdiensten vermeerderen met datgene wat anderen zouden verkregen hebben, indien zij zich met nederigheid aan uwe vermaningen onderworpen hadden.

HOOFDSTUK V.

HOE DE ONVOLMAAKTHEDEN, WAARVAN
WIJ VERGETEN ONS IN DE BIECHT
TE BESCHULDIGEN, DOOR GOD
VERGEVEN WORDEN.

Op den feestdag van den H. Joannes *ante Portam Latinam* verscheen die heilige aan Gertruda: en na haar op een wondervolle wijze geliefkoosd en getroost te hebben, sprak hij tot haar: »Wees niet ontsteld, o uitverkoren bruid mijns Heeren, bij

het ontvallen uwer ligchamelijke krachten; want wat gij in deze wereld lijdt, is slechts een luttel, en kan maar een oogenblik duren in vergelijking van de eeuwige vreugde, die wij nu in den hemel smaken, en die gij weldra met ons bezitten zult, zoodra gij die binnentreedt; want zij is de huwelijksponde van uwen bruidegom, die u zoo vurig bemint, naar wien gij met zooveel vurigheid haakt, en dien gij eindelijk zult bezitten zoo als gij begeert.» En hij voegde er bij: »Bedenk, dat ik, die de beminde discipel des Heeren was, nog zieker was naar het ligchaam dan gij; en toch ben ik nu, zooals gij ziet, de vreugd en de godsvrucht der geloovigen, zoo zult ook gij na uwen dood in veler harten leven, en menige ziel tot God trekken. »Daarop zeide zij op klagen den toon tot den H. Joannes, dat zij vreesde daartegen een hinderpaal te hebben gesteld, omdat zij vergeten had eenige kleine fouten te biechten: dat zij, toen zij die indachtig werd, hare toevlucht niet tot haren biecht-

vad
zich
wor
kon
daa
»he
als
beli
en
niet
als
en
nala
zal,
twij
die
uwe
bare
mak

vader had kunnen nemen, en dat zij zich die, uithoofde harer buitengewone zwakte, niet altijd herinneren kon als zij te biechten ging. » Wees daarover niet ongerust, mijn kind, » hernam de Heilige minzaam; » want als gij u tot eene goede en algeheele belijdenis uwer zonden voorbereid hebt, en bevindt dat gij dan uwe toevlucht niet tot eenen biechtvader kunt nemen als gij door dat uitstel iets vergeet, en alleen bij gebrek aan geheugen nalaat u zelve daarvan te beschuldigen, zal, wat gij vergeten hebt, ongetwijfeld vergeven worden, en de smart, die gij om dat verzuim gevoelt, zal uwe ziel doen blinken als een kostbare steen, die haar aangenaam zal maken aan het hemelsche hof.

DEEL IV.

De liefde van het Hart van Jesus tot
de zielen in het vagevuur.

ij allen hopen, dat God in
Zijne oneindige barmhar-
tigheid ons eenmaal zal
toestaan onze onwaardig-
heid in die brandende vlam-
men te zuiveren. Er zijn zielen, voor
wie de liefde van het Hart van Jesus
bij het zekere geloof aan die plaats
van zuivering, eene overstelpende ge-
dachte is. Wanneer wij gebukt gaan
onder onze zonden en onwaardigheid,
is het ons een plechtig genoeg te
weten, of ten minste te hopen, dat
wij eenmaal gezuiverd, gereinigd en
als het fijnste goud gelouterd zullen
worden. Iedere openbaring daarom-

tre
hee
zaa
De
wa
we
Zij
de
wa
en
wij
nen
Ha
lijd
ven
pog
te
pen
I
lief
die
van
over
rige
en
ziel
met

trent, die de goedkeuring der Kerk heeft, moet voor ieder onzer eene zaak van het grootste gewicht zijn. De openbaringen betreffende dit punt, waarmede de H. Gertruda begunstigd werd, zijn van een bijzonder gewicht. Zij leeren ons op de duidelijkste wijze de fouten kennen, waarvoor wij allerwaarschijnlijkst zullen moeten lijden, en daaruit kunnen wij afleiden wat wij behooren te vermijden, en zij toonen ons de diepe teederheid van het Hart van Jesus Christus jegens onze lijdende broeders; terwijl zij ons tevens leeren hoe aangenaam Hem onze pogingen zullen zijn, om diegenen te helpen, die zich zelven niet helpen kunnen.

De pijn des gevoels en de pijn der liefde dingen om den voorrang in die plaats van pijnen; maar de smart van de pijn des gevoels schijnt bijna overweldigd te worden door het vurige, verhevene, alles overwinnende en alles verslindende verlangen der ziel naar God. Zij smacht naar Hem met een verlangen, dat zoo moeije-

lijk met woorden te beschrijven, als het met onze gedachten te bevatten is; maar zij wordt teruggehouden door eene straf geëvenredigd aan, en streng overeenkomende met de zonde, die haar op aarde eene volkomen vereeniging met God belette.

Gelukkig zullen wij zijn, indien eene overdenking dier wondervolle openbaringen ons leidt tot een ernstig streven tegen het vallen in de zonde, en tot standvastiger en edelmoediger pogingen om onze lijdende broeders bij te staan.

HOOFDSTUK I.

VAN DE LIEFDE VAN HET HART VAN
JESUS, WANNEER HET DE ZIEL
IN KRANKHEID ZUIVERT.

Twaalf dagen na den dood der H. Gertruda werd eene harer geestelijke dochters insgelijks tot de eeuwige belooning geroepen. Haar dood vermeederde zeer de droefheid der kloosterlingen, want hare onschuld

en hare zuiverheid van hart maakten haar bijzonder bemind. Als de bevoorrechte kloosterlinge weende en voor haar bad, en overwoog wat hare zusters in haar goed voorbeeld en hare wijze raadgevingen verloren, verstoutte zij zich uit te roepen: »Ach, lieve Heer, waarom hebt Gij haar zoo plotseling uit ons midden genomen? »De Heer gaf ten antwoord: »Terwijl gij Gertruda, mijne beminde, ter aarde besteldet, schiep ik behagen in uwe godvruchtige vereeniging, in welker midden ik neêrgedaald was, om mij met leliën te voeden; en toen ik deze lelie zag, die mij bovenmate behaagde, nam ik ze in mijn hand; en toen ik ze elf dagen daarin hield, alvorens ik ze van den stam plukte, nam zij wonderbaar in schoonheid en in geur van heiligheid toe, waarom ik ze tot mijn bijzonder vermaak tot mij nam. »En, Hij voegde er bij: indien iemand uwer de genoegens overweegt, die gij in haar gezelschap smaaktet, en wenscht die andermaal te genieten, en dan dien wensch aan

Mij opdraagt, vernieuwt zulks het genoeg, dat ik schiep in den geur van die lelie, en ik zal dit honderdvoudig vergelden."

Toen de kloosterlinge, als eene trouwe en liefdevolle zuster, met al de getrouwheid van het Hart van Jesus, bij de Elevatie de H. Hostie voor haar opdroeg, zag zij haar tot een hooger en nog verhevener graad van glorie verheven worden, waarin hare kleederen een wonderbaren glans verspreiden, en zij door gelukzalige geesten geëerd werd. En dit zag zij zoo dikwijls zij dit offer voor haar opdroeg.

Toen zij den goddelijken Heer vroeg, waarom die zuster gedurende haren doodstrijd zoo bevreesd en ontsteld scheen, kreeg zij ten antwoord: » Dat was tot haar welzijn, en een uitwerksel mijner barmhartigheid. Want gedurende hare ziekte verlangde zij zeer door uwe gebeden bijgestaan te worden, opdat zij onmiddelijk in den hemel zou worden toegelaten. Ik beloofde u die gunst, die zij geloofde

van mij te zullen verwerven. Ik schiep behagen in haar vertrouwen, en besloot haar nog meer goed te doen dan ik eerst voornemens was. Doch daar jonge lieden zich zelden zuiveren van kleine nalatigheden — zoo als te veel het vermaak te zoeken, en vermaak te scheppen in iets dat nutteloos is — en daar het noodig was, dat zij door de ongemakken en pijnen der ziekte van die kleine vlekken gezuiverd werd, voor dat ik haar den hemel kon binnen leiden, was het mij ondragelijk, dat zij, na alles met zooveel onderwerping en geduld doorgestaan te hebben, nog niet in staat zou zijn deze gelukzaligheid te genieten. Daarom stond ik toe, dat zij nog verder beproefd werd door vrees, veroorzaakt door het gezicht van kwade geesten, en aldus werd zij volkomen gezuiverd en verdiende de eeuwige glorie.” »Maar waar waart Gij toen, o Heer?” vroeg de kloosterlinge. De Heer gaf ten antwoord: »Ik was aan hare linker zijde verborgen; en zoodra zij genoegzaam

gereinigd was, vertoonde ik mij aan haar, en voerde haar mede naar de eeuwige rust en glorie."

Kort daarna stierf eene andere kloosterlinge, die van hare kindschheid af de Moeder Gods bijzonder was toegewijd geweest. Nadat zij de laatste Sakramenten ontvangen had, en bijna dood scheen te zijn, stichtte zij de kloosterlingen op eene uitnemende wijze door de genegenheid en rouwmoedigheid, waarmede zij de wonden van een kruisbeeld kuste, dat haar voorgehouden werd, en door de teedere woorden, waarmede zij het aansprak. Na de vurigste en godvruchtigste uitboezemingen voor de vergiffenis harer zonden, voor de bescherming van haren Bruidegom in hare laatste oogenblikken, en voor den bijstand der H. Maagd, der engelen en heiligen, bezweken hare krachten, en zij ging als in een zoeten slaap, de eeuwige belooning te gemoet. Toen de gemeente de gebruikelijke gebeden voor de rust harer ziel bad, verscheen de Heer aan eene kloosterlinge met de overledene in Zijne

armen, haar allerminkaamst vragende: »Kent gij mij, mijn kind?» Toen bad zij, die deze verschijning gehad had, dat de Heer die ziel bijzonder beloonen zou voor de nederige en krachtadige christelijke liefde, die zij haar betoond had, door haar bij verschillende gelegenheden te dienen, en voor den bijzonderen ernst, waarmede zij de heiligste en God het meest toegewijde kloosterlingen van dienst geweest was, ten einde zij aan hare verdiensten en genaden deelachtig zou worden. De Heer bood de overledene daarvoor Zijn vergoddelijkt Hart aan, zeggende: »Drink vrij uit mij eene belooning voor al wat gij op aarde voor mijne uitverkorenen gedaan hebt.

Den volgenden dag, gedurende de mis, verscheen de ziel alsof zij in den schoot des Heeren zat, en Zijne H. Moeder scheen die ziel te verblijden door haar Hare verdiensten mede te deelen. Dit was bijzonder het geval terwijl de kloosterlingen de psalmen met het *Ave Maria* voor haar zongen; zoodat de Moeder des Heeren,

bij ieder woord, die ziel geschenken scheen aan te bieden, welke zij tot hare meerdere verdiensten voor God aannam. Terwijl zij aldus baden, was de kloosterlinge zeer verlangend te weten, welke fouten de overledene begaan had, waarvan het noodzakelijk was geweest zich voor haren dood te zuiveren; en zij bad God, haar dit te willen bekend maken. Daar haar gebed het uitwerksel eener Goddelijke ingeving, en niet van eene ijdele nieuwsgierigheid was, werd het verhoord, en de Heer antwoordde haar: »Zij schiep eenigermate behagen in haar eigen oordeel; doch ik zuiverde haar daarvan door haar te laten sterven nog vóór dat de kloosterlingen de gebeden, die voor haar opgedragen werden, geëindigd hadden. Dit ontstelde haar zeer, omdat zij vreesde, dat het een hinderpaal voor hare gelukzaligheid zou zijn, als zij beroofd was van den bijstand, dien zij door het gebed van anderen hoopte te verwerven.

Daarop hervatte de kloosterlinge:

»Heer, kon zij hiervan niet gezuiverd worden door de gevoelens van berouw, die zij had, toen zij in de laatste oogenblikken haars levens vergiffenis smeekte voor al hare zonden?» En de Heer antwoordde: »Dat algemeen berouw was niet voldoende, omdat zij nog eenig vertrouwen in haar eigen oordeel stelde, en niet volkomen gehoorzaam was aan hen, die haar onderrichtten; en daarom was het noodig dat zij door dat lijden gezuiverd werd.» Hij ging voort: »Ook had zij zuivering noodig, omdat zij somtijds de genade der biecht verwaarloosde; doch mijne goedheid herstelde die fout, ter wille van eenige personen, die ik met mijne vriendschap vereeer, en van anderen, die over haar stonden, en van de smart en het verdriet, dat ik haar veroorzaakte, door haar te noodzaken op haren sterfdag tegen hare neiging te biechten; en dan vergaf ik haar alle nalatigheden waaraan zij in dit punt schuldig was.»

HOOFDSTUK II.

HOE EENE ONGEHOORZAAMHEID DOOR
EENE ZIEKTE WERD UITGEWISCHT.

Toen Gertruda vijfmaal het *Pater noster* bad voor mej. S. — de oudste der kloosterlingen, die het laatste Oliesel ontvangen had, en eindelijk haar gebed eindigde in de wonde van de zijde des Heeren — smeekte zij Hem, die ziel met het daaruit vloeiende water te reinigen, en haar met de verdiensten van Zijn allerkostbaarst bloed te versieren. Daarop zag zij die ziel in de gedaante eener jonge maagd, gekroond met een gouden gloriekrans, en gedragen door den Goddelijken Zaligmaker, die hare ziel alle genaden schonk, welke zij gevraagd had. Zij begreep daaruit, dat de zuster langer op aarde moest verblijven, om van eene ongehoorzaamheid gezuiverd te worden, waaraan zij zich schuldig gemaakt had, door langer met een zieke te spreken (1)

(1) „Communicans.”

dan het behoorde: en dit werd vervuld. Zij leed vijf maanden op eene wijze, die genoegzaam die fout deed uitkomen, waarvan zij toen gezuiverd werd. Op den dag dat zij ziek werd, scheen zij zeer vrolijk, alsof de Heer haar een groote gunst bewezen had, zij trachtte te verhalen wat haar overkomen was; daar zij echter niet het volkomen gebruik harer zinnen had, was zij er niet toe in staat. Doch toen zij Gertruda met eenige andere zusters bij haar zag staan, noemde zij haar bij haren naam, en zeide: »Spreek gij voor mij, want gij weet alles." De H. Gertruda begon dan te verhalen wat haar geopenbaard was geworden, en daarna kon de zieke zelve het verhaal voortzetten. Toen de anderen eene opmerking maakten, weerlegde zij al hare beweringen, en verklaarde dat de Heer hare zonden vergeven en haar vele gunsten verleend had.

Daags voor haren dood zag Gertruda den Heer in Zijne goddelijke armen eene plaats voor haar berei-

den; doch de ziel verscheen aan Zijne linkerhand, en van Hem gescheiden door eene lichte wolk. Zij sprak toen: »Heer, de plaats, die Gij bereid hebt, zal niet passen voor eene ziel, die met deze wolk bedekt is." Hij antwoordde: »Zij zal iets langer op aarde blijven, ten einde er geschikt toe te worden." En het geschiedde aldus; want de kloosterlinge bracht dien ganschen dag en den volgenden nacht in doodstrijd door. Den volgenden morgen zag zij den Heer de stervende zuster met blijken van de grootste teederheid tegemoet komen; en zij scheen op te staan, om Hem te ontmoeten. Dan vroeg Gertruda: »Zijt Gij nu niet gekomen om als een barmhartig Vader die bedroefde ziel tot U te nemen?" En de Heer gaf door een teeken te verstaan, dat dit Zijne bedoeling was.

Kort na haar overlijden zag zij wederom die ziel in de gedaante eener jonge maagd, met rozen versierd, en blijmoedig haren bruidegom tegemoet gaande; doch toen zij nader bij Hem

kwa
loos
wo
Ecc
zij
arr
vul
luk

2

ti
zi
d
b
e
e
v
l
s

kwam, zonk zij als het ware levenloos aan Zijne voeten, tot dat de woorden *Tibi supplicatio commendet Ecclesiae* uitgesproken waren, waarna zij oprees, en zich in de goddelijke armen wierp, waar zij eeuwig vervuld wordt met de schatten der gelukzaligheid.

HOOFDSTUK III.

HOE DE ZIEL VERLANGT NA DEN DOOD
GEREINIGD TE WORDEN.

Door haren hemelschen Bruidegom werden twee dames, doorluchtiger door hare deugd, dan hare aanzienlijke geboorte — zusters naar den bloede, doch nog naauwer verbonden naar den geest, door hare even groote volmaaktheid — tot de eeuwige bruiloft genoodigd, nadat zij van hare kindschheid af een allerheiligst leven geleid hadden. De eerste stierf op het roemrijke feest der Hemelvaart, op welken dag zij ook de kloostergelofte gedaan had; de

andere zuster overleed dertig dagen later doch beider sterven was zoo stichtend en zalig, dat wij eenige bijzonderheden daaromtrent moeten vermelden.

Toen Gertruda voor de oudste bad die op Hemelvaartsdag overleed, verscheen zij haar, omstraald door een helder licht, en prachtig versierd, voor den troon van Jesus Christus staande, doch zij scheen beschaamd hare oogen tot Hem op te heffen, of Zijn goddelijk aangezicht te aanschouwen. Als de heilige dit bemerkte, werdt zij door medelijden bewogen, en sprak tot den Heer: »Helaas! allerbeminnelijkste Heer, waarom duldt Gij, dat zij als eene vreemdelinge voor U staat, zonder haar eenig blijc van toegenegenheid te geven?" Daarop stak de Heer Zijn hand tot haar uit, als om haar tot zich te trekken; doch zij week met eerbiedige vrees terug.

Gertruda, zich hierover verwonderende, sprak tot de ziel: »Waarom ontvlucht gij aldus de omhelzingen

van
de:
mijn
staa
gen
vaar
ik n
dig
Ger
u zo
De
sch
sta
na
chr
die
hij
de
ste
ma
ter
ze
ve
ve
ee
ei
w

van uwen bruidegom. Deze antwoorde: »Omdat ik niet volkomen van mijne fouten gezuiverd, en niet in staat ben Zijne gunsten te ontvangen. Zelfs indien de goddelijke rechtvaardigheid mij niet terughield, zou ik mij deze gunsten, welke ik onwaardig ben, ontzeggen." Daarna vroeg Gertruda: »Hoe is dat mogelijk, nu ik u zoo vol glorie voor God zie staan?" De ziel antwoordde: »Ofschoon alle schepselen in Gods tegenwoordigheid staan, naderen Hem de zielen slechts naarmate zij volmaakt zijn in de christelijke liefde; doch niemand is die gelukzaligheid waardig, zoolang hij niet volkomen gezuiverd is van de zonden, welke hij gedurende zijn sterfelijk leven bedreven heeft." Eene maand daarna, toen de andere zuster in doodstrijd lag, bad Gertruda zeer vurig voor haar. Na den dood verscheen zij haar, met licht omgeven, als eene jonge maagd, en met een purperen kleed omhangen, ten einde haren bruidegom te kunnen worden voorgesteld. Ook zag zij Jesus

Christus, die naast haar stond, en een zekeren troost uit Zijne wonden deed vloeijen, om hare vijf zinnen te verkwikken en te versterken, zoodat de ziel daardoor bovenmate getroost werd. De H. Gertruda sprak nu tot den Heer: »Waarom duldt Gij dat die ziel zoo droevig schijnt, alsof zij door eene geheime smart gekweld werde, aangezien Gij de God van alle vertroosting zijt?» Hij antwoordde: »Ik openbaar haar nu mijne menscheid, hetgeen haar niet volkomen troost; want aldus beloon ik de bijzondere liefde, welke zij voor mijn lijden gevoelde in de laatste oogenblikken haars levens.

Doch wanneer zij volkomen bevrijd is van hare smetten, zal ik haar de vreugde mijner Godheid openbaren, en dan zal zij alles hebben, wat zij begeert.» »Maar, Heer," ging de heilige voort, »hoe komt het dat zij niet volkomen van al hare gebreken gezuiverd werd door de liefde, welke zij in de laatste oogenblikken haars levens gevoelde, daar de Heilige

Schrift leert, dat de mensch geoordeeld zal worden naar den staat, waarin hij sterft?"

De Heer antwoordde: »Als iemand zijne krachten verliest, heeft hij de macht niet meer om zijne goede voornemens ten uitvoer te brengen, al heeft hij er ook den wil toe. Wanneer ik in mijne vrijwillige goedheid die begeerten en dien wil ingeef, wisch ik daardoor niet altijd de smet van vroegere nalatigheden uit, hetgeen ongetwijfeld plaats zou hebben, als die persoon zijne gezondheid en krachten terugkreeg, en dan aanving zijn leven geheel en al te beteren." Zij hervatte daarop: »Helaas, Heer! kan uwe overvloedige barmhartigheid de zonden eener ziel niet uitwischen, die U van hare teederste jaren zoo vurig bemind heeft?" Hij antwoordde: »Zeker zal ik hare liefde overvloediglijk beloonen, doch mijne rechtvaardigheid moet eerst voldaan zijn door de verwijdering van de vlekken harer zonden." De Heer wendde zich toen minzaam tot die ziel, en zeide

tot haar: »Mijne bruid zal gewillig in alles toestemmen, wat mijne rechtvaardigheid vordert; en als zij gezuiverd is, zal zij mijne glorie en mijnen troost genieten." Toen zij daarin toestemde, scheen de Heer ten hemel op te klimmen, en haar te laten waar zij zich bevond, doch zij scheen vurig te verlangen Hem te volgen. De eenzaamheid moest haar zuiveren van de zonde, die zij bedreven had door te vrijen omgang met personen van het andere geslacht; en de pogingen, welke zij deed om op te stijgen, reinigden haar van eenige gebreken van vadzigheid.

Bij eene andere gelegenheid, toen de H. Gertruda gedurende de Mis voor denzelfden persoon bad, zeide zij bij de Elevatie der H. Hostie: »Heilige Vader, ik draag U deze Hostie op voor die ziel uit naam van allen, die in den hemel, op aarde of onder de aarde zijn; en zij zag die ziel in de lucht, omringd door eene menigte menschen, welke het afbeeldsel der Hostie in hunne han-

den
kni
een
bar
put
on
gez
go
bel
zu
bli
Sa
de
ge
da
vu
dr
de
te
ee

de
st
tr
h
e
e

den hielden, en die met gebogen knieën opdroegen. De ziel scheen een grooten bijstand en eene onschatbare vreugde in die godsvrucht te putten. Daarna sprak die ziel: »Thans ondervindt ik de waarheid van het gezegde der H. Schrift, dat geen goede daad, hoe gering ook, hare belooning zal missen; dat geen verzuim, hoe klein ook, ongestraft zal blijven; want deze opdracht van het Sakrament des altaars verschaft mij den grootsten troost om mijne vroegere godsvrucht en den eerbied voor dat Sakrament steeds betoond, en de vurige liefde, welke ik anderen toedroeg, verhoogt grootelijks de gebeden, die voor mij gestort worden; terwijl ik voor deze beide dingen eene eeuwige belooning zal ontvangen.

De ziel scheen nu door de gebeden der Kerk al hooger en hooger te stijgen; en toen hare zuivering voltrokken was, zag de heilige den Heer haar tegemoet komen, om haar als eene koningin te kroonen, en de eeuwige vreugde binnen te leiden.

HOOFDSTUK IV.

OVER DEN DOODSTRIJD EN HET STERVEN VAN
M. B. EN OVER HARE ZALIGE ZIEL —
HOE HEILZAAM HET IS DE ZIELEN
IN HET VAGEVuur BIJ TE STAAN.

Gedurende den doodstrijd van M. B. zaliger gedachtenis, bad Gertruda allervurigst voor haar, en wist daardoor wat er in dien laatsten strijd rondom haar voorviel. Gedurende een geheel uur zag zij niets dan kwelling, welke die ziel te doorstaan had, omdat zij somtijds een onbehoorlijk behagen in uitwendige dingen geschept had, zoo als in eene met goud geborduurde beddedeken van gekleurd laken. (1) Op den dag van

(1) „Quod lectusipsius fuit depositus de picto panno,” enz. Dit was ongetwijfeld vóór dat de religieuse in het klooster was, daar het voorschrift van armoede, waaraan alle kloosters onderworpen zijn, zulke buitensporigheden niet veroorloven zou. De rijk geborduurde deken was in die eeuwen een hooge graad van weelderige beschaving, en duidde daarvoor eene gewoonte van zelfbehagen en weelderigen smaak aan, hetgeen waar-schijnlijk de oorzaak van het lijden dier ziel was.

haar overlijden droeg Gertruda gedurende de Mis de H. Hostie voor haar op; ofschoon zij haar niet zag, wist zij evenwel, dat zij tegenwoordig was, en sprak den Heer aan, alsof zij haar zocht, zeggende: »Heer, waar is zij?» De Heer antwoordde: »Zij zal zuiver en wit tot mij komen." Hieruit begreep zij, dat de gebeden, die zij uit liefde voor haar opgedragen had, in hare laatste oogenblikken groote genaden voor haar verkregen hadden, en dat sommige personen, door een heiligen ijver gedreven, hunne goede werken voor haar opgedragen, en zich belast hadden met de straffen, die zij verdiend had.

Als Gertruda andermaal voor haar bad gedurende de Mis, die hare begrafenis voorafging, zag zij haar naast den Heer aan eenen feestdisch zitten, waar haar de gebeden, die voor haar opgedragen werden, in den vorm van verschillende soorten van voedsel werden voorgediend. Bij de Elevatie, toen de heilige den kelk voor haar opdroeg, scheen de Heer dien

zelf haar aan te bieden. Zoodra zij dien geproefd had, werd zij onmiddelijk met Goddelijke zoetheid door-drongen, en rees zij op om te bidden voor allen, die haar met gedachten, woorden of werken beleedigd hadden, zich verheugende over de verdienste, welke deze daardoor voor haar hadden verworven. Daarop vroeg Gertruda, waarom zij ook niet voor hare vriendin bad; doch zij gaf ten antwoord: »Voor hen bid ik op eene meer innig krachtige wijze, wanneer ik hart tegen hart met mijnen Beminde spreek.”

Bij eene andere gelegenheid, toen zij bemerkte, dat zij al hare verdiensten voor de overledene opgedragen had, zeide zij tot den Heer: (1) »Ik hoop, o Heer dat Gij dikwijls de

(1) De Fransche vertalingen zeggen hier: „Elle ressentit quelque espèce de tristesse,” — een gevoel dat geheel en al eene zoo edelmoedige en edele ziel onwaardig is, die geen berouw kan hebben over hetgeen zij zoo vrij en met zooveel toegenegenheid geschonken had; doch wij hebben dit in geen latijnsche uitgaaf gevonden.

oog
arn
» W
die
alle
del
her
ik
ster
afg
ver
» W
kin
aan
naa
en
ker
voo
oef
aan
wil
ker
ber
lief
ten
aan

oogen uwer barmhartigheid op mijne armoede zult slaan." Hij antwoordde: »Wat kan ik meer doen voor iemand die zich uit christelijke liefde van alles beroofd heeft, dan haar onmiddelijk met liefde te bedekken?" Zij hernam: »Wat Gij ook doen moogt, ik zal altijd beroofd van alle verdiensten voor U staan, want ik heb alles afgestaan wat ik verdiend heb of nog verdienen zal." »De Heer hervatte: »Weet gij niet dat eene moeder een kind, dat goed gekleed is, zou toestaan aan hare voeten te zitten, waar zij een naakt kind in hare armen zou nemen, en met hare eigene kleederen bedekken?" Hij ging voort: »En nu, wat voorrecht hebt gij niet, die op den oever eens oceaans zit, boven hen die aan eene kleine beek gezeten zijn? Dat wil zeggen, zij, die hunne goede werken voor zich zelve behouden, hebben eene beek; maar zij, die ze met liefde en nederigheid afstaan, bezitten God, die een onuitputtelijke ocea- aan van gelukzaligheid is.

HOOFDSTUK V.

HOE DE ZIELEN VANG. EN B. WERDEN GEZUI-
 VERD VAN HET VERZUIMEN DER BIECHT,
 EN HET VERMAAK SCHEPPEN IN
 AARDSCHE ZAKEN.

Daar de Schriftuur getuigt, dat de mensch gestraft wordt door de zelfde dingen, waardoor hij zondigt, en omgekeerd dat hij beloond zal worden door zaken, waardoor hij geleden of goed gedaan heeft, geven wij de volgende voorbeelden onzer lezers ten beste.

Wij hadden twee personen bij ons, die beiden tegelijkertijd ziek waren; de eene leed klaarblijkelijk aan eene hevige aandoening der borst, en werd daarom zorgvuldiger verpleegd. De andere, wier ziekte niet bekend was, en niet zoo erg scheen, werd met minder zorg behandeld; doch, gelijk de mensch zich dikwijls vergist, de eene, waarvoor wij het minst vreesden, stierf het eerst, en de andere overleefde haar eene maand. Toen

de
 zij
 gro
 har
 wa
 zijn
 nen
 sme
 sta
 dig
 hac
 pri
 te
 gee
 Toe
 de
 Bru
 zui
 toe
 ver
 en
 zij
 ger
 en
 tig
 der

de eerste haar einde naderde, werd zij in genaden gesterkt door haar groot geduld en godsvrucht, hetgeen hare ziel bovenmate gezuiverd had; want de vurige liefde, die de Heer zijne bruid toedroeg, zou niet kunnen dulden, dat haar de geringste smet deed aankleven. Desniettegenstaande had zij nog zuivering noodig, omdat zij te lichtvaardig de biecht had verzuimd: want somtijds als de priester bij haar kwam, veinsde zij te slapen, als hebbende zij zich van geene grove fouten te beschuldigen. Toen het uur naderde, dat zij tot de eeuwige omhelzingen van haren Bruidegom zou toegelaten worden, zuiverde Hij haar van die smet. Want, toen zij om eenen biechtvader vroeg, verloor zij het vermogen der spraak, en zij was bovenmate bevreesd, dat zij na haren dood voor hare vroegere nalatigheid zou moeten lijden, en zoo werd zij door die bovenmatige vrees van haar gebrek gezuiverd.

Aldus geheel gezuiverd en van iedere smet bevrijd, werd zij uit de

ketenen des vleesches ontslagen, en in de eeuwige glorie opgenomen. Vele openbaringen werden de H. Gertruda hieromtrent gedaan.

Eene daarvan is, dat, toen zij voor den troon des Heeren gebracht werd, de Heer haar bevoorrechte door haar te vleijen, gelijk eene moeder haar kind zou doen, als zij het een bitter geneesmiddel wenscht toe te dienen, en Hij deed dit om haar te troosten voor de kleine onoplettendheid, die haar betoond was geworden, doordien de kloosterlingen het zoo volhandig hadden met het verzorgen harer gezellen, welke zij gevaarlijk ziek waanden.

De Heer sprak dan tot haar: »Zeg mij, mijne dochter, wat wenscht gij dat ik voor de ziel uwer gezellin doe; en wat troost verlangt gij, dat ik haar geve.» Zij antwoordde: »Geef haar de zelfde gaven, die Gij mij geschonken hebt, allerliefste Heer; want ik kan geene troostrijkere uitdenken.» En de Heer beloofde, aan haar verzoek te zullen voldoen.

De andere kloosterlinge stierf eene

maa
wer
vers
bui
dig
gez
stre
nog
zui
dat
del
aan
de
gez
mi
sch
sch
Zij
zij
na
aan
gel
aan
ge
me
en
be

maand later. Daags na haren dood werd zij gezien op eene wondere wijze versierd, als eene belooning voor de buitengewone onschuld en eenvoudigheid van haar leven, en hare nauwgezetheid in het volbrengen van alle strengheden harer orde; doch er bleef nog ééne vlek over, waarvan zij gezuiverd moest worden, en deze was, dat zij zich in hare krankheid noodeloos had laten troosten: Zij stond aan den ingang van een paleis, waarin de Heer op eenen troon van glorie gezeten was, met een gelaat zoo vol minzaamheid en liefde, dat geen menschelijk verstand zijne schoonheid beschrijven kan. Hij scheen verlangend Zijne bruid te ontvangen; doch toen zij beproefde te naderen, werd zij door nagels teruggehouden, die haar kleed aan den grond hechtten; en deze nagels waren de onvolmaaktheden, waaraan zij zich in hare ziekte schuldig gemaakt had. Doch Gertruda, door medelijden bewogen, bad voor haar, en de Heer ontsloeg haar van dat beletsel. Dan zeide de heilige tot den

Heer: »Waarom werd deze ziel door mijne gebeden bevrijd, en niet door de gebeden van hen, die haar zoo zeer beminden, en met zooveel vurigheid en genegenheid voor haar baden?" Hij antwoordde: »Die gebeden zijn haar van groot nut geweest; zij hieven echter het beletsel niet op, dat ik u openbaarde, en waarvan zij door uw gebed ontheven werd." Zij vroeg verder: »Hoe hebt Gij de belofte vervuld aan die persoon met de zelfde goedheid te zullen behandelen, zoo als Gij haar, die het eerste stierf, beloofdet? Want zij leefde langer in godsvrucht, en scheen meer in deugden uit te munten, en nogtans verscheen de eerste op eenmaal in uwe tegenwoordigheid en in groo-tere glorie?" Hij antwoordde: »Mijne gerechtigheid is onveranderlijk, want ik beloon ieder naar hare werken. Zij, die het langst gewerkt heeft, kan niet meer ontvangen dan zij, die het minst heeft gewerkt, tenzij ze met eene zuiverdere bedoeling, eene vurigere liefde, of een ernstiger streven

werk
beloo
zoo
en
niet
verd
H
zorg
aard
pen
van
Dit
duic
dere
voor
zelf
toe
leis
nac
ten
wa
gel
vri
nie
pra
hie
on

werkte; doch mijne barmhartigheid beloont werken van overtolligheid, zoo als de gebeden der geloovigen; en dus stemmen mijne belooningen niet altijd overeen met de werkelijke verdienste der personen."

Hieruit kunnen wij leeren, hoe zorgvuldig wij moeten vermijden, in aardische dingen behagen te schep-
pen, aangezien deze ziel door die fout van het geluk teruggehouden werd. Dit werd de H. Gertruda zelfs nog duidelijker geopenbaard in eene andere verschijning, waarin zij haar voor den troon Gods zag staan, het zelfde vurig verlangen toonende, als toen zij aan den ingang van het paleis stond; niet, dat zij verlangde te naderen, maar zij scheen zelfs buiten staat zich te bewegen — en dit was de tweede hinderpaal voor haar geluk; en zelfs toen zij daarvan bevrijd was, scheen haar geluk nog niet volmaakt, voor dat de Heer een prachtige kroon, die Hij in de hand hield, en die zij met groote vreugde ontving, op haar hoofd plaatste.

Toen Gertruda dit zag, zeide zij tot den Heer: »Waarom werd die ziel zoo pijnlijk gekweld, daar Gij almachtig zijt?" De Heer gaf haar ten antwoord: »Zij is niet gekweld geworden, maar heeft met vreugde de voltooiing van haar geluk afgewacht; even gelijk een meisje een feest zou afwachten, waarop zij versierd zou worden met de sieraden, die hare moeder voor haar bereid had."

Daarna bedankte de ziel de heilige voor de gebeden, die zij voor haar gestort had, en Gertruda sprak tot haar: »Waarom naamt gij niet gewillig de berisping aan, die ik u gedurende uwe ziekte gaf, ofschoon gij altijd zoo aan mij gehecht scheent?" De ziel hernam: »Om die reden heeft uw gebed nu meer kracht bij God gehad, omdat het Hem uit zuiverder christelijke liefde werd opgedragen."

ZIJ I
we
I

ove
zee
doc
ger
van
den
me
sch
ha
Zij
mi
be
»I
uv
w
lij
de
ee

HOOFDSTUK VI.

ZIJ DIE LANG IN ZONDE GELEefd HEBBEN,
 WORDEN NIET GEMAKKELIJK GEHOL-
 PEN DOOR DE GEBEDEN DER KERK
 EN MOEIJELIJK VERLOST.

 ens, toen iemand gezegd werd dat een harer bloedverwanten overleden was, voor wiens staat zij zeer bevreesd was, werd Gertruda door hare droefheid zoo zeer bewogen, dat zij aanbood voor de ziel van deze afgestorvene te willen bidden." De Heer zeide haar, dat die mededeeling door eene bijzondere beschikking Zijner voorzienigheid in hare tegenwoordigheid gedaan werd. Zij vroeg daarop: »Heer kondt Gij mij buitendien geen medelijden hebben ingeboezemd?" Hij antwoordde: »Ik schep een bijzonder vermaak in uwe gebeden voor de afgestorvenen, wanneer zij mij uit natuurlijk medelijden, gepaard aan goeden wil, worden opgedragen; op die wijze wordt een goed werk volmaakt."

Nadat Gertruda langen tijd voor dien overledene had gebeden, verscheen hij haar in eene vreeselijke gedaante, als door het vuur zwart geworden, en zich wringende van pijn. Zij zag niemand bij hem; maar zijne zonden, die hij niet geheel en al uitgewischt had, waren zijne beulen, en elk lid van zijn ligchaam leed voor de zonden, waarvan dat lid het werktuig geweest was. Gertruda verlangende bij haren Bruidegom als middelares op te treden, sprak nu minzaam: »Heer, zult Gij die ziel om mijnent wil niet verlossen?" Hij antwoordde: »Ik zal niet alleen deze ziel, maar duizende van zielen uit liefde tot u verlossen! Hoe wilt gij, dat ik hem mijne barmhartigheid toone? — Zal ik hem te eenenmale van zijne pijnen ontslaan?" »Mischien, Heer, zou dit in strijd zijn met de besluiten uwer gerechtigheid." Hij antwoordde: Het zou daar niet mede in strijd zijn, als gij het met vertrouwen vroeg; want, daar ik de toekomst voorzie, bereid ik hem daartoe voor geduren-

de z
»Ik
dit
stig
het

N
de z
en
teel
ger
hij
mo
hij
lij
en
di
sl
be
g
n
a
l
g
v
z

de zijnen doodstrijd." Zij hervatte: »Ik smEEK u, Verlosser mijner ziel, dit werk te voltoojen overeenkomstig uwe barmhartigheid, waarin ik het vaste vertrouwen stel."

Nadat zij dit gezegd had, verscheen de ziel in eene menschelijke gedaante en vol vreugde, maar nog eenige kenteekeenen harer vroegere zonden dragende; de heilige wist nogtans dat hij verder gezuiverd en witgemaakt moest worden als sneeuw, alvorens hij geschikt zou zijn, in de Goddelijke tegenwoordigheid te verschijnen; en om dit te bewerken, was het noodig, dat hij nog leed als onder de slagen van een ijzeren hamer; daarenboven had hij zoo lang in zonden geleefd, dat het zuiveringsproces zijner ziel lang duurde, en hij dus leed alsof hij een geheel jaar aan de stralen eener brandende zon was blootgesteld. Als de heilige zich hierover verwonderde, werd haar geleerd, dat zij, die vele en zware zonden bedreven hebben, niet geholpen worden door de gewone gebeden der Kerk,

voor dat zij gedeeltelijk door de Goddelijke gerechtigheid gezuiverd zijn; en dat zij niet gebaat worden door de gebeden der geloovigen, die steeds als een zachte en verfrisschende dauw of als eene zoete en verzachtende zalf op de zielen in het vagevuur nederdalen.

Gertruda dankte den Heer voor deze gunst en sprak: »Ik smeeek U, aller liefste Heer, zeg mij, welke werken en gebeden zullen het gemakkelijkst uwe barmhartigheid verwerven voor die zondaars, die in staat van gratie gestorven zijn, zoodat zij verlost kunnen worden van het verschrikkelijke beletsel, dat hen verhindert, voordeel te trekken uit de gebeden der Kerk? Want die ziel schijnt nu van dien last ontheven, alsof zij uit de hel ten hemel opgeklommen was." De Heer gaf haar ten antwoord: »De eenige weg, om zulke gunst te verkrijgen, is de Goddelijke liefde; zonder haar zullen gebeden, noch andere werken baten, en het moet eene liefde zijn als die, welke gij nu jegens mij gevoelt; en daar niemand die genade heeft, ten-

zij ik
niema
dood
duren
dere
Wec
goed
trap
heff
wor
en
hen
de
lev
J
bij
ha
te
zi
n
h
s
r
t

zij ik ze hem schenke, kan ook niemand die voordeelen na zijnen dood verwerven, tenzij ik hem gedurende zijn leven door eene bijzondere genade daartoe voorbereid heb. Weet nogtans, dat de gebeden en goede werken der geloovigen de ziel trapsgewijze van dien zwaren last ontheffen, en zij vroeger of later verlost wordt, overeenkomstig de godsvrucht en zuivere bedoelingen dergenen, die hen aldus dienen, en overeenkomstig de verdiensten, die zij gedurende hun leven voorzichzelven verworven hebben.

Dan smeekte de overledene den Heer bij de liefde, die Hem uit den hemel had doen nederdalen om aan het kruis te sterven, dat Hij die middelen voor zijne ziel zou aanwenden, en diegenen beloonen, die overvloediglijk voor hem gebeden hadden; en de Heer scheen een stuk gouds uit hem te nemen, en het te bestemmen om hen te beloonen, die hem door hunne gebeden hadden bijgestaan.

HOOFDSTUK VII.

VAN DE GEBEDEN VOOR DE ZIELEN VAN
OVERLEDENE BLOEDVERWANTEN.

Toen Gertruda op den zondag, waarop de kloosterlingen voor de zielen van overleden bloedverwanten bidden, (1) nadat zij gecommuniceerd had, de H. Hostie voor de rust hunner zielen opdroeg, zag zij tallooze afgestorven als lichtende von-

(1) In alle kloostergestichten wordt elke kloosterlinge in het bijzonder beschouwd, als met de zorg voor de bloedverwanten van allen belast. De Mis, de H. Communie en de gebeden voor de overledenen worden op bepaalde tijdstippen door het jaar voor alle overledene bloedverwanten opgedragen. Helaas! Wat verliezen die ongelukkigen niet, zoowel voor den tijd als voor de eeuwigheid, die hunne kinderen beletten zich aan God toe te wijden! en wat voordeelen genieten niet diegenen, die, door hunne kinderen in eene heilige en godvruchtige vereeniging te doen opnemen, zich de gebeden der heiligste zielen verzekeren tot hun eigen welzijn zoowel in deze wereld als in de andere! Misschien weten alleen zij, die in het klooster zijn, met welke teedere en vurige genegenheid door allen voor de bloedverwanten van ieder wordt gebeden.

ken uit eene plaats van duisternis te voorschijn treden; sommigen in den vorm van sterren, en anderen in andere gedaanten. Zij vroeg toen of die groote menigte bestond uit de zielen van overledene bloedverwanten; en de Heer antwoordde: »Ik ben uw naaste bloedverwant, (1) uw Vader, uw Broeder en uw Bruidegom; daarom zijn al mijne bijzondere vrienden ook de uwe, en ik zou die niet kunnen uitsluiten van de nagedachtenis uwer overledene bloedverwanten, daarom ziet gij ze allen bij elkander.” Van dit oogenblik af bad Gertruda voortdurend voor diegenen, die door den Heer bijzonder bemind worden. Den volgenden dag hoorde zij den Heer gedurende de Mis na de Elevatie zeggen: »Wij hebben gegeten met hen, die kwamen en bereid waren, laat ons nu naar diegenen zenden, die niet op het feest konden komen.” Een ander jaar, toen de klok luidde voor de dienst

(1) „Ego propinquissimus vester sum.”

voor overledenen , zag zij een sneeuw-
 wit lam , zoo als het paaschlam ge-
 woonlijk afgebeeld wordt ; en uit eene
 wond van het hart vloeide een stroom
 van bloed in eenen kelk , terwijl het
 zeide : » Thans zal ik een zoenoffer
 zijn voor de zielen , waarvoor hier
 heden een feest bereid wordt . »

Ope

ool
 wo
 he
 de
 en
 da
 K
 a
 k

euw-
n ge-
eene
oom
het
offer
hier

DEEL V.

Openbaringen over de liefde van het
Hart van Jesus tot zijne moeder.

Wij kunnen de godsvrucht voor Maria niet van de godsvrucht van Jesus scheiden. Van daar dat de heiligen, die Jesus bemind hebben, ook Maria met eene meer dan gewone godsvrucht moeten bemind hebben. Die godsvrucht tot de Moeder Gods is het struikelblok der ketterij, en wij moeten dit eerder verwachten dan er over verwonderd zijn. De Kerk heeft Gods Moeder bijzonder aangewezen als de uitroeister der ketterijen.

Kan het ons dan verwonderen, dat de ketters de godsvrucht jegens haar

met de uiterste vrees aanschouwen, en met onvermoeide krachten en volstrekt bepaalden wil daarnaar streven, die ongelukkige slachtoffers van Maria af te trekken?

De godsvrucht jegens Maria wordt alleen tegengewerkt en verkeerdt voorgesteld, omdat de leer der menschwording buiten de Kerk niet volkomen begrepen wordt, en niet begrepen kan worden. Zij, die de liefde van een H. Bernardus of een H. Liguori tot Jesus niet ontkennen, zijn gedwongen, indien zij niet willen lasteren, ook hunne liefde tot Maria te bevestigen. Zij, die gelooven, dat zij in het Allerheiligste Sakrament het vleesch van den Zoon Gods ontvangen, en ook dat Hij het vleesch aannam in Maria's schoot, kunnen zich niet verwonderen dat de boom vereerd wordt, die deze vrucht voortbracht, en die haar niet op eene geheimzinnige wijze voedde, maar gelijk het gewone menschelijke leven, van een kind door zijne moeder met haar eigen bloed en melk gevoed

word
derer
den
de m
aann
toed
O
deri
Mar
ben
ove
gel
ha
zel
die
we
va
m
g
ze
z
M
s
h
r

wordt; zij kunnen zich niet verwonderen dat zij, die een menschgeworden God allervurigst beminnen, ook de moeder, in wien Hij het vleesch aannam, eene vurige liefde moeten toedragen.

Onze heilige maakt geene uitzondering op den gewonen regel van Maria te beminnen, omdat zij Jesus beminde. Hare openbaringen vloeijen over van gedachten tot Maria, van gebeden tot haar, en lofspraak op hare uitstekende voorrechten. Jesus zelf, die de zielen, welke Hem het dierbaarst zijn, de godsvrucht ingeeft, welke het dierbaarst is aan het hart van eenen zoon, die de liefde zijner moeder is, openbaart ook aan zijne geliefde de glorie van haar, die Hij zoo gaarne vereert, en schenkt die ziel de gave van godsvrucht jegens Maria, niet als eene gave, die zij spaarzaam en voorzichtig moet gebruiken, maar als een krachtig hulpmiddel tot bereiking eener meer dan gewone heiligheid.

HOOFDSTUK I.

HOE HET HART VAN JESUS VERLANGT DAT
ZIJNE MOEDER GEËERD WORDE.

Toen Gertruda zich zelve onder
 haar gebed aan God opdroeg,
 en vroeg waarmede de Heer verlang-
 de, dat zij zich op dat oogenblik zou
 bezig houden, gaf Hij haar ten ant-
 woord: »Eer mijne moeder, die aan
 mijne rechter zijde gezeten is, en
 prijs haar.” Daarop begon de heilige
 de Koningin des hemels te groeten
 met het vers, *Paradisus voluptas* enz.
 »Paradijs van wellust;” en haar te
 prijzen, omdat zij het verblijf was
 vol van wellust, dat de ondoordring-
 bare wijsheid van God, die alle schep-
 selen volkomen kent, tot Zijne woning
 had gekozen; en zij smeekte, dat zij
 haar een hart zou schenken, versierd
 met zooveel deugden, dat God er be-
 hagen in zou scheppen, daarin te
 verblijven. Toen boog zich de H. Maagd
 tot haar, en plantte in haar hart ver-
 scheidene bloemen van deugd — de

roos
 van z
 derig
 zaam
 op d
 vaar
 hulp
 De
 aan
 heug
 prijs
 ha
 mee
 dan
 den
 zoo
 die
 ha
 de
 ge
 ha
 te
 to
 h
 v
 z
 g

roos der christelijke liefde, de lelie van zuiverheid, het viooltje der nederigheid, het zinnebeeld der gehoorzaamheid en vele andere gaven, haar op die wijze toonende, hoe bereidvaardig zij diegenen bijstaat, die hare hulp inroepen.

Daarna sprak de heilige haar aldus aan: *Gaude, morum disciplina* »verheug u, voorbeeld van tucht;» haar prijzende, omdat zij hare begeerten, haar oordeel en hare genegenheid met meerdere omzichtigheid had bestuurd dan eenig ander schepsel, en dat zij den Heer, die in haar woonde, met zooveel eerbied en genegenheid gediend had, dat zij Hem nooit in hare gedachten, woorden of werken de minste aanleiding van smart gegeven had. Nadat zij haar gesmeekt had, voor haar ook de zelfde genade te willen verkrijgen, scheen het haar toe, dat de Moeder Gods haar al hare genegenheden in de gedaante van jonge maagden toezond, terwijl zij ieder in het bijzonder beval hare gesteldheid te vereenigen met die harer

beschermeling, en in alle gebreken te voorzien, waarin zij mocht vervallen. Hieruit leerde zij, hoe bereidwillig de H. Maagd diegenen te hulp komt, welke haren bijstand inroepen. Daarna smeekte de heilige den Heer, dat Hij hare nalatigheid in het houden van godvruchtige oefeningen ter eere zijner H. Moeder herstellen zou, hetgeen Hij haar toestond.

Den volgenden dag, terwijl Gertruda bad, verscheen haar de Moeder Gods in tegenwoordigheid der altijd aanbiddelijke Drievuldigheid in de gedaante eener witte lelie met drie bladeren, waarvan het eene recht op stond, en de beide andere neergebogen waren. Dit gaf haar te verstaan, dat de H. Moeder Gods niet zonder reden de witte lelie der Drievuldigheid genoemd wordt, daar zij overvloediger en volmaakter dan eenig ander schepsel de deugden der H. Drievuldigheid in zich vereenigt, en die nimmer door de minste smet van zonde bevuilt heeft. Het rechtopstaande blad stelde de almacht van

God
neerg
liefde
wien
Nu g
nen,
als d
en d
nen
Vade
in l
van
van
ken
door
H.
bij:
dus
nen
dat
ber
Va
hei
bec
wi
ro
bli

God den Vader voor, en de twee neergebogen bladeren de wijsheid en liefde van den Zoon en den H. Geest wien de heilige Maagd zoo nabij komt. Nu gaf haar de H. Maagd te kennen, dat, indien iemand haar groet als de witte lelie der Drievuldigheid en de roos des hemels, zij haar toonen zal, wat zij op de almacht des Vaders vermag, hoe bekwaam zij is in het bewerken van de zaligheid van den mensch door de wijsheid van den Zoon, en met welke uitstekende liefde haar hart vervuld is door de liefde van den H. Geest. De H. Maagd voegde er deze woorden bij: »Ik zal diegenen, die mij aldus begroeten, in het uur van hunnen dood in zulke glorie verschijnen, dat zij eenen voorsmaak zullen hebben van de vreugde des hemels." Van dit oogenblik af groette de heilige dikwijls de H. Maagd of haar beeld met deze woorden: »Heil u, witte lelie der altijd vreedzame en roemrijke Drievuldigheid! heil u, blinkende roos en vreugde des he-

mels, uit wie de Koning des hemels geboren, en met wier melk Hij gevoed werd; Voed ook onze zielen door de toedeeling uwer Goddelijke invloed en leiding."

HOOFDSTUK II.

HOE KRACHTIG DE HEILIGE MAAGD, DIE GENEN BESCHERMT, DIE HAAR AANROEPEN,
EN HOE WIJ ONZE NALATIGHEDEN
IN HAAR TE DIENEN, KUNNEN
HERSTELLEN.

Op het gedenkwaardige feest van de geboorte der H. Maagd, droeg Gertruda, nadat zij zooveel *Ave Maria's* had gebeden, als zij dagen in haars moeders schoot doorgebracht had, deze godvruchtig aan de H. Maagd op, en vroeg welke verdienste diegenen zouden hebben, die de zelfde godsvrucht oefenden. De goedertierene Moeder antwoordde: »Zij zullen een bijzonder aandeel verdienen in de vreugden, die ik in den hemel geniet,

en di
mede
altijd
digh
Aa
zag
de e
midd
troon
van
digd
en o
ving
dien
van
eerb
zag
ling
tak
vers
en
de
den
ein
gel
om
sie

hemels en die steeds hernieuwd worden, als-
 j ge- mede in de deugden, waarmede de
 zielen altijd heilige en roemrijke Drievul-
 elijke digheid mij vereert."

Aan den Antiphoon *Ave decus*,
 zag zij den hemel opengaan, terwijl
 de engelen nederdaalden, en in het
 midden van het koor een prachtigen
 troon plaatsten, waarop de Koningin
 van glorie gezeten was, en verkon-
 digde hoe minzaam zij de gebeden
 en de godsvrucht op dit feest ont-
 ving. De engelen stonden rondom
 dien troon, en dienden de Moeder
 van hunnen God met den grootsten
 eerbied en de grootste vreugde. Ook
 zag de heilige bij elke der klooster-
 lingen eenen engel staan met eenen
 tak in de hand; en die tak droeg
 verscheidene soorten van vruchten
 en bloemen, overeenstemmende met
 de godsvrucht der zuster, die door
 den engel begeleid werd. Bij het
 eindigen der dienst brachten de en-
 gelen die takken bij de H. Maagd
 om daarmede haren troon te ver-
 sieren. Toen riep Gertruda uit:

»Helaas! goede Moeder, ik verdien niet aldus met de kooren der gelukzaligen vereenigd te worden.» Maar de H. Maagd gaf ten antwoord: »Uw goede wil is genoeg; en het godvruchtige voornemen, dat gij bij de Vespers hadt, van uwe gebeden door het zoete Hart mijns Zoons te mijner eer op te dragen, overtreft verre elk ligchamelijk werk; ten einde u daarvan te verzekeren zal ik de aanbiddelijke Drievuldigheid den tak met vruchten en bloemen schenken als eene offerande van de hoogste verdienste.»

Bij de Metten zag zij hoe de engelen de bloemen en vruchten van de verschillende goede meeningen der kloosterlingen verzamelden, en die aan de Moeder-Maagd aanboden. De bloemen schenen schitterender en schooner naar mate den ernst van ieder, — en de zoetheid der vruchten stemde overeen met de zuiverheid en vurigheid harer godsvrucht.

Bij het *Gloria Patri* van het vierde antwoord, terwijl Gertruda de onuit-

sprek
ondo
en d
Gees
zoo
tot b
de l
Drie
delij
aan
sche
kan
stor
zege
als e

I
Ant
per
eere
met
ont
zal
stig
bel
ber

—
(1)

sprekelijke macht des Vaders, de ondoorgrondelijke wijsheid des Zoons en de wonderbare macht des Heiligen Geestes prees, die ons een schepsel zoo vol van genade gegeven hebben tot bevordering onzer zaligheid, stond de heilige Maagd voor de heilige Drievuldigheid, biddende dat de Goddelijke almacht, wijsheid en goedheid aan Gertruda zooveel genade zou schenken als een schepsel verlangen kan; en de heilige Drievuldigheid stortte over hare ziel overvloedige zegeningen en genaden uit, die haar als een verkwikkende regen besproeide.

Daarna zong de H. Gertruda den Antiphoon *Quam pulchra es*, in den persoon van den Zoon Gods, ter eere van Zijnen Vader. Dit werd met groote liefde door den Heer ontvangen, die tot haar zeide: »Ik zal u te geschikter tijd overeenkomstig mijne koninklijke milddadigheid beloonen voor de eer, die gij mijne beminde Moeder bewezen hebt. (1)

(1) „Dulcissimæ genetrici.”

Bij den Antiphoon *Adest*, toen de woorden *Ipsa intercedat pro peccatis nostris* gezongen werden zag zij de heilige Maagd, die een perkament in de hand hield, waarop de woorden: »Zij zal de middelares zijn" in gouden letteren geschreven waren, en zij bood het door middel der engelen den Heer aan, die haar liefderijk antwoordde: »Door mijne almogendheid schenk ik u volmacht, jegens allen, die uwe hulp inroepen, op de u aangenaamste wijze genadig te zijn."

Toen het *Ave præclara* onder de Mis gezongen werd, wendde zich de heilige Maagd bij de woorden *Ora Virgo nos* tot haren Zoon, en bad met gevouwen handen voor de kloosterlingen. De Heer keerde zich daarop tot hen, en zegende hen met het teeken des kruises, om hen voor te bereiden tot het ontvangen van het aanbiddelijk Sakrament van Zijn vleesch en bloed.

Bij de woorden *Audi nos* scheen de heilige Maagd met haar goddelijken Zoon op een hoogen troon ge-

zeten
aldus
voor
heid
hart
bemi
woo
strel
het
wen
ging
bad
bij
terv
wer
wer
A
ren
dat
te
Go
He
die
ik
in
uw
da

zeten; en de H. Gertruda sprak haar aldus aan: »Waarom bidt gij niet voor ons, Moeder van barmhartigheid?" Zij antwoordde: »Ik spreek hart aan hart voor u met mijnen beminde." Daarna, terwijl de zelfde woorden andermaal herhaald werden strekte de H. Maagd hare hand uit over het klooster, alsof zij zich met hunne wenschen vereenigde, en in vereeniging met hen, haar goddelijken Zoon bad; en haar koninklijke Zoon sprak bij het volgende vers, *Salve nos, Jesu* terwijl hij zich tot de kloosterlingen wendde: »Ik ben bereid al uwe wenschen te vervullen.

Als Gertruda daarna aan het naderend feest dacht, en vurig wenschte dat haar hart bereid zou zijn het te vieren, zeide zij tot de Moeder Gods: »Aangezien de glorie uwer Hemelvaart de zielen treft van hen, die ze zoo diep overwegen, verlang ik zeer te weten wat de engelen in den hemel denken over het feest uwer geboorte, opdat onze godsvrucht daardoor op aarde toeneme." De

heilige Maagd antwoordde: » De engelen herdenken de onuitsprekelijke vreugde, die ik in den schoot mijner moeder gevoelde, wanneer zij mij met den diepsten eerbied hunne hulde aanbieden. De aartsengelen overwegen insgelijks, in den spiegel der heilige Drievuldigheid, de uitstekende gunsten en genaden, die God mij boven alle schepselen verleendde, en dienen mij evenzeer; terwijl alle hemelsche orden zich vereenigen om mij tot eer van God te dienen en te helpen; en daarvoor worden zij nu met bijzondere vreugde beloond.»

Toen bij de kompletten het *Salve Regina* (1) gezongen werd, betuigde

(1) Anthem voor de Vespers van den zaterdag der H. Drievuldigheid tot den Advent. Algemeen gelooft men, dat Adelmar, bisschop van Puy, die roerende godvruchtige gebeden maakte; de laatste woorden „O goedertieren,” enz. werden er door den H. Bernardus bijgevoegd. Adelmar leefde in de elfde eeuw, en het *Salve Regina* werd omstreeks dien tijd in de kerkelijke diensten ingelascht. Sommige schrijvers schrijven dit aan Herman Contractus, een Benedictijner monnik van dien tijd toe.

de H. Gertruda aan God haar leed-
wezen, dat zij Zijne Moeder nooit
met de haar verschuldigde vereering
gediend had, en zij droeg dien An-
tiphoon door het Hart van Jesus op
om die gebreken te herstellen; en
de Heer voorzag in hare onvolko-
menheden door kleine gouden bui-
zen, die van Zijn Hart uitgingen naar
het hart Zijner maagdelijke Moeder,
en waardoor hij de teederheid Zijner
kinderlijke genegenheid voor haar uit-
stortte. Wij kunnen ook onze na-
latigheden herstellen door het volgende
of een ander dergelijk gebed.

O zoetste Jesus, ik smeeU U bij
de liefde, die U in den schoot der
zuiverste Maagd het vleesch deed
aannemen, dat Gij onze gebreken in
het dienen en vereeren dier aller-
goedertierenste Moeder, die altijd
bereid is, ons in alle noodwendig-
heden met moederlijke teederheid bij
te staan, wilt herstellen. Draag haar,
o zoetste Jesus, de overvloedige ge-
lukzaligheid van uw allerzoetst Hart
op; draag haar uwe Goddelijke voor-

liefde op, die haar voor alle eeuwen
 boven alle schepselen uitverkoor om
 uwe Moeder te zijn, en die haar met
 alle genaden en deugden verrijkte;
 herinner haar al de teederheid, die
 Gij haar gedurende uw verblijf op
 aarde betoondet, uwe kinderlijke ge-
 hoorzaamheid in alles jegens haar,
 en vooral uwe zorg in het uur van
 uwen dood, toen Gij uwe eigen smar-
 ten vergaat om de hare te troosten,
 en haar eenen zoon schonkt, herin-
 ner haar ook de vreugde en glorie
 harer Hemelvaart toen zij boven alle
 kooren der engelen verheven, de
 Koningin van hemel en aarde werd.
 Geef dus, goede Jezus, dat uwe Moe-
 der ons goedgunstig zij, opdat wij
 in leven en dood in haar voorspraak
 en bescherming vinden."

Bij het *Eia ergo*, toen de H. Ger-
 truda die allergoedertierenste Moeder
 aanriep, zag zij, dat zij zich tot haar
 boog, alsof zij door koorden tot haar
 getrokken werd; daardoor begreep zij,
 dat, wanneer wij haar godvruchtig
 als onze *voorspreekster* aanroepen,

hare
 bew
 kan
 den
 deed
 de
 zegg
 oog
 god
 zij
 erla
 den
 min
 wo
 ter
 daa
 gro
 lig
 M
 uu
 me
 sta
 sc
 zij
 hu
 u

hare moederlijke teederheid zoodanig bewogen wordt, dat zij niet nalaten kan ons bij te staan. Bij de woorden *Illos tuos misericordes oculos*, deed de heilige Maagd haren Zoon de oogen naar de aarde wenden, zeggende: »Dit zijn mijne barmhartige oogen, die ik tot allenwend, die mij godvruchtig aanroepen, en waarvan zij de vrucht der eeuwige zaligheid erlangen." Toen leerde de heilige van den Heer, Zijne heilige Moeder ten minste dagelijks te groeten met de woorden *Eia ergo*, en *Advocata nostra*, terwijl Hij haar verzekerde, dat zij daardoor in het uur van haren dood grooten troost zou verwerven.

De H. Gertruda droeg nu de heilige Maagd honderd en vijftig *Ave Maria's* op, haar smeekende, in het uur van haren dood haar door hare moederlijke teederheid te willen bijstaan; en ieder woord dat zij sprak scheen een stuk gouds, dat de Heer zijne Moeder aanbood, die ze tot hulp en troost der heilige in het uur van haren dood aanwendde. Aldus

leerde zij, dat, wanneer wij ons einde aan eenen Heilige aanbevelen, de gebeden, die wij hem te dien einde opdragen, voor den stoel des Rechters gebracht worden, en de Heilige aan wien wij ons aanbevelen hebben, als onze voorspreker wordt aange-
wezen.

HOOFDSTUK III.

HOE WIJ HET LIJDEN VAN CHRISTUS KUN-
NEN OVERWEGEN, EN DEN LOF DER
MAAGDELIJKE MOEDER GODS KUNNEN
VERKONDIGEN DOOR HET BIDDEN
DER ZEVEN KERKELIJKE
GETIJDEN.

Op zekeren nacht, toen Gertruda waakte, en zich bezig hield met het overwegen van het lijden des Heeren, sprak zij, daar zij zich zeer vermoeid gevoelde, ofschoon zij de Metten nog niet gelezen had, volgende tot den Heer: »Ach Heer, dewijl Gij weet, dat mijne zwakheid rust vordert, leer mij welke eer en

welke dienst ik uwe heilige Moeder kan bewijzen nu het niet in mijne macht is hare gebeden te lezen." (1) Verheerlijk Mij," antwoordde de Heer, »door mijn minnend Hart voor de onschuld dier onbevleete maagdelijkheid, waardoor zij als maagd mij ontving, als maagd mij baarde en na het baren eene zuivere en vlekkelooze maagd bleef; aldus mijne onschuld navolgende, toen ik op het uur der Metten tot verlossing van het menschelijk geslacht ontvangen, en gebonden, met roeden en vuisten geslagen, en mededoogenloos met allerlei soort van ellende en schande overladen werd." Terwijl zij dit deed, scheen het haar toe, dat de Heer Zijn goddelijk Hart aan de allerheiligste Maagd, Zijne Moeder, aanbod in de gedaante eens bekers, opdat

(1) Niet uit verplichting, maar gebeden door sommige kloosterlingen, die niet gehouden zijn de Goddelijke gebeden te bidden, en ook door verscheidene van de bespiegelende orden als eene oefening van godsvrucht, na de gebeden, die zij verplicht zijn te doen.

zij daaruit drinken zou, en opdat hare ziel, door dien zoeten drank verzadigd (of liever daardoor overvloediglijk bedwelmd) met eene alles overtreffende blijdschap zou vervuld worden.

Daarna prees Gertruda de heilige Maagd, zeggende: »Ik groet u, allerheiligste Moeder, verheven heiligdom van den Heiligen Geest, door het zoetste Hart van Jesus Christus, uw lieven Zoon en den Zoon van den eeuwigen Vader, terwijl ik u smeeke ons in al onze noodwendigheden bij te staan, nu en in het uur van onzen dood. Amen." Zij wist dat, wanneer iemand den Heer door die woorden verheerlijkte, en er tot lof van de heilige Maagd bijvoegde, »ik prijs en groet u, o Moeder," enz., de Heer haar telkens Zijn goddelijk Hart aanbod, om haar op de boven beschreven wijze te voldoen; zij wist dat het de Koningin der maagden eene uitstekende voldoening gaf, aldus gegroet te worden, en zij dit beloonen zou overeenkomstig de grootheid harer milddadigheid en moederlijke teederheid.

De
mij in
zoetst
neder
Maagd
reidd
door
waar
lever
zelfs
om
men
»
vur
lige
eeu
lijk
vo
wa
m
pe
o
g
l
s

De Heer voegde er dan bij: »Loof mij in het uur der Primen, door mijn zoetst Hart, voor de allervreedzaamste nederigheid, waarmede de onbevleete Maagd zich meer en meer voorbereidde om mij te ontvangen en waardoor zij, de nederigheid navolgde, waarmede ik, die de rechter van levenden en dooden ben, mij op het zelfde uur aan een heiden overgaf, om door hem tot verlossing van het menschedom geoordeeld te worden.

»Loof mij bij de Tertiën voor de vurige verlangens, waarmede de heilige Maagd mij uit den schoot mijns eeuwigen Vaders in haren maagdelijken schoot ontving, en mij navolgde in het vuur en den ijver, waarmede ik de verlossing van den mensch verlangde, toen ik, met zweepen geslagenen met doornen gekroond, op het derde uur met bovenmatig geduld en zachtmoedigheid een eerloos en schandelijk kruishout op mijne schouderen droeg.

»Loof mij bij de Sexsten voor de vaste hoop, waarmede de hemelsche

Maagd mij wilde verheerlijken door de zuiverheid harer bedoelingen, waarin zij mij navolgde toen ik, aan het kruishout hangende in al de bitterheid en angsten des doods, met mijne gansche ziel naar de verlossing van het menschelijk geslacht haakte, uitroepende: »Ik heb dorst!» — dat wil zeggen naar de verlossing van den mensch, zoodat ik, ware het noodig geweest nog meerder en bitterder kwellingen te lijden, die gaarne tot hunne verlossing zou verdragen hebben.

»Loof mij bij de Nonen voor de vurige en wederkeerige liefde, die mijn goddelijk Hart met dat der onbevleete Maagd vereenigde, en die mijne glorierijke Godheid onafscheidelijk met mijne menschheid in haren kuischen schoot verbond, terwijl zij mij in mijn sterfelijk leven navolgde, tot ik op het negende uur tot zaligheid van den mensch aan het kruishout stierf.

»Loof mij bij de Vespers voor het standvastig geloof mijner heilige

Moede
Apost
allen
de ge
ik na
borgt
zielen
barm
tot d
»I
de o
med
deug
en
's m
zoo
doo
kor
ber
in
ne
rin
w
w

Moeder tijdens de wanhoop mijner Apostelen en de vertwijfeling van allen bij mijnen dood; waardoor zij de getrouwheid navolgde, waarmede ik na mijnen dood in het voorgeborgte der hel nederdaalde, om die zielen door mijne almogende hand en barmhartigheid te velossen, en hen tot de vreugde des paradijzes te leiden.

»Loof mij bij de Kompten voor de onvergelykelijke volharding, waarmede mijne zoetste Moeder in iedere deugd, zelfs tot het einde volhardde, en mij navolgde in het werk van 's menschen verlossing, die ik met zooveel zorg volbracht dat ik, na door den wreedsten dood hunne volkomene verlossing verworven te hebben, nog mijn onvergankelijk ligchaam in het graf liet leggen om te toonen, dat er geen hoon of vernedering is, waarvan ik mij voor het welzijn van den mensch niet onderwerpen zou.»

HOOFDSTUK IV.

HOE GERTRUDA DOOR HET HART VAN JESUS
LEERDE ZIJNE HEILIGE MOEDER TE VER-
EEREN OP HET FEEST ZIJNER GEBORTE.

Madat de heilige het grootste gedeelte van den nacht, die kersnacht voorafgaat, met waken doorgebracht, en zich geheel en al bezig gehouden had met overwegingen over het antwoord *De illa occulta*, waarin zij groot vermaak schiep, geraakte zij plotseling in eene geestverrukking, en zag Jesus zoet en vreedzaam rusten in den schoot Zijns Vaders; en de wenschen, die Hem opgedragen werden door hen, die dit feest met groote godsvrucht verlangden door te brengen, verschenen in de gedaanten eener wolk. Toen zond die schoone en lieve Jesus uit Zijn Goddelijk Hart een licht, dat zich over die wolk verspreidde, en hun den weg aanwees langs welken zij tot Hem zouden komen. Terwijl

iedere
dat
de g
hadd
ande
tot
het
terw
eige
den
eind
lich
T
doo
Goo
har
ze
van
ied
een
lan
de
ie
H
ha
li
da

iedereen God naderde, bemerkte zij, dat diegenen, die zich nederig in de gebeden van anderen aanbevolen hadden, aan de hand gingen van anderen, die hem omringden, en aldus tot God gingen in den glans van het licht, dat uit Zijn hart straalde; terwijl diegenen, die alleen op hunne eigene pogingen en gebeden vertrouwden, van dit pad afdwaalden, doch eindelijk het doel bereikten door een licht, dat hun van God kwam.

Toen de heilige wenschte te weten door welke bijzondere genade het Gode behaagd had, zich aan ieder harer zusters mede te deelen, zag zij ze onmiddellijk allen in den schoot van den Zoon Gods, rusten, waar ieder met vreugde vervuld werd overeenkomstig hare gesteldheid en verlangens. Zij bemerkte, dat de eene de andere niet hinderde, maar dat ieder zoo volkomen God bezat, alsof Hij zich aan ieder in het bijzonder had gegeven; dat sommigen Hem liefdevol omhelsden als een kind, dat op het punt staat voor ons ge-

JESUS
VER-
TE.

otste
die
oor-
ezig
over
arin
akte
uk-
ed-
jns
em
die
er-
ne-
lk.
us
t,
e,
en
ijl

boren te worden; dat anderen Hem aanzagen als een getrouwen vriend, wien zij daarom elk geheim van haar hart konden openbaren; terwijl nog anderen, de geheele vreugde harer ziel uitstortende, Hem liefkoosden als eenen bruidegom, gekozen uit duizend, en meer bemind dan allen zoodat ieder in Hem op de zuiverste en heiligste wijze de vervulling harer persoonlijke wenschen vond.

Toen ging de heilige voorwaarts, en wierp zich overeenkomstig hare gewoonte aan de voeten des Heeren, zeggende: »O allerliefste Heer, hoe moet mijne gesteldheid zijn, en welke godsvrucht kan ik uwe allerheiligste Moeder bij deze goddelijke geboorte opdragen, daar mijne lichamelijke ongesteldheid mij belet, de gebeden te lezen, waartoe mijn staat mij verplicht?" Het scheen haar nu toe, dat de Heer, begaan met hare ellende, alles wat zij tot eer van God of tot heil der zielen gedurende den advent gezegd had, verzamelde, en het liefdevol aan Zijne zoete Moeder, die in

glori
opdr
de v
tot
voor
nala
dier
ma
and
daa
na
ha
De
me
en
he
su
m
b
v
v
d
h
r

glorie aan Zijne zijde gezeten was, opdroeg; en hierbij voegde Hij al de vruchten, die hare woorden, zelfs tot het einde der eeuwen mochten voortbrengen, om te voorzien in de nalatigheden, waaraan zij zich in hare dienst mocht hebben schuldig gemaakt. De Moeder Gods, die offerande ontvangen hebbende, scheen daarmede als versierd, en Gertruda naderde haar, haar smeevende om hare tusschenkomst bij haren Zoon. De heilige Maagd wendde zich nu met een minzaam gelaat tot Hem, en Hem omhelsd hebbende, sprak zij hem aldus toe: »Beminderde zoon, ik smee U, uwe genegenheid met de mijne te vereenigen, en aan de gebeden dezer ziel, die U met zooveel vurigheid bemint, alles toe te staan wat zij van U verlangt." Daarop sprak de heilige tot den Heer: »O zoetheid mijner ziel! O liefste en beminnenswaardige Jesus! O dierbaarste van allen, die dierbaar zijn!" Na deze en vele dergelijke woorden gezegd te hebben, riep zij uit: »Wat

vrucht kunnen die woorden van een zoo laag schepsel hebben? De Heer antwoordde: Wat doet het ter zake, welke soort van hout gebruikt wordt om reukwerken en wierookvaten te ontsteken, daar zij, waarmede zij ook ontstoken zijn, steeds den zelfden geur verspreiden? Wanneer mij dus iemand zegt: Zoetste Heer," enz. van welk belang is het dan of zij zich uitwendig laag achten, daar mijne goedheid, als een brandend reukwerk, geuren verspreidt, die mij een uiterst genoeggen verschaffen, en aan diegenen, die het door hunne woorden in beweging brengen, eene zoetheid schenken, die hun een voorsmaak is van het eeuwige leven?"

HOOFDSTUK V.

VERSCHIJNING DER HEILIGE MAAGD OP
KERSNAGHT.

Toen de heilige in den nacht der geboorte, tijdens de Metten, deze

oefen
Heer
getro
woor
zij d
Godh
vloei
God
ten,
men
gaf
onb
aldu
lige
der
vru
Met
A
dac
bev
nee
on
ne
go
on
te
an

oefeningen voortzette, trok haar de Heer, om aan hare gevoelens van getrouwheid en godsvrucht te beantwoorden, geheel en al tot zich, zoodat zij door eene zoete invloeiing Zijner Godheid in hare ziel, en eene terugvloeijing van kennis uit hare ziel tot God alles wist wat er bij de Metten, hetzij Responsoriums, hetzij Psalmen, gezongen was; en deze kennis gaf haar eene onuitsprekelijke en onbegrijpelijke vreugde. Terwijl dit aldus voortduurde, zag zij alle heiligen voor den troon van den Koning der koningen, met groote godsvrucht te Zijner eer en glorie, de Metten lezen.

Als zij aan verschillende personen dacht, die zich in hare gebeden aanbevolen hadden, zeide zij met groote nederigheid: »Hoe kan ik, die zoo onwaardig ben, bidden voor personen, die U met zooveel ijver en godsvrucht loven, aangezien mijne ongesteldheid mij belet hun voorbeeld te volgen?» De Heer gaf haar ten antwoord: »Gij kunt zeer goed voor

die personen bidden, want ik heb u in den schoot mijner vaderlijke goedheid verborgen, opdat gij van mij vragen en verkrijgen zoudt wat gij begeert." »Maar, Heer," hervatte de heilige, »daar het U behaagt, dat ik voor hen bid, smeeik ik U eenen tijd te bepalen, waarop ik dit met getrouwheid op eene U waardige en hun nuttige wijze doen kan, zonder van het geluk beroofd te worden, waarmede Gij mij vereert, door mij uwe hemelsche vreugden mede te deelen." De Heer antwoordde daarop: »Beveel ieder hunner in mijne goddelijke goedheid en liefde, daar het die liefde is, die mij uit den schoot mijns Vaders deed nederdalen om den mensch te dienen," Toen zij ieder afzonderlijk had opgenoemd, voorzag de Heer, door Zijne teedere liefde overwonnen, uit medelijdende barmhartigheid, in de behoeften van allen.

Hierna verscheen haar de heilige Maagd, zittende naast haar goddelijken Zoon; en toen het *Descendit de*

cælis (Heer, heid u schoo- lige M Hij z aan,

(1) M
Deus v
virginis
carne
per cla
condito
geboren
schoot
vleesch
de ges
leven,
den zo

Door
volgen
worden
over d
de oost
H. Hi
terpoo
spreek
moon
het zin
vleesch
en wer

cælis (1) gezongen werd, verscheen de Heer, om aan de bovenmatige goedheid te herinneren, die Hem uit den schoot Zijns Vaders in dien der heilige Maagd had doen nederdalen, en Hij zag Zijne Moeder zoo liefdevol aan, dat haar hart er door bewogen

(1) Metten voor Kersdag. „*Descendit de cæles Deus verus, a Pater genitus, introivit in uterum virginis, nobis ut appareret visibilis, indutus carne humana, protoparente edita: Et exivit per clausam portam, Deus et homo, lux et vita conditor munda.*” — „De ware God, uit den Vader geboren, daalde van den hemel en trad in den schoot der Maagd, opdat hij ons zichtbaar in het vleesch onzer eerste ouders verschijnen, en door de gesloten poort als God en mensch, licht en leven, en schepper der wereld te voorschijn treden zou.”

Door deze *clausam portam* van Ezechiël moet volgens de kerkvaders de heilige Maagd verstaan worden. De H. Bernardus zegt in zijn sermooon over de twaalf voorrechten B. V. M., dat Maria de oosterpoort is, waar slechts één door kon. De H. Hieronymus schrijft: „Zij (Maria) is de oosterpoort, waarvan Ezechiël als altijd gesloten spreekt.” De H. Augustinus zegt in zijn sermooon op de geboorte: „De gesloten poort is het zinnebeeld der zuiverheid van haar onbevlekt vleesch. Zij bleef ongeschonden na het baren, en werd heiliger door de ontvangenis.”

werd: en door Zijne omhelzing hernieuwde Hij alle vreugden, die zij tijdens Zijne heilige menschheid op aarde gesmaakt had.

Zij zag ook den heiligen en maagdelijken schoot van de Moeder Gods, die helder was als kristal, en waarin de Heer in de gedaante van een kind verscheen ijlings en liefdevol naar haar hart vlugtte: hieruit leerde zij dat, gelijk de menschheid van Christus zich met maagdelijke melk voedde, Zijne Godheid zich voedt met de zuiverheid en liefde van haar hart. Bij het antwoord *verbum caro factum est*, (1) toen alle zusters eene diepe buiging maakten ter eere van de menschwording van Jesus Christus, hoorde zij Hem zeggen: »Als iemand zich bij deze woorden uit godsvrucht en dankbaarheid buigt, mij dankende, dat ik om zijnentwil mensch geworden ben, buig ik mij ook tot hem uit

(1) Responsorium, Les XII, Nachtgebed III, het *Te Deum* volgt, en op kersnacht wordt de kersmis gelezen, waarna de lofzangen beginnen.

zuiver
ik d
ten a
mens
opda
die p
Bij
heilig
dubb
moed
rech
kend
wijl
zij i
en o
voor
toe
waar
dege
den
vuld
zeer
zou
verv
ten
nede
dege

her-
ij tij-
l op

maag-
ods,
aarin
een
devol
eerde
van
melk
voedt
haar
caro
eene
van
stus,
mand
rucht
ende,
ewor-
m uit

ed III,
rdt de
nen.

zuiveren aandrang mijner goedheid, en ik draag uit het diepste mijns harten al de vrucht en verdienste mijner menschheid aan God den Vader op, opdat de eeuwige gelukzaligheid van die personen verdubbeld worden."

Bij de woorden *et veritatis* trad de heilige Maagd te voorschijn met het dubbele sieraad harer maagdelijkheid en moederschap, en de eerste zuster te rechter zijde van het koor toesprekende, omhelsde zij haar teeder, terwijl zij haar goddelijken Zoon, die zij in hare armen hield, voorstelde; en op die wijze naar iedere zuster voortgaande, stond zij ieder harer toe dat onvergelykelijk beminnenswaardig Kind te omhelzen. Onder degenen, die aldus begunstigd werden, hielden Hem eenigen allerzorgvuldigst in hare armen, en schenen zeer angstig dat Hij enig ongemak zou lijden; anderen, in tegendeel, verwaarloosden die voorzorg, en lieten Zijn hoofd op eene pijnlijke wijze nederhangen. Hieruit leerde zij, dat degenen, die geen anderen wil had-

den dan God, het hoofd van den lieven Jesus op een zacht kussen lieten rusten, dat Hem door haren goeden wil ondersteunde; terwijl zij wier wil onbuigzaam en onvolmaakt was, het hoofd van het kindje Jesus lieten nederhangen. Laat ons dus, mijne beminden, ons hart en geweten, van allen eigenwil zuiveren, en den Heer met een volle en geheele onderwerping aan zijn welbehagen ons hart opdragen, daar Hij niets dan ons geestelijk geluk beoogt. Waarom zouden wij, zelfs door de geringste kleinigheid, de rust en troost van een zoo teeder Kindje storen, dat met zooveel goedheid en liefde tot ons komt?

Onder de mis *Dominus dixit* (1) deelde haar de Heer andermaal de kennis mede van al wat er gezegd werd, hetgeen haar een onuitsprekelijk genoeggen verschafte.

(1) Introitus van de eerste of kersmis. *Primogenitus* — waarschijnlijk eene verwijzing naar het Evangelie voor de mis.

Da
in ex
nitus
dat
paste
de on
werel
de k
verdi
heilig
»Noe
eerst
gebo
eerst
door
ders
ik u
genl
geno
B
den
tige
den
den
die
Jesu
dru.

Dan begon zij van af het *Gloria in excelsis* tot de woorden *Primogenitus Mariae virginis matris* te denken, dat de titel van *eenige Zoon* beter pasten dan van eerstgeborene, omdat de onbevleete slechts dezen Zoon ter wereld gebracht heeft, dien zij door de kracht van den heiligen Geest verdiende te ontvangen; doch de heilige Maagd zeide haar liefdevol: »Noem mijn beminden Jesus mijn eerstgeborenen, liever dan mijn eeniggeborenen, want ik bracht Hem het eerst voort; doch na Hem of liever door Hem heb ik tot u zijne broeders en mijne kinderen gemaakt, toen ik u door de moederlijke toegene- genheid, die ik u toedraag, heb aan- genomen.

(1) Bij de offerande zag de heilige in den geest de zusters al de godvruch- tige oefeningen, welke zij gedurende den advent gehouden hadden, aan den Heer opgedragen. Eenigen legden die in den schoot van het kindje Jesus, welks beeld in hare ziel ge- drukt was; en de de heilige Maagd boog

zich met onvergelykelijke minzaamheid tot ieder harer, terwijl zij haar goddelijken Zoon zoodanig plaatste, dat Hij in Zijne handen ontvangen kon wat zij Hem opdroegen; anderen schenen het altaar te naderen, en bleven te midden van het koor, waar zij hunne gebeden aan de heilige Maagd en haren Zoon opdroegen; doch Hij was niet zoodanig geplaatst, dat Hij die ontvangen kon, en gaf te dien einde eenige teekens. Zij begreep daaruit dat zij, die hunne offeranden in den schoot van het kind Jesus legden, diegenen waren, welke met geheel haar hart, waarin Hij geestelijkerwijze geboren was, met den Heer vereenigd waren, en dat de heilige Maagd haar daarin uit alle kracht bijstond, door zich met haar in hare godsvrucht en geestelijken vooruitgang te verheugen; maar zij, die hare gaven te midden van het koor opgedragen hadden, waren diegenen, welke slechts op dien feestdag aan de geboorte des Heeren dachten, en zich die slechts her-

inner
der I
N
konin
goed
die
hebb
wett
gewo
gees
gods
in
wor
haar
ning
zij
en
dus
den
wor
was
bij
voc
den
sch
we

innerden door de bijzondere godsvrucht der Kerk.

Nu naderde die zalige ziel den koning van glorie, om Hem den goeden wil dergenen op te dragen, die vele dingen volbracht zouden hebben, indien zij daarin niet door wettige oorzaken waren verhinderd geworden. En zij vernam in den geest, dat alle gebeden, welke met godsvrucht gestort waren, als paarden in het zakboekje zouden geplaatst worden, en dat de goede wil van haar die de zelfde godvruchtige oefeningen zouden gehouden hebben, als zij daartoe in staat waren geweest, en die zich daarover bedroefden en dus ook om die nalatigheid vernederden, in den ketting geplaatst zouden worden, waarmede de Heer versierd was, en dat zij door die nabijheid bij het Hart van Jesus zoodanig voordeel zouden trekken, dat zij als den sleutel zouden hebben van een schat, die alles bevatte, wat zij slechts wenschten.

HOOFDSTUK VI.

HOE WIJ DE HEILIGE MOEDER GODS MOE-
TEN GROETEN EN VEREEREN.

Daar Gertruda op het feest der Hemelvaart ziek was, was zij niet in staat haar voornemen te volbrengen, om zooveel *Ave Maria's* te bidden, als de heilige Maagd jaren op aarde had geleefd; zij trachtte echter eenigermate in die godsvrucht te voorzien door de drie verzuchtingen — *Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum*. Toen zij die met groote vurigheid voor zich zelve en voor allen, die aan hare zorg toevertrouwd waren, opdroeg verscheen haar de heilige Maagd vol glorie, gehuld in een groenen mantel, die met gouden bloemen, in den vorm van klaverbladen, bedekt was, en sprak tot haar: »Zie hoe ik versierd ben met zooveel bloemen, als diegenen voor wie gij gebeden hebt, woorden hebben gesproken in het verzoek, dat zij tot mij richtten; de glans dezer bloemen stemt overeen

met
en in
wend
mijn
heme

De
de H
zesb
dier
gest
drie
de
eene
den
drie
drie
Ma
ziek
blac
bijg
bel
Zij
het
en
ha
en
da

met de vurigheid hunner gebeden; en ik zal dit tot hun voordeel aanwenden, om hen aangenamer aan mijnen Zoon en aan geheel het hemelsch hof te maken."

De H. Gertruda bemerkte ook dat de H. Maagd onder de klaverbladeren zesbladerige rozen had, en dat drie dier bladeren van goud en met edelgesteenten bezet waren, terwijl de drie anderen, die afwisselend tusschen de drie vorigen stonden, zich door eene bewonderenswaardige verscheidenheid van kleuren kenmerkten. De drie gouden bladeren beduiden de drievoudige verdeelingen van het *Ave Maria*, welke zij gedurende hare ziekte gemaakt had; en de drie overige bladeren werden er door den Heer bijgevoegd — het eerste om haar te beloonen voor de liefde, waarmede zij Zijne zoetste Moeder groette en prees; het tweede, voor hare bescheidenheid en voorzichtigheid in het besturen harergodsvruchtgedurende hare ziekte, en het derde, voor het vertrouwen, dat zij had, dat de Heer en zijne be-

minde Moeder het weinige, dat zij gedaan had, zouden aannemen.

Bij de Primen smeekte Gertruda den Heer, dat Hij haar de gunst Zijner heilige Moeder verwerven zou, daar zij vreesde haar nooit eene voldoende godsvrucht toegedragen te hebben. Na Zijne goddelijke Moeder menig blijk van teederheid en kinderlijke genegenheid te hebben gegeven, sprak haar de Heer aldus aan: »Herinner u, geliefde Moeder, dat Ik om uwent wil inschikkelijk ben jegens de zondaars, en beschouw Mijne uitverkorene, alsof zij u geheel haar leven met godsvrucht gediend hadde.”

Bij deze woorden gaf zich die zuiverste Moeder geheel en al aan Gertruda ter wille van haren goddelijken Zoon. Toen de collecten, *Deus, qui virginalem* (1) gedurende de Mis gelezen werden, verscheen de Heer om in Zijne heilige Moeder al de vreugden te hernieuwen, die zij gevoeld had bij Zijne ontvangenis, Zijne geboorte,

(1) Collecten voor de Mis op Hemelvaart.

en de andere geheimen Zijner menscheid. Bij de woorden *Ut sua nos defensions munitis*, (1) welke de heilige met bijzondere godsvrucht las, zag zij de Moeder Gods haren mantel uitstrekken alsof zij in die schuilplaats allen, die hare bescherming zochten, wilde opnemen. De heilige engelen brachten dan allen, die zich zeer godvruchtig tot dit feest voorbereid hadden, en stelden die voor in de gedaante van schoone jonge maagden, welke als voor hare moeder voor haar stonden; terwijl die goede engelen haar verdedigden tegen de strikken der booze geesten, en zorgvuldig tot goede werken aanspoorden.

De heilige leerde hieruit, dat zij die engelachtige bescherming verkregen hadden door de woorden *Ut sua defensione*, enz.; want de engelen laten nooit na, op haar bevel diegenen te beschermen, welke die roemrijke Maagd aanroepen.

(2) „Opdat wij door hare bescherming gesterkt.” enz.

HOOFDSTUK VII.

HOE DE MOEDER GODS DE ZONDAARS
BIJSTAAT.

Daarna verschenen onder den mantel der heilige Maagd een aantal kleine dieren, (1) welke de zondaars voorstelden, die zich met godsvrucht tot haar wendden. De Moeder van barmhartigheid ontving hen met de teederste liefde, en bedekte hen met haren mantel, daardoor te kennen gevende, met welke voorkomendheid zij diegenen behandelt, welke tot haar hunne toevlucht nemen; hoe zij hen zelfs gedurende hunne afdwalingen beschermt, en door een oprecht berouw met haren Zoon verzoent, als zij hunne misslagen erkennen, en tot haar terugkeeren. Bij de Elevatie zag Gertruda, dat de Zaligmaker zich met al de vreugden Zijner Godheid en Menschheid, aan diegenen gaf, die de Mis met bijzondere godsvrucht ter.

(1) „Diversi generis bestiolæ.”

eere Zijner heilige Moeder hadden bijgewoond, en verlangd hadden haar op den dag harer Hemelvaart godvruchtig te dienen; zoodat zij, door de kracht van het aanbiddelijk Sacrament gesteund, in hunne goede begeerten gesterkt werden gelijk het voedsel het menschelijk ligchaam krachten geeft en versterkt.

Na de Mis gingen de aanwezigen naar het kapittel, en de heilige zag eene menigte engelen den Heer omringen, die met groote vreugde de aankomst der kloosterlingen scheen te verbeiden. Hierover verwonderd, zeide zij tot den Heer: »Waarom, Heere, zijt Gij naar dit kapittel gekomen, omringd door zooveel engelen, terwijl wij thans niet de zelfde godsvrucht hebben als op den vooravond uwer goddelijke geboorte?" De Heere antwoordde haar: »Ik kom als de Vader eens huisgezins, om diegenen te ontvangen, die uitgenoodigd zijn in mijn Huis te eten. Ook kom ik uit eerbied voor mijne Moeder, om het plechtige feest harer verhevene Hemel-

vaart aan te kondigen, en om allen, die zich met eene heilige gesteldheid tot het vieren van dat feest voorbereid hebben, te ontvangen, Nog kom ik om, door de kracht en het gezag mijner Godheid diegenen vergiffenis te schenken, die zich vernederen wegens de nalatigheden, waaraan zij zich met betrekking tot hunne orde hebben schuldig gemaakt." Hij voegde er nog bij: »Ik ben op al die feesten tegenwoordig, en zie al wat gij doet, ofschoon ik op den vooravond van het feest mijner geboorte op eene bijzondere wijze aanwezig was."

HOOFDSTUK VIII.

HOE DE H. GERTRUDA DE NONEN EN VES-
PERS BAD TER EERE DER HEILIGE MAAGD.

Terwijl Gertruda eens met buitengewone godsvrucht de Nonen bad, werd haar geopenbaard, dat de heilige Maagd daags voor hare Hemelvaart, van het uur der Nonen tot op het oogenblik van haar vertrek uit

deze
was,
in-ha
Gees
al de
zij w
wijze
derv
het
bov
I
hei
ter
ko
en
m
w
ge
d
E
li
M
g
I

deze wereld, zoo zeer in God verdiept was, dat er niets menschelijks meer in haar was, dat zij alleen door den Geest Gods leefde, en bij voorbaat al de hemelsche vreugden smaakte, die zij weldra eeuwig en op eene volmaakte wijze in den schoot van God zou ondervinden; en dat de Heer haar op het derde uur van den nacht met bovenmatige vreugd tot zich nam.

Des avonds bij de Vespers zag de heilige, dat de Heer al den lof, die ter eere Zijner heilige Moeder verkondigd werd, in Zijn Hart verzamelde en dien lof van daar uit als een onstuimigen vloed over haar uitstortte. Terwijl de Antiphoon *Ista pulchra es* gezongen werd, droeg de H. Gertruda den Heer die woorden door Zijn heilig Hart op, ter gedachtenis van de teedere liefkozingen, die Hij Zijne heilige Moeder bij de zelfde woorden had aangedaan; en deze godsvrucht, door het Hart van Jesus tot aan het hart van Maria doordringende, omringde haar als een gordel van sterren en troostte haar op eene wonderbare

wijze. Vele dier sterren schenen op den grond te vallen; (1) doch de heiligen verzamelden die, en boden ze met vreugd en bewondering den Heer aan. Dit beteekende, dat alle heiligen door de overvloedige verdiensten der heilige Maagd eene onuitsprekelijke vreugde, glorie en gelukzaligheid genieten.

Toen de gemeente het antwoord *Quae est ista?* (2) zong, zongen de engelen met hen. De Heer zelf hief het *Ista est speciosa* aan, terwijl de heilige Geest zijn goddelijk Hart aanvuurde om het uitmuntendste van alle schepselen te prijzen en te verheerlijken.

Bij den lofzang *Quem terra pontus;* scheen de heilige Maagd onbekwaam om de volheid van haren wellust te bevatten, en boog zich over den boezem

(1) „Pavimentum.”

(2) Vierde Antifoon van de Vespers, doch nu anders genaamd. De andere antwoorden staan ook in de tegenwoordige Getijden, alsmede de lofzang *Quem terra, enz.*

van

O g

D

de

strel

hen

besc

vers

op,

ter

gin

Ke

ph

een

ha

Ge

zie

M

ha

on

ha

zi

w

la

—

van haren Zoon tot aan de woorden
O gloriosa Domina. (1)

Dan scheen zij als opgewekt door de godsvrucht der geloovigen, en strekte hare hand over hen uit, om hen door hare moederlijke liefde te beschermen en te troosten. Bij het vers *Deo Patri*, stond zij andermaal op, en maakte drie diepe buigingen ter eere der heilige Drievuldigheid, en ging voort met bidden voor de geheele Kerk tot den *Magnificat*. Bij den antiphon *Virgo prudentissima*, zond zij een hemelsch licht naar allen, die haar godvruchtig aanriepen.

Bij eene andere gelegenheid, toen Gertruda op het feest der Hemelvaart zich zoo zwak gevoelde, dat zij de Metten niet kon bijwonen, bezocht haar de Heer, de ster van boven, met onuitsprekelijke goedheid. Het scheen haar bij het zesde antwoord toe, dat zij in den geest het oogenblik bijwoonde, waarop de heilige Maagd den laatsten tol aan de natuur betaalde

(1) „O Koningin der maagdenkooren.” Lofzang.

en den hemel binnentrad. Hare geestverrukking duurde tot het *Te Deum*, toen zij weer tot zich zelve kwam, doch gedurende die verukking werd zij begunstigd met eene hemelsche kennis van alles, wat er gezongen werd, hetgeen haar eene onuitsprekelijke vreugde veroorzaakte.

HOOFDSTUK IX.

HOE DE H. GERTRUDA IN HARE ZIEKTE
GETROOST WERD.

Op den vooravond van het feest der Hemelvaart, drie jaren nadat zij de genaden verworven had, waarvan wij zoo even spraken, lag de heilige ziek te bed; zij trachtte zich nogtans met alle mogelijke godsvrucht tot dat groote feest voor te bereiden. Terwijl zij zich daarmede bezig hield, zag zij de heilige Maagd in een schoonen tuin, die met zorg aangelegd was en met zeldzame bloemen prijkte. De Moeder Gods scheen in eene geest-

verr
eene
terw
heid
dat
tuin
lelië
tjes
ech
die
ver
han
To
me
va
ge
zie
me
ge
ha
ne
te
al

e
z
d

verrukking te zijn, veroorzaakt door eene overmaat van vreugde en rust terwijl hare gebaren en de opgeruimtheid van haar gelaat te kennen gaven, dat zij vol van genade was. In dien tuin stonden rozen zonder doornen, leliën wit als sneeuw, geurige viooltjes en vele andere bloemen. Het was echter verwonderlijk, en hoe verder die bloemen van de heilige Maagd verwijderd waren, des te schitterender hare kleur en te zoeter haar geur was. Toen scheen zij dien geur in te ademen, en uit te storten in het hart van haren Zoon, dat te dien einde geopend scheen te zijn. Ook bevond zich in den tuin tusschen die bloemen en de heilige Maagd een groot getal engelen, die God dienden, door haren lofte verkondigen. De H. Johannes Evangelist stond vurig bij haar te bidden, en zij scheen zijne gebeden als een zoeten geur tot zich te trekken.

Daar Gertruda in die verschijning een bijzonder vermaak vond, was zij zeer verlangend te weten wat zij beduidde; en de Heer leerde haar, dat

de tuin het kuische ligchaam der heilige Maagd was; dat de bloemen hare deugden voorstelden; dat de schoone rozen, die zoo ver van haar af scheenen te zijn, de goede werken waren, welke zij uit liefde tot God en den naaste gedaan had, en welke in verdienste toenamen gelijk de liefde, die haar daartoe aanspoorde, groot was; dat de leliën hare zuiverheid verbeelden, en dat de gebeden van den H. Johannes, die zij tot zich scheen te trekken, de glorie beduiden, welke zij door hem ontvangen had ten gevolge van de zorg, die hij voor haar op aarde had gedragen, opdat zij in staat gesteld wierde, meer tijd in gebed door te brengen.

Daarop vroeg zij welk voordeel de H. Joannes daaruit getrokken had, en de Heer gaf ten antwoord: »Bij ieder godvruchtig werk, dat hij mijner Moeder opdroeg, werd mijn hart meer en meer tot hem getrokken.» Eindelijk leerde zij, dat de verschijning der Moeder Gods, die zij gezien had, hare ziel voorstelde, die altijd overvloedig

van
steer
God
Bij
in e
heil
har
de
een
als
bec
een
De
an
wa
da
ve
w
de
h
—
o
s
t
c
c
v
v

van vruchten van deugd, en die zij steeds met de meeste dankbaarheid Gode terug gaf.

Bij de Metten geraakte zij andermaal in eene geestverrukking, en zag zij de heilige Maagd zoet en vreedzaam op haren goddelijken Zoon rusten, terwijl de Zoon in het hart Zijner Moeder eene onuitsprekelijke vreugde stortte, als de vrucht der deugden, die zij had beoefend, en die zij Hem als hare eenige en ware bron teruggeven had. De eeuwige Vader scheen het eerste antwoord, *Vidi speciosam* (1) te zingen waardoor geheel het hemelsch hof wist, dat de Moeder Gods inderdaad in zuiverheid en onschuld eene duif geweest was; dat zij door hare begeerten boven de wateren der rivieren opsteeg; dat haar kleed — dat is geheel haar leven

(1) *Vidi speciosam*, 1e antwoord, 1e nachtgebed, op het feest der Hemelvaart; „Ik heb u gezien schoon als eene duive, opstijgende boven de wateren der rivieren; de geur van uw kleed was onuitsprekelijk, en gij waart met rozen en leliën omgeven. Wie is het, die daar opkomt gelijk eene wolk uit de woestijn, welriekend als mirre en wierook.”

— vol onuitsprekelijke zoetheid was; en dat zij met rozen en leliën — dat is met elke deugd — omgeven was.

Daarna wees de heilige Geest op de heiligheid van het leven der Moeder Gods door het antwoord *Sicut cedrus*, terwijl de heiligen vol verwondering en vreugde er het derde antwoord, *Quae est ista?* bijvoegden, hetgeen de H. Gertruda op eene wonderbare wijze verstond; doch hare ongesteldheid deed het haar vergeten. De heiligen gingen daarna achter elkander rondom den troon der heilige Maagd, terwijl zij met diepen eerbied en bewonderenswaardige akkoorden het vierde antwoord *Gaude Regina* zongen, en de machtige Koningin prezen waarop het eeuwige licht zoo roemrijk geschenen had; zoodat zij aan allen in den hemel en op de aarde als de schoonste en volmaakste Maagd in deugden en genaden toescheen — als eene Moeder, die in onze behoeften voorziet en die hiernamaals onze glorie vermeederen, en onze vreugd en gelukzaligheid kroonen zal. *Deo Gratias.*

K

V.
R.

V.

Aa

V

E

A

L

I

KLEINE GETIJDEN

VAN DE H. GERTRUDA.

DE METTEN.

- V. Heer, open mijne lipen.
R. En mijn mond zal uwen lof verkondigen.
V. Heer, haast U mij te helpen.
Glorie zij den Vader enz.

LOFZANG.

Aanhoor, o bruidegom der maagden,
Den lof der uitverkoren bruid,
Voor wie uw grenzelooze liefde
Der eng'len woning thans ontsluit.

En gij, Gertruda, bruid des Heeren,
Gij, pronkjuweel van 't hemelsch hof
Aanhoor den lofzang, dien wij zingen
Uw naam ter eer, uw deugd ten lof.

Lof zij den Vader, lof den Zoon,
Lof zij den trooster, heil'gen Geest,
Door wien deez' Maagd methaarbeminde
Reeds eeuwen is vereend geweest.

GEBED.

Deus qui. O God die er vermaak in schiept, in het allerzuiverste der H. Gertruda te wonen, zuiver onze harten door hare voorspraak en verdiensten, opdat zij eene uwer Majesteit waardige woning mogen worden; die leeft en heerscht in de eenheid van den heiligen Geest door alle eeuwen. Amen.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Gij waart voor eeuwen uitverkoren
Teontvangende onwaardeerb'ren schat
Diens 's Heeren liefde door zijn lijden
Ons op deez' aard verworven had.

Daarom zij eeuwig God geprezen,
Daarom Hem eeuwig dank gezegd,
Die in den schat van uwe deugden
Een erfdeel ons heeft weggelegd
Gebed. — *Deus qui.* O God, enz.

DE PRIMEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Reeds bij den dageraad uws levens
 Waartgij door 't goddelijk licht omstraald,
 En waren de eerste liefdevonken
 Reeds in uw maagd'lijk hart gedaald.

Daarom enz.

Gebed. — *Deus qui.* O God, enz.

DE TERTIËN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Uw zuiv're ziel zocht als beminde
 Uw Christus hier op aard alleen,
 Wijl elke vonk van and're liefde
 Uit liefde tot Hem steeds verdween.

Daarom enz.

Gebd. — *Deus qui.* O God, enz.

DE SEXTEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Uw bruidegom, in uw hart gezeteld,
 Voert daar een koninklijke pracht,
 Waar and'ren vaak Zijn wijsheid smaden
 Of zelfs Zijn aanzijn wordt veracht.

Daarom enz.

Gebed — *Deus qui.* O God, enz.

GEBED.

Deus qui. O God die er vermaak in schiept, in het allerzuiverste der H. Gertruda te wonen, zuiver onze harten door hare voorspraak en verdiensten, opdat zij eene uwer Majesteit waardige woning mogen worden; die leeft en heerscht in de eenheid van den heiligen Geest door alle eeuwen. Amen.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Gij waart voor eeuwen uitverkoren
Te ontvangen de onwaardeerb'ren schat
Diens 's Heeren liefde door zijn lijden
Ons op deez' aard verworven had.

Daarom zij eeuwig God geprezen,
Daarom Hem eeuwig dank gezegd,
Die in den schat van uwe deugden
Een erfdeel ons heeft weggelegd
Gebed. — *Deus qui.* O God, enz.

DE PRIMEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Reeds bij den dageraad uws levens
 Waartgij door 't goddelijk licht omstraald,
 En waren de eerste liefdevonken
 Reeds in uw maagd'lijk hart gedaald.

Daarom enz.

Gebed. — *Deus qui.* O God, enz.

DE TERTIËN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Uw zuiv're ziel zocht als beminde
 Uw Christus hier op aard alleen,
 Wijl elke vonk van and're liefde
 Uit liefde tot Hem steeds verdween.

Daarom enz.

Gebd. — *Deus qui.* O God, enz.

DE SEXTEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Uw bruidegom, in uw hart gezeteld,
 Voert daar een koninklijke pracht,
 Waar and'ren vaak Zijn wijsheid smaden
 Of zelfs Zijn aanzijn wordt veracht.

Daarom enz.

Gebed — *Deus qui.* O God, enz.

DE NONEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Gij voeddet een oprechte liefde,
Een liefde sterker dan de dood,
Wijl gij uw Jesus diep beweendet,
Die voor uw heil Zijn leven bood.

Daarom enz.

Gebed. — *Deus qui.* O God enz.

DE VESPERS.

V. Kom mij te hulp, enz.

LOFZANG.

Zijn rechter hand slaat diepen wonden,
Maar brengt ook de overwinning aan,
Daar de offers van Zijn Vaderliefde
Voor eeuwig aan Zijn zijde staan.

Daarom enz.

Gebed. — *Deus qui.* O God, enz.

DE KOMPLETEN.

V. Kom mij te hulp, enz.

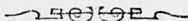
LOFZANG.

Uw aardsche baan is thans ten einde,
U is des overwinnaars kroon,
En eeuwig zult gij vreedzaam rusten
Aan 't Hart van 's Heeren dierb'ren Zoon.

Daarom enz.

Gebed. — *Deus qui.* O God enz.

*Ora pro nobis beata Gertrudis: ut digni
efficiamur promissionibus Christe.*

H

INHOUD.

DEEL I.

OPENBARINGEN OVER DE LIEFDE VAN HET HART VAN JESUS TOT ZIJNE SCHEPSELEN.

Hoofdst.	Bladz.
I. Inleiding.....	1.
II. Hoe het Hart van Jesus ons ver- trouwen lief heeft en beloont...	12.
III. Hoe het Hart van Jesus de gelijk- vormigheid aan Zijnen wil in krankheid lief heeft en beloont.	20.
IV. Hoe het Hart van Jesus de gods- vrucht voor zijn lijden beloont..	26.
V. Hoe het Hart van Jesus ons lijden beloont en hoog schat.....	33.
VI. Hoe het Hart van Jesus onze on- volmaakte pogingen te hulp komt.	36.
VII. Van de overvloedige deugd die uit het Hart van Jesus in de getrouwe ziel vloeit.....	40.
VIII. Hoe de ziel God kan zoeken, en zich op vier wijzen gelijkvormig aan Hem kan maken.....	44.
XI. Van een geheimzinnig kanaal waar- door wij iedere genade uit het Hart van Jesus kunnen trekken...	47.
X. Hoe zij, die den gekruisten Jesus lief hebben, hun kruis achter Hem moeten dragen.....	58.

Hoofdst.		Bladz.
XI.	Zij, die arbeiden aan de voortplanting van het Geloof, worden beloond, alsof zij den Zaligmaker gekleed hadden. — Engelen omringen de zaligen.....	60.
XII.	Hoe wij onze werken door den Zoon aan den eeuwigen Vader moeten opdragen.....	63.
XIII.	Waarom God behagen schept in het beeld van den gekruisten Jesus.	66.
XIV.	De waarde en kracht der goede begeerten.....	68.
XV.	Hoe wij uit de verdiensten van anderen nut kunnen trekken.....	70.
XVI.	Hoe de Heer de H. Gertruda troostte door haar Zijn Hart aan te bieden.....	73.
XVII.	De waarde van een goeden wil...	77.
XVIII.	Over kwijning, veroorzaakt door de Goddelijke Liefde.....	82.
XIX.	Hoe zinnelijk genot ons de geestelijke vreugde beneemt.....	85.
XX.	Hoe de Ziel gezuiverd en versierd wordt door de verdiensten van Jesus Christus.....	87.
XXI.	Over de ware manier om op geestelijke wijze de lichamelijke werken van barmhartigheid te beoefenen.....	94.
XXII.	Over de offerande van de verdiensten van Jesus Christus voor de zonden der Kerk.....	96.
XXIII.	Hoe wij deelachtig kunnen worden aan de verdiensten van Jesus-Christus	99.

Hoof
XXI

XX

OP
H.

I

II

IV

V

V

V

VI

Hoofdst.		Bladz.
XXIV.	De heilige leert hoe de zonden der Kerk te boeten.....	100.
XXV.	Hoe de Glorie en Gelukzaligheid van den H. Benedictus aan de H. Gertruda vertoond werd....	106.

DEEL II.

OPENBARINGEN OVER DE LIEFDE VAN HET HART VAN JESUS IN HET ALLERHEILIGSTE SAKRAMENT.

I.	Hoe het Hart van Jesus ons uitnoodigt tot de H. Tafel te naderen, niettegenstaande onze onwaardigheid.....	111.
II.	De Heer verschijnt aan de H. Gertruda in de gedaante van een Felikaan	118.
III.	Hoe de H. Gertruda zich tot de H. Communie voorbereidde.....	120.
IV.	Over de waarde en het gewicht der Geestelijke Communie.....	124.
V.	Hoe aangenaam het is aan het Hart van Jesus, dikwijls te communiceren	132.
VI.	De Heer toonde Zijn Hart aan de H. Gertruda.....	134.
VII.	Hoe Gertruda in geestverrukking Mis hoorde.....	135.
VIII.	Hoe Gertruda leerde, de Mis in den geest bij te wonen.....	149.

DEEL III.

DE LIEFDE VAN HET HART VAN JESUS IN HET
SAKRAMENT VAN BOETVAARDIGHEID.

Hoofdst.	Bladz.
I. Over de waarde en kracht der Biecht — hoe wij de moeilijkheden moeten overwinnen, die wij gevoelen als wij tot het Sakrament van Boetvaardigheid naderen	153.
II. Over de liefde, die het Hart van Jesus de rechtvaardigen toedraagt, door hen tot hunne vernedering te laten vallen.....	161.
III. Van het voordeel dat wij uit onze gebreken kunnen trekken.....	162.
IV. Van de hernieuwing der zeven Sakramenten in hare ziel en van de broederlijke liefde.....	165.
V. Hoe de onvolmaakheden, waarvan wij vergeten ons in de Biecht te beschuldigen door God vergeven worden.....	169.

DEEL IV.

DE LIEFDE VAN HET HART VAN JESUS TOT
DE ZIELEN IN HET VAGEVUUR.

I. Van de Liefde van het Hart van Jesus, wanneer het de ziel in krankheid zuivert.....	174.
II. Hoe eene ongehoorzaamheid door eene ziekte werd uitgewischt..	182.

HET	Hoofdst.	Bladz.
	III. Hoe de ziel verlangt na den dood gereinigd te worden.....	185.
ladz.	IV. Over den doodstrijd en het sterven van M: B. en over hare zalige ziel — hoe heilzaam het is de zielen in het Vagevuur bij te staan.....	192.
153.	V. Hoe de zielen van G. en B. werden gezuiverd van het verzuimen der biecht, en het vermaakscheppen in aardsche zaken.....	196.
61.	VI. Zij die lang in zonde geleefd heb- ben, worden niet gemakkelijk ge- holpen door de gebeden der Kerk, en moeilijk verlost.....	203.
62.	VII. Van de gebeden voor de zielen van overleden bloedverwanten.....	208.
65.		

DEEL V.

OPENBARINGEN OVER DE LIEFDE VAN HET HART VAN JESUS TOT ZIJNE MOEDER.

	I. Hoe het Hart van Jesus verlangt dat zijne Moeder geëerd worde.	214.
	II. Hoe krachtig de heilige Maagd, diegenen beschermt, die haar aanroepen; en hoe wij onze na- latigheden in haar te dienen, kunnen herstellen.....	118.
4.	III. Hoe wij het lijden van Christus kunnen overwegen, en den lof der maagdelijke Moeder Gods kunnen verkondigen door het bidden der zeven kerkelijke getijden.....	228.
2.		

Hoofdst.		Bladz.
IV.	Hoe Gertruda door het Hart van Jesus leerde zijne heilige Moe- der te vereeren op het feest Zijner geboorte.....	234.
V.	Verschijsning der heilige Maagd op Kersnacht.....	238.
VI.	Hoe wij de heilige Moeder Gods moeten groeten en vereeren....	248.
VII.	Hoe de Moeder Gods de zondaars bijstaat	252.
VIII.	Hoe de H. Gertruda de Nonen en Vespers bad ter eere der heilige Maagd	254.
IX.	Hoe de H. Gertruda in hare ziekte getroost werd.....	258.

A A
 EENE
 jaars
 MARI
 tot
 DE M
 over
 Mac
 GRON
 bem
 door
 HAN
 Lie
 MAR
 Nae
 DE Z
 ben
 Zev
 DE Z
 den

AANBEVOLEN WERKEN:

	EENE MAAND voor alle maanden des	
234.	jaars.....	f 0.40
	In linnen bandje.....	" 0.50
238.	MARIA ONS VOORBEELD of door Maria	
248.	tot Jesus.....	" 0.50
	In linnen band.....	" 0.75
252.	DE MEI-MAAND geheiligd door het	
	overwegen van het <i>leven der Allerh.</i>	
254.	<i>Maagd</i>	" 0.50
	In linnen band.....	" 0.75
258.	GRONDREGELS tot geruststelling en	
	bemoediging van <i>godvruchtige harten</i>	
	door Quadrupani.....	" 0.25
	In linnen band.....	" 0.40
	HANDBOEKJE der dienaren van <i>Onze</i>	
	<i>Lieve Vrouw van Goeden Raad</i>	" 0.25
	In linnen band.....	" 0.40
	MARIA of de schoonheden van den <i>H.</i>	
	<i>Naam van Maria</i> door H. Lebon.....	" 0.15
	DE ZEVEN SMARTEN der <i>Allerh. Maagd</i> ,	
	benevens de Zeven Blijdschappen en	
	Zeven Droefheden van den H. Joseph....	" 0.25
	In linnen band.....	" 0.40
	DE ZEVEN WOENSDAGEN ter eere van	
	den H. Joseph.....	" 0.15

ONMISBAAR HANDBOEKJE der Godvruchtige Zielen.....	f 0,50
In linnen band.....	" 0,70
NIEUW VOLLEDIG GEESTELIJK ROZELAARKEN der <i>Allerh. Maagd Maria</i> ..	" 0,30
In linnen band.....	" 0,45
MARIA of de schoonheden van den <i>H. Naam van Maria</i> , door H. Lebon.....	" 0,15
LEVEN EN MIRAKELLEN der <i>H. Barbara</i> , met godvruchtige oefeningen.....	" 0,10
HANDBOEKJE der vereerders van het <i>Heilig Hart van Jesus</i> (voor het Apsolaat des gebeds.).....	" 0,10
DE RELIGIEUS op den weg naar Calvarie, of gids voor Religiensen op den <i>Kruisweg</i>	" 0,10
DE EERSTE H. COMMUNIE, de gebeden en overwegingen voor kinderen om hen tot het waardig ontvangen hunner <i>Eerste H. Communie</i> voor te bereiden.....	" 0,10
De NAVOLGING van het <i>H. Hart van Jesus</i> , in vier boeken, door P. J. Arnold S. J. vertaald door F. W. Tschierschke R. K. Priester.....	" 1,25
DE MAAND der heilige Familie of de <i>maand Dec.</i> door den Eerw. Heer Laden..	" 0,50
DEVOTIE tot de <i>H. Anna</i> door eenen dienaar dezer H. Moeder.....	" 0,5
DE ROZENKRANS, aantekeningen; wijze van bidden, aflaten enz. door een Predikheer.....	" 0,15

f 0,50
" 0,70
" 0,30
" 0,45
" 0,15
" 0,10
" 0,10
" 0,10
" 0,10
" 1,25
" 0,50
" 0,5
" 0,15

